
Beth Reekles
DELİDOLU
ROMAN
Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane
PENA

KARŞINIZDA ROCHELLE EVANS.

Sevimli, popüler ve delidolu.

KARŞINIZDA NOAH FLYNN.

Tam bir baş belası, hoppa ve bir oyuncu.
Ayrıca Elle'in en yakın arkadaşının abisi.

Elle okulun kermesi için bir öpücük standı kurmaya karar verir ve stantta Noah ile öpüştüğünde hayatı tamamen değişir. Fakat bu sıradışı durum onun için tam bir hayal kırıklığı olacaktır...

2013 yılında, *Time* dergisinin yayınladığı, isimleri tüm dünyaya yayılan, *Dünyanın En Popüler 16 Genci* listesinde yer alan ve yazdığı kitaplarla internette tam bir **fenomen** olan Beth Reekles'ten delidolu bir kitap.

HASRET e-kitaphane

₺24.00
ISBN 978-605-5057-38-1
9 786055 057381

PENA YAYINLARI A.Ş.
HALASKARGAZİ CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL
TEL.: 0 212 224 67 14 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ÖZGÜN ADI: The Kissing Booth
Random House Children's Publishers UK, Great Britain, 2013
KİTABIN ADI: Delidolu
YAZAR: Beth Reekles
ÇEVİREN: Özge Eldaş
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 16053

© Beth Reeks, 2012
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2014

1. Baskı: Nisan 2014

ISBN: 978-605-5057-38-1

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayıncıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 224 67 14 Faks: +90 212 381 76 48
eposta: info@penayayinlari.com
www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

1. BÖLÜM

Ön kapıyı kapatırken Lee mutfaktan, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sağol," dedim. "Hemen odana çıkıyorum."

"Tamam."

Lee Flynn'in evinin büyüklüğü beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu; neredeyse bir malikâne gibiydi. Alt kattaki odalardan birinde 127 ekran TV ve çok hoparlörlü bir ses sistemi, ayrıca bir bilardo masası vardı. Dışarıdaysa (ısıtmalı) bir havuz bulunuyordu.

Burası ikinci evim gibi olsa da aslında gerçekten rahat ettiğim tek yer Lee'nin yatak odasıydı.

Odaya girince, küçük balkona açılan kapılardan içeri süzülen gün ışığıyla karşılaştım. Duvarlar müzik gruplarının posterleriyle kaplıydı. Köşede Lee'nin davul seti ve gitarı duruyordu. Apple Mac dizüstü bilgisayarı da odadaki diğer mobilyalara son derece uyumlu olan maun bir masada gururla sergilenmekteydi.

Fakat odası o yaştaki diğer tüm oğlanların odaları gibiydi. Tişörtler, külotlar ve kirli çoraplar gelişigüzel yerlere atılmıştı. Apple Mac'in yanında yarısı yenmiş küflü bir sandviç duruyordu. Hemen hemen her yerde boş içecek kutuları göze çarpıyordu.

Kendimi Lee'nin yatağına attım. Bu zıplama hissine bayılıyordum.

Doğduğum günden beri en yakın arkadaşım Lee'ydi. Annelerimiz üniversiteden tanışıyordu ve hatta şimdi onlara on dakikalık yürüyüş mesafesinde oturuyorduk. Lee ile birlikte büyümüştük. İkiz kardeşler gibiydik: kaderin bir cilvesi olarak aynı gün doğmuştuk.

Lee benim en iyi arkadaşımdı. Bazen beni çileden çıkartsa da bu hep böyle olmuştu ve hep böyle de olacaktı.

O sırada elinde iki kutu portakallı gazozla kapıda belirdi. Eninde sonunda onun gazozundan otlanacağımı biliyordu.

"Bahar Şenliği için ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedim.

Elini saçında gezdirerek çilli yüzünü buruşturdu. "Biliyorum," diyerek iç çekti. "Şu hindistancevizi olayını yapsak olmaz mı? Hani top atarak hindistancevizlerini deviriyorlar ya?"

Hayretle başımı salladım. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum..."

"Tabii ki aynı şeyi düşünüyordun."

Hafifçe sırıttım. "Ama yapamayız. O işi çoktan başkası almış."

"Niye bir stant kurmamız gerekiyor ki? Biz sadece etkinliği idare etsek, stantları diğerleri kursa olmaz mı?"

"Hey, okul komitesinde olmanın üniversite başvurularında iyi görüneceğini söyleyen sendin."

"Sen de kabul ettin ama."

"Evet, çünkü dans komitesine girmek istiyordum," dedim. "Şenlikte de çalışmamız gerekeceğini bilmiyordum ki."

"Bu çok kötü."

"Bence de. Aa, o şeylerden birini kiralasak ya..." Ellerimi ileri geri salladım. "... Hani şu çekiçli şeyler var ya."

"Kol gücünü ölçen alet mi?"

"Evet. Onlardan işte."

"Hayır, onun da çoktan siparişi verildi."

İç geçirdim. "O zaman bilmiyorum. Yapacak bir şey kalmamış gibi... her şey kapılmış durumda."

Birbirimize bakıp aynı anda, "Sana bu işi daha erken planlamaya başlamamız lazım demiştim," dedik ve gülmeye başladık.

Lee bilgisayarın başına oturup sandalyede yavaşça dönmeye başladı.

"Perili eve ne dersin?"

Ona bezgin bezgin baktım; daha doğrusu bunu denedim. Sandalyede böyle fır fır dönerken göz teması sağlamak biraz zordu.

"*İlkbahardayız*, Lee. Cadılar Bayramı'nda değil."

"Ee, n'olmuş?"

"Olmaz. Perili ev filan yok."

"Peki," diye homurdandı. "Senin önerin ne o zaman?"

Omuz silktim. Aslında, benim de fikrim yoktu. Fena halde çuvallamış durumdaydık. Bir stant fikri bulamazsak komiteden sepetlenirdik ve önümüzdeki yıl da bunu üniversite başvurularında kullanamazdık.

"Bilmiyorum. Hava bu kadar sıcakken kafam çalışmıyor."

"O zaman kazağını çıkar da bir şey bul hadi."

Gözlerimi devirerek ona baktım. Lee de Bahar Şenliği'nde kurulabilecek stant fikirleri için Google'da arama yapmaya başladı. Kazağımı başımdan çıkarmaya çalışırken güneşin belime vurduğunu hissettim. Kollarımı tekrar içeri sokup içimdeki atleti aşağıya çekmeye çalıştım.

Boğuk bir sesle, "Lee," dedim. "Biraz yardım etsen?"

Halime kıs kıs gülerek ayağa kalktığını duydum. O sırada odanın kapısı açıldı. Bir an için Lee'nin beni o durumda bıraktığını düşündüm ama başka birinin sesi duyuldu.

"Oha, madem böyle şeyler yapacaksınız, bari kapıyı kilitleyin."

Donup kaldım ve yanaklarım kıpkırmızı oldu. Lee ise atletimi aşağı çekti ve kazağı başımdan çıkardı. Saçlarım elektriklenerek tel tel havaya kalktı.

Başımı kaldırdığımda, Lee'nin ağabeyinin kapıya yaslanmış halde bana sırıttığını gördüm.

"Hey, Shelly," dedi. Bana Shelly denmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Lee'ye laf etmiyordum ama iş Noah'ya gelince durum farklıydı. Bunu sırf bana gıcıklık olsun diye yapıyordu. Dördüncü sınıfta Cam'e bu yüzden bağırıp çağırdığımdan beri, kimse bana "Shelly" demeye cesaret edemiyordu. Artık herkes beni Rochelle'in kısaltması olan Elle adıyla çağırıyordu. Onun da ailesi dışında kimse Noah adını kullanmıyor, herkes onu soyadıyla, Flynn diye çağırıyordu.

Tatlı tatlı gülümsedim ve, "Selam, Noah," dedim.

Çenesi kasıldı ve meydan okurcasına kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Sadece gülümsemekle yetindim. Sonra o seksi sırıtışına geri döndü.

Noah dünyanın en çekici erkeklerinden biriydi; inanın abartmıyorum. Koyu renk saçları masmavi gözlerine doğru iniyordu. Uzun boyluydu, geniş omuzları vardı. Bir kavgada burnu kırılmıştı, kemikler düzgün kaynamadığı için hafif eğriydi; Noah kavga etmeye alışıktı ama okuldan hiç uzaklaştırma cezası almamıştı. Lee ve bana göre arada bir olan "kazalar" dışında örnek bir öğrenciydi: derslerden asla A'nın altında bir not almazdı, ayrıca futbol takımının da yıldız oyuncusuydu.

On iki, on üç yaşlarındayken bir ara ondan çok hoşlanıyordum. Ancak, asla onun dengi olamayacağımı anlamış ve bu aşktan vazgeçmiştim. İnanılmaz yakışıklı biri olsa da, onun yanında kendim gibi olabiliyordum çünkü ben kardeşinin en iyi arkadaşıydım, bana hayatta başka gözle bakmayacağını biliyordum.

"Kızlar üzerinde böyle bir etkim var biliyorum ama ben etraftayken en azından giyinik kalmaya çalışsan olmaz mı?"

Alaycı bir ifadeyle güldüm. "Çok beklersin."

"Neyle uğraşıyorsunuz böyle bakalım?"

Bir an neden ilgilendiğini merak ettim ama sonra üzerinde durmadım. Lee, "Şenlik için aptalca bir stant fikri bulmamız gerekiyor," dedi.

"Kulağa... sıkıcı geliyor."

Gözlerimi devirerek, "Hadi ya, ciddi olamazsın," dedim. "Bütün iyi stantlar alınmış. Bu gidişle hani şu ördekleri kancayla yakalamaya çalıştığın şeylerden birine kalacağız."

İkisi de dünyanın en kötü fikrini söylemişim gibi yüzüme baktı. Omuz silktim.

"Herneyse. Lee... Annemler akşam evde yok, yani parti saat sekizde."

"Tamamdır."

"Ve Elle? Bu gece herkesin önünde bana striptiz yapmamaya çalış."

Masum bir tavırla, "Sen de biliyorsun ki, gözüm Lee'den başkasını görmüyor," dedim.

Noah hafifçe sırıttı. Çoktan telefonuna gömülmüştü; muhtemelen aynı Lee gibi o da herkese partiyi haber veriyordu. Odadan uyuşuk bir kedi gibi salınarak çıktı. Kendimi güzel poposuna bakmaktan alıkoyamadım.

Lee, "Hey, iki saniyeliğine abimi kesmeyi bırakamaz mısın?" diye takıldı.

Kızardım ve onu itekleyerek, "Kapa çeneni," dedim.

"Bu aşktan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Evet, ama bu durum onu daha az çekici kılmıyor."

Lee gözlerini devirdi. "Aman neyse. Bazen cidden iğrenç oluyorsun."

Bilgisayarın başına oturdum. Lee de çenesini başıma dayadı ve ekrana eğildi.

Arama sonuçlarında bir sonraki sayfaya tıkladım ve gözlerimle sayfayı taradım.

Tam gözüme bir şey takılmıştı ki Lee, "Bekle bir dakika," dedi.

İkimiz de birkaç saniye ekrana baktık; sonra Lee doğruldu, ben de sandalyede ona doğru döndüm. İkimiz de sırıtıyorduk.

Birbirimize aynı anda, "Öpüşme standı," diyerek gülümsedik. Lee elini kaldırınca avucuna bir beşlik çaktım.

Bu, *harika* bir stant olacaktı.

2. BÖLÜM

Ücretin iki dolar olmasına karar vermiştik. İki dolar karşılığında bir öpücük. Ne standı kurmak istersek isteyelim, ana stant iskeleti zaten okulda hazırdı ama bizim pembe ve kırmızı renkler kullanmamız gerekiyordu. Ben siyah da kullanmak istiyordum fakat Lee, "Bu, Cadılar Bayramı değil, Shelly," diyerek karşı çıktı.

"Peki. Sadece pembe ve kırmızı kullanalım o zaman."

"Başka ne lazım? Flamalar, süs kâğıdı, kurdele... O tarz şeyler lazım, değil mi?"

"Öyle sanırım. Hey, sence ahşap bir tabela yapabilir miyiz?" Aslında ahşap doğrama dersi almak istememiştim ama diğer seçenek ev ekonomisiydi ve sekizinci sınıftaki kek felaketimden beri mutfaktan uzak duruyordum. Bu ders şimdi işime yarayabilirdi.

"Neden olmasın? Bay Preston için sorun olmaz muhtemelen."

Başımla onayladım. "Süper. Takımdakileri ve amigo kızlardan bazılarını buna dahil edebiliriz. Dört kişiye ihtiyacımız var, ikili gruplar halinde çalışabilirler."

"Tamam. Yalnız kimlere soracağız?"

"Şey... Samantha ve Lily kesin katılır," dedim. "Diğer kızlardan bazılarını da ikna edebilirler."

"İyi o zaman. Ben de çocuklardan birkaçını ararım."

Cep telefonumu çıkarıp kızların numaralarına baktım. Lee ve ben bir grupta değildik; canımız kiminle takılmak isterse o gruba dahil oluyorduk. Yani, neredeyse herkesin telefonu bizde vardı. Lee, o karizmatik ve sevimli insanlardan biriydi. Ben de hep onunlaydım. Birkaç çok yakın arkadaşımız vardı, tabii... ve hepsi de erkekti.

Samantha'yı aradım, cıvıl cıvıl bir sesle buna kesin katılacağını söyledi. Lily de aynı şekilde kabul etti. Hatta olayı sabırsızlıkla bekliyordu ve tanıdığı her kızı da arayıp standa katılmalarını isteyecekti.

Kendimi yatağın üzerine atarak, "Oldu bu iş," dedim. Lee de peşimden yatağa atladı, birbirimize bakıp sırıttık.

"Standımız ortalığı kırıp geçirecek."

"Aynen öyle. Bazen gerçekten harika olabiliyoruz."

"Evet."

Telefonumdan mesaj sesi geldi. Lily, Dana ve Karen'ın da öpüşme standına katılacağını söylüyordu. Onlara kısa bir teşekkür mesajı gönderdim.

"Kızlar tamamdır," dedim.

"Süper. Dave de mesajında çocukları ayarlayacağını söyledi, yani her şey hazır."

Neşeyle, "Bu durumda... yapacağımız başka bir şey kalmadı," dedim. "Yani, artık benimle alışverişe gelebilirsin."

Lee, "Niye alışverişe gitmen gerekiyor ki? Yeterince kıyafetin yok mu sanki?" diye homurdandı.

"Evet, var... Ama, bu akşam parti veriyorsun ve stant işini de *sonunda* hallettik, dolayısıyla keyfim yerinde. O yüzden üzerime bir şeyler almak için alışverişe gidiyoruz."

Lee homurdanmaya devam etti. "Aslında bütün derdin güzel bir elbise alıp abimi etkilemek, değil mi?"

"Hayır. Sadece üzerime giyebileceğim bir şeyler almak istiyorum ama abini etkilersem... o da işin kaymağı olur. Ayrıca bu tam bir mucize olurdu. Bana o gözle bakmadığını ikimiz de biliyoruz..."

Lee iç geçirdi. "Aman, tamam, hadi gidelim alışverişe. Sızlanmayı bırak."

Zafer kazanmışçasına sırıttım, onu ikna edeceğimi biliyordum. Lee numaradan sızlandığımı anladı ama sebebi ne olursa olsun buna tahammülü yoktu.

Kazağımı aldım ve Lee'nin cüzdanıyla spor ayakkabılarını almasını bekledim. Merdivenlerden zıplayarak inerken o da arkamdan geliyordu. Arabasına bindik –bir hurdalıktan sudan ucuza aldığı '65 model bir Mustang'ti– Lee kontağı çevirdi.

"Teşekkürler, Lee."

"Senin uğruna nelere katlanıyorum?" dedi ama bir yandan da gülümsüyordu.

Yirmi dakika sonra alışveriş merkezindeydik. Lee motoru kapattı. Kulaklarım bangır bangır çalan hip-hop müzik yüzünden hafifçe çınlıyordu.

"Beni buralara sürüklediğin için borçlusun, biliyorsun değil mi?"

"Sana bir donat alırım."

Lee duraksadı. "Bir de frape isterim."

"Tamamdır."

Kolunu omzuma attı. Niye böyle yaptığını anlamam uzun sürmedi. Rüşvet sözümü unutmama fırsat vermemek için beni doğrudan yemek alanına götürüyordu. Lee abur cuburla sakinleştikten sonra peşimden mağazaları dolaşırken halinden hiç de şikayetçi değildi.

Birkaç mağaza sonra tam da aradığım gibi bir kıyafet buldum.

Mercan rengi bir elbiseydi. Eteği çok kısa ve daracık değildi, dekoltesi de tam kararındaydı. İnce yumuşak kumaş sol tarafta toplanarak uzun fermuarı gizliyordu.

Elbiseyi denerken Lee, "Şimdi bir de ayakkabı mı almaya gideceğiz?" diye sızlandı.

Gözlerimi devirerek, "Hayır, ayakkabım var, Lee," dedim.

"Evet ama elbisen de var ve bu durum alışveriş yapmana engel olmadı," diye homurdanarak arkamdan soyunma odasına geldi. Hiç tereddüt etmeden kabine girdi ve tabureye oturdu. Onun önünde soyunup giyinmeye alışkındım.

"Fermuarımı çeker misin?"

Bezgin bir tavırla iç çekip ayağa kalktı. Aynaya bakıp elbiseyi düzelttim. Sanki askıdayken daha iyi duruyordu. Bacak dekoltesi oldukça fazlaydı...

Lee ıslık çaldı. "Şu güzelliğe bak."

"Kapa çeneni. Sence fazla mı kısa?"

Omuz silkip popoma bir şaplak attı. "Ne fark eder ki?"

Şakayla karışık başına bir şaplak indirdim. "Ciddiyim, Lee. Çok mu kısa?"

"Eh, belki biraz öyle ama gayet iyi görünüyorsun."

"Emin misin?"

Alınmış gibi ellerini kalbinin üzerine koydu ve geriye doğru sendelermiş gibi yaptı. "Ben hiç sana yalan söyler miyim, Shelly?"

Ona aynadan bir bakış attım. "Bu soruya cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi, Lee?"

Gülerek, "Sanırım hayır," dedi. "Ee, elbiseyi alacak mısın?"

Başımı salladım. "Sanırım alacağım. Yüzde elli indirime girmiş."

"İyi o zaman." Sonra homurdandı. "Diğer yüzde elliyi ayakkabıya harcamayı düşünmüyorsun, değil mi? Lütfen öyle olmadığını söyle. Yoksa, bana içecek bir şeyle pizza borçlanırsın."

"Ayakkabı veya başka bir şey almak yok, söz. Elbiseyi aldıktan sonra hemen eve gidebiliriz." Elbiseyi çıkarıp kot pantolonumu, atletimi ve kazağımı giydim: alışveriş merkezindeki klima yüzünden buz kesmiş durumdaydım.

"Aman be," dedi. "Canım da pizza çekmişti halbuki."

Gülerek dışarı çıktım. O da peşimden geliyordu. O anda pat diye bir şeye... daha doğrusu *birine* çarptım.

Refleks olarak, "Pardon," dedim. Sonra da kime çarptığımı fark ettim. "Aa, Jaime, merhaba."

Jaime bir şeylerden şüphelenmiş gibi bir bana, bir de Lee'ye baktı. Bir yandan da muzip muzip gülümsüyordu. Jaime okulun en dedikoducu kızıydı. Normalde fena biri değildi ama ortada hiçbir sebep yokken sizi kolayca sinirlendirip çileden çıkartabilirdi.

"N'apıyorsunuz burada, hem de ikiniz birden? Biliyorsun ki, burası kadınlar bölümü, Lee."

Lee omuz silkti. "Elle fikrimi almak istedi."

"Anladım," dedi, sanki düşkırıklığına uğramış gibiydi, muhtemelen kendisine dedikodu malzemesi çıkacağını ummuştu. "Olabilir tabii. Hey, duyduğuma göre akşam parti veriyormuşsunuz. Abin de orada olacak, değil mi?"

Lee ona bakıp gözlerini devirdi. "Evet."

Jaime'nin yüzü aydınlandı. "Süper!"

Laf olsun diye, "Sen de elbise mi bakıyorsun?" dedim.

"Yok, kot pantolon almam lazım. Köpeğim oyuncak topu yerine kot pantolonumu dişlemeyi tercih etmiş de."

Güldüm. "Ne şirin bir köpekmiş o öyle."

"Sorma... Akşam bunu mu giyiyorsun?" Başıyla elimdeki elbiseyi işaret etti.

"Evet."

"Bu renk seni çok açmamış sanki..." dedi ama yanağının seğirdiğini görebiliyordum ve yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini öğreneli yıllar olmuştu. Kıskançlık. Bu iyiye işaretti.

"Olabilir... ama indirime girmiş. Bu fiyata kaçırmak istemedim."

Kibarca gülümsedi. "Anladım. Neyse, sonra görüşürüz!"

İkimiz de aynı anda, "Görüşürüz, Jaime," dedik. Lee iç geçirdi ve kızın ne sinir bir şey olduğu hakkında söylendi.

Elbisenin parasını ödedikten sonra yemek bölümüne uğrayıp ona pizza aldık. Ben sadece bir frape aldım.

Elimdeki frapeyi höpürdeterek arabasına binerken, "Sakın canım arabama frape dökeyim deme," diye uyardı.

"Saçmalama, dökmem tabii ki!" O sırada neredeyse döküyordum. Tehditkâr bakışlarını görünce, kırmızı ışıkta durana kadar tekrar içmeyi göze alamadım.

Lee arabayı garaja çekerken saate baktım. "Saat neredeyse altı olmuş... Eve gidip hazırlanmaya başlasam iyi olur," dedim.

"Bazen tam bir kız gibi davranıyorsun, Shelly."

Güldüm. "Bunu yeni mi anladın?"

Lee de gülerek eve yürümeye başladı ve "Sonra görüşürüz," diye seslendi.

"Görüşürüz!"

Eve geldiğimde kimseler yoktu ama buna şaşırmamıştım. O gün küçük kardeşim Brad'in futbol turnuvası vardı. Babam da muhtemelen oyundan sonra onu hamburger yemeye filan götürmüştü.

Dijital müzik çalarımı hoparlörlere bağladım ve sesi sonuna kadar açarak Ke$ha dinlemeye başladım. Böylece, kulaklarımda uğuldayan suya rağmen duştayken de müziği duyabilecektim.

Havluma sarınmış halde elbiseye bakarken endişelenmeye başlamıştım. Lee ile birlikte büyümüştüm ve annem de artık yoktu, dolayısıyla pek öyle cici bici bir kız olduğum söylenemezdi; ama bu durum gerektiğinde süslenip püslenmeme engel olmazdı. Başımı iki yana sallayarak kendime kızdım. Elbise bazı kızların *okul* eteklerinden katbekat uzundu. Ortada sorun filan yoktu.

Aynanın karşısına oturdum, makyaj malzemelerim önümdeydi, saç maşası da ısınıyordu. Fondöteni cildime özenle yaydım ve kahverengi gözlerimi daha da çarpıcı hale getirmek için kalem çektim. Duş sonrası parlaklaşmış, hindistancevizi kokulu saçlarımı kömür karası mükemmel bukleler halinde şekillendirdim.

Elbiseyi giyerek, beş santim dolgu topuklu siyah ayakkabılarımla aynanın karşısına geçtiğimde biraz utanmıştım. Partide makyajları çok daha ağır, elbiseleri çok daha kısa ve çok daha yüksek topuklu ayakkabılar giymiş kızlar olacağını biliyordum. Yine de iyi görünüp görünmediğim konusunda tereddüte düşmekten kendimi alamadım.

O sırada birden saatin sekizi geçtiğini fark ettim. İki saat havaya mı uçmuştu?

Cep telefonumu aceleyle şarjdan çıkardım ve Lee'nin mesajını gördüm. Nerede kaldığımı soruyordu.

Temkinli bir tavırla evlerine yürüdüm. Ayakkabılarımın topukları fazla yüksek değildi ama kendimi her zaman düz ayakkabılarla daha rahat hissederdim.

Bahçede dolaşan insanlar vardı. Açık olan ön kapıdan gelen bangır bangır müzik sesi çimenleri bile titretiyordu. Gülüm-

seyerek insanlara selam verdim ve içecek bir şey almak üzere mutfağa yürüdüm.

Buzdolabına bakarken, insanların getirdiği içeceklere yer açılması için bütün yiyeceklerin dışarı çıkartılmış olduğunu gördüm. Buna hiç şaşırmadım. Çocuklardan bazıları birkaç ay önce baharatlı jambonları ve hindi dilimlerini duvara yapıştırmanın komik olacağını düşünmüştü. Lee ve Noah o günden beri buzdolabını boşaltıyorlardı.

Kendime bir şişe portakallı gazoz aldım ve şişeyi mutfak tezgâhına bastırarak kapağını açtım. Bu numarayı Lee'nin babasından öğrenmiştim.

"Hey, Elle!"

Dönüp baktım. Bir grup kız ellerini sallayarak beni yanlarına çağırıyorlardı. Onlara gülümsedim.

"Selam, millet."

Georgia, "Olivia, Lee ile şenlikte bir öpüşme standı kurduğunuzu söyledi," dedi. "Süper!"

Sırıtarak, "Teşekkürler," dedim.

Faith, "Yıllardır kimse öyle bir şey yapmamıştı," dedi. "Harika bir fikir bu!"

"Eh, biz de oldukça *harika* tipleriz zaten."

Kahkahalarla güldüler. Candice muzip bir gülümsemeyle, "O standa uğrayacağım kesin," dedi. "Duyduğuma göre Jon Fletcher da katılacakmış."

"Dave Peterson da öyle," dedi Georgia.

"Jon da mı katılıyor?" diye sordum.

Candice omuz silkerek, "Dave öyle söyledi," dedi.

Faith güldü. "Bu senin standın, Elle... asıl senin bilmen lazım."

Şaşkınlıkla gülümsedim. "Evet, şey..."

"Hey, asıl kimi olaya dahil etmeniz lazım, biliyor musun?" dedi Olivia. "*Flynn*."

Bir an kimden bahsettiğini anlayamadım. Sonra Noah'yı kastettiğini anladım.

"Katılacağını sanmıyorum."

"Niye, sordun mu ki?"

"Hayır, ama..."

Georgia, "Kardeşine iyilik olsun diye yapmaz mı?" dedi. "Lee duygu sömürüsü yapsın; kesin işe yarar."

"Ama, zaten dört kişi hazır..."

Olivia, "Evet, ama işin içinde Flynn olursa, *eyaletteki* tüm kızlar şenlikte boy gösterir," dedi. O da tıpkı diğer kızlar gibi Flynn konusunda şansı olduğunu düşünüyordu. Aslında haksız da sayılmazdı. Amigo kızların kaptanıydı. Noah da futbol takımındaydı ama kıza dönüp bakmıyordu bile.

Kızlara pek ilgi göstermese de adı bir şekilde çapkına çıkmıştı. İşin tuhafı bu durumdan o da hoşnut gibiydi.

Faith, "Var ya, Flynn'i öpüşme standına ikna edersen bir efsane olursun," dedi.

Georgia gülerek, "Senin zaten başın bağlı, Faith," dedi. "Öpüşme standına gidemezsin."

"Neden olmasın? Hayır işi sonuçta. Bu seferki amaç ne... yunusları kurtarmak mı?"

"O sanırım geçen yıldı," diye güldüm. "Bu yılki kanserle mücadele kurumları için."

Faith, "Daha bile iyi!" diye çığlık atınca hepimiz güldük. "Ona kesin sormalısın."

Olivia da, "Evet," diyerek ona arka çıktı.

Candice, "Sorman lazım," diye yalvardı. "Lütfen, Elle?"

"Şey... Bilmem ki..."

Candice birden, "Bak, geliyor işte," dedi ve beni hafifçe öne ittirdi. "En azından bir sor. Hayır dese bile... en azından şansını denemiş olursun."

İç çektim ve "Peki," dedim. Noah kendine bira almaya gidiyordu. Yolunu kestim.

Başını hafifçe öne eğerek beni selamladı.

"Bizim için Bahar Şenliği'ndeki öpüşme standında çalışır mısın? N'olur? Dördüncü kişiyi bulamıyoruz. Hayır işi bu. Lee ve benim, yardımına ihtiyacımız var."

Noah doğruldu ve birasını açtı. "Demek öpüşme standı?"

"Evet."

"İyi fikir."

"Biliyorum. Ben de akıllı bir insanım zaten."

"Ördek fikrinden iyi olduğu kesin."

"Ha-ha."

Ufak bir kahkaha attı. Gülümseyince kalbim hopluyordu. "Öpüşen kişilerden biri olmamı mı istiyorsun yani? Senin öpüşme standında?"

"Hayır işi sonuçta," dedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Shelly."

Masum bir bakışla ve adını olabildiğince vurgulayarak, "Lütfen, Noah?" diye yalvardım.

"Dizlerinin üzerine de çöküp yalvaracak mısın?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Ama diğer kızlar yalvarır istersen. Bu işe yarar mı?"

Güldü. "İşte tam da bu yüzden cevabım hayır, kusura bakma."

Ofladım. "En azından şansımı denemediğimi söyleyemezler."

"Dur bir dakika," dedi. Başıyla kızları işaret etti. "Bana gerçekten *ihtiyacın* var mıydı, yoksa sadece kızlar katılmamı istediği için mi sordun?"

"İkincisi."

Başını salladı. "Üzgünüm. Karizmamı riske atamam. Ayrıca diğer erkeklerin bütün öpücükleri çaldığım için benden nasıl nefret edeceğini bir düşünsene," diyerek sırıttı.

"Ben daha çok insanları öpüşme standından kaçırdığın için hayır kurumunun senden nasıl nefret edeceğini düşünüyordum."

Gülümsedi. "Tamam, tamam, *pes ediyorum.*"

Başımı iki yana sallayarak, "Aman neyse..." dedim. "Unut gitsin."

Amigo kızların yanına gittim. Omuz silkip, "Kusura bakmayın kızlar. Kabul etmedi," diyerek gülümsedim.

Olivia, "Daha ısrarcı olmalıydın," dedi. "İzle de gör." İçkisini Faith'e uzattı ve kırıtarak birileriyle konuşan Noah'nın yanına gitti. Aşırı kısa siyah elbisesiyle Noah'nın koluna yaslandı. Neredeyse ayaklarına kapanmak üzereydi. Gözlerini o kadar çok kırpıştırıyordu ki gören, gözüne bir şey kaçtığını sanırdı.

Gerçi kıza haksızlık ediyor da olabilirdim. Diğer erkeklerin başını döndürdüğü kesindi.

Noah, tabii ki, ona da hayır dedi: Olivia da somurtarak yanımıza döndü. "Bu herif çok sinir bozucu."

Georgia içkisinden bir yudum alarak, "Ve çok yakışıklı," dedi.

Olivia da gülerek, "Evet, öyle," dedi. Bütün kızlar kıkırdayarak Noah'yı süzmeye başladı.

"Sence de Flynn çok çekici, değil mi, Elle?"

Faith'e baktım. "Evet, öyle tabii ki."

"O zaman neden sen de güzel poposuna övgüler yağdırmıyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Çünkü, benim için fazla iyi, denememe bile gerek yok."

Bana halden anlar bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun? Sen de çok güzelsin. Seninki gibi saçlarım olması için neler verirdim."

Omuz silktim ama yüzüm hafifçe kızarmıştı. "Teşekkürler. Aman neyse, benim için sadece Lee'nin abisi artık o."

"Belki de aranızda bir şeyler vardır. Hiç belli olmaz o işler."

Güldüm. "Ya, tabii. Ancak rüyalarımda olur o."

Faith omuz silkti. O sırada Candice lafa girince izin isteyerek salona gittim. Salonda herkes dans ediyordu. İçeceğimi birkaç yudumda bitirdim ve şişeyi bırakarak dans edenlerin arasına karıştım. Atmosfer bulaşıcıydı; herkes içkili değildi ama bu oradakilerin kafayı dağıtıp eğlenmesine engel değildi.

Aslında sarhoş filan olmak istememiştim. İçmeden de eğlenebileceğimi biliyordum. Ancak, bu gibi durumlarda içkiye çok dayanıksızdım. O yüzden iki elmalı meşrubattan sonra kendimi epey kaybettiğim söylenebilirdi. Dans edip kahkahalarla gülerken ve insanlarla çene çalarken zaman hızla akıp geçmişti.

Anlaşılan herkesin öpüşme standından haberi vardı.

Flynn'in öpüşme standına katılıp katılmayacağını sorduklarında, kendisine soracağımı söylüyordum. Böylesi daha kolayıma geliyordu.

Saat on bir olmuştu. Lee, Jason ve Dixon üst sınıftan birkaç çocukla birlikte oyun odasındaydı. Herkes bilardo masasının önüne dizilmiş, içkileri fondip yaparak eğleniyordu.

Gülümseyerek odaya daldım ve "Ben de katılabilir miyim?" diye sordum.

Dixon, "Tabii ki," dedi ve bana da bir bardak doldurdu.

Lee endişeli bir sesle, "Bu gece yeterince içmedin mi, Elle?" diye sordu.

"Kimin umurunda?" diyerek kıkırdadım. "Üç, iki..."

Herkes bardağı başına dikti ve hızla masaya geri indirdi. Dixon bardaklara tekrar tekrar votka doldurdu. İkinci votkadan sonra içtiklerimin sayısını takip edemez oldum. Üstelik votkayı da pek sevmezdim; tadı iğrençti. Boğazımı fena halde yakıyordu ama artık bunun farkında bile değildim.

Her şey parlak, bulanık ve gürültülüydü. Kendime engel olamadan histerik kahkahalar atıyordum.

Chris, "Elle, sarhoş oldun iyice," diyerek güldü ve yanıma gelerek beni doğrultmaya çalıştı.

Gülmeye devam ettim. "Hadi dans edelim. Dans etmek istiyorum. Biriniz benimle dans edin. Chris, benimle dans etsene?"

"Burada müzik yok ki."

"Olsun. Yine de dans edelim." O sırada dans etmek için bilardo masasına çıkmaya karar verdim. Salondan gelen bangır bangır müziğin bilardo masasını titrettiğini fark edince yine kıkır kıkır güldüm.

Ellerimi havaya kaldırıp kalçalarımı müzikle birlikte sağa sola kıvırmaya başladım. Saçlarımı bir o yana, bir bu yana savuruyordum. Lee'yi de dans etmesi için yanıma çekmeye çalıştım ama o ısrarla gelmiyordu.

"Niye gelmiyorsun?" diye mızmızlandım.

"Dans etmeyeceğim," dedi. "Hadi, Elle, in oradan."

Ona dil çıkardım. Beni yakalayıp aşağıya indirmeye çalıştı ama ondan kendimi kurtardım ve dans etmeye devam ettim. Amma oyunbozandı!

"Hemen dönerim," dedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Hiçbir yere gidemezdi; daha parti devam ediyordu!

"Kendime içki alacağım. Dixon, bir şey istiyor musun?"

Dixon, "İhtiyacım olan her şey burada," dedi ve bana göz kırparak güldü. Ben de ona bir öpücük gönderdim.

Oyun odasının ne kadar sıcak olduğunu düşündüm. Birisi kaloriferleri mi açmıştı? Cidden terlemeye başlamıştım. Belki havuza girmek beni serinletebilirdi...

Birdenbire dahiyane çözümü bulmuş oldum. "Haydi çırılçıplak yüzmeye gidelim," diye haykırdım ve topuklu ayakkabılarımla masanın kenarına doğru sendelerken fermuarıma uzandım.

Aniden ayaklarım yerden kesildi ve dünya tepetaklak oldu. Ayaklarım havadaydı, başım ise yere sarkıyordu.

"Hey!" diye bağırdım. "Yere bırak beni! Bıraksana!"

Ancak, beni yere bırakan olmadı. Üst kata taşınırken önümde uzanan merdivenleri görebiliyordum. Avuçlarım terlemişti. Bu kişi Lee olamazdı. Onun kıyafeti yeşil değildi, yoksa yeşil miydi? Belki de yeşildi.

Hayır, Lee'nin yeşil bir şey giymediğine emindim. O kırmızı bir şey giymişti. Yeşil gömleklinin kim olduğunu bilmiyordum.

Beni taşıyan kişi her kimse, oldukça güçlü olduğu kesindi çünkü deliler gibi debeleniyordum.

Sonunda yumuşak bir şeyin üzerine bırakıldım. Bir yatak! Evet, bu bir yataktı.

Doğruldum ve bağdaş kurup oturmaya çalıştım. Noah'nın kınayan bakışlarıyla karşılaşınca, "Noah Flynn," diye sızlandım. "Ne kadar da mızıkçısın! Eğleniyordum şurada!"

"Neredeyse soyunacaktın," dedi. "Yirmi dakika ara versen olur."

"Hayır!" diye surat astım. "Böyle yapmasana. Çıplak yüzmek istiyordum!"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bu çok cazip bir teklif ama bence biraz burada kalsan iyi olur; en azından ayılana kadar."

İç geçirdim ve kendimi yastığa bıraktım. Sonra yine doğruldum. "Beni burada bir başıma mı bırakacaksın?"

"Hayır. Odada kalacağına inanmıyorum."

"Bana güvenmiyor musun? Niye ki? Ben Lee'nin en iyi arkadaşıyım. Beni *ezelden beri* tanıyorsun! Bana daha fazla güvenmen gerekir."

Noah kafasını sallayarak kapıya doğru gitti ve anahtarı çevirdi.

Geri gelip karşımdaki sandalyeye oturduğunda kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım.

O halimde bile, bunun saçma bir düşünce olduğunun farkındaydım.

"Sen sarhoş değil misin?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

"Ama, niye ki? Bu senin partin. Eğlenmene baksana!"

"Bence sen ikimiz adına da yeterince eğlendin."

Hafifçe surat asıp, "Özür dilerim," dedim. "Senin geceni de mahvetmek istemezdim."

Noah bir kahkaha attı.

Yatağın kenarına doğru uzanıp ellerimin üzerine oturdum ve bacaklarımı sallamaya başladım. "Noah..."

"Evet."

"Bizim için öpüşme standına katılır mısın, n'olur?"

"Hayır."

Yatağın üzerinde zıplayarak, "Lütfen?" diye yalvardım. Vay be. Yatak tıpkı bir trambolin gibiydi! Lee'nin yatağı da böyleydi. "Lütfen, lütfen, hadi n'olursun?"

"Hayır."

"Niye ki?" diye sızlandım. "Çok kötüsün!"

"Öpüşme standına katılmak istemiyorum, hepsi bu."

"Ama *niye*?"

"İstemiyorum işte."

"N'olur? Sanırım... sanırım kanser araştırmaları için. Belki de yunuslar içindir. Yunus ne komik bir kelime değil mi? Yunuslar... Yu... nuslar..."

"Hiç kimse veya hiçbir şey için öpüşme standına katılmayı düşünmüyorum."

Ayağa kalkıp önünde diz çöktüm. Birbirimize o kadar yakındık ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Benim için bile mi?"

Başını iki yana salladı. Sonra, "Tanrım, ağzın korkunç kokuyor. Ne kadar votka içtin, Elle?" diye sordu.

"Bilmem. Dixon koydu."

Derin bir nefes aldı. "Bu herifler var ya... Aman..."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"İyi, söylemezsen söyleme." Doğruldum ve geriye doğru sendeledim. Oda etrafımda dönüyordu. Köşeleri grileşmiş ve bulanıklaşmıştı.

"Sanırım kusacağım."

Noah beni banyoya soktu ve kusmadan tuvalete yetiştirdi.

Öğürmelerim geçtikten sonra soğuk zemine çöktüm ve başımı küvetin kenarına dayadım. O sırada bir bardak soğuk suyu ağzıma dayadı ve bana içirdi.

"Gerçekten çok, çok üzgünüm, Noah," diye sızlandım. Kustuğum için kendimi berbat hissediyordum. "Gerçekten üzgünüm. Partini mahvetmek istemezdim."

"Partimi mahvettiğin filan yok, Elle," dedi.

Başımı hızla salladım ama kendimi daha da kötü hissedince sallamayı bıraktım. "Evet, mahvettim. Gerçekten çok üzgünüm!"

"Sorun değil," diyerek güldü. "Sakinleş biraz."

Kaşlarımı çatarak göğsünü yumrukladım. *Vay be. Göğsü inanılmaz kaslıydı. Kesin karın kasları da böyleydi. Noah'yı tanıyorsam sekizli baklavası bile olabilirdi. Belki de onluydu! Böyle bir şey mümkün müydü? Olabilirdi...* Eğer onlu karın kası yapmak mümkünse, Noah'da kesin vardı.

Aklımdan geçenleri susturdum ve "Gülmesene halime," dedim.

Daha da çok gülmeye başladı ve beni tutup ayağa kaldırdı. Ben sendeleyince elini belime doladı. Beni tekrar yatağa sürükledi.

"On dakikaya dönerim..."

Çoktan sızmıştım bile.

3. BÖLÜM

Gün ışığı perdeden içeri sızıyordu ama henüz sabahın erken saatleriydi. Oda koyu mavi bir renge bürünmüştü. Gözlerimi tekrar kapadım ve başımı yumuşak yastığa gömdüm. Kalın yorganın altında daha da büzüştüm.

Öyle keyifli ve rahattım ki. Her şeyde narenciye ve orman havasını andıran bir koku vardı. İnanılmaz güzel kokuyordu. Bu kokuyu bir yerlerden hatırlıyordum...

Birden nefes nefese doğruldum.

Benim yatak odam böyle kokmazdı. Yatağım da bu kadar rahat değildi. Ayrıca odamdaki perdeler de mavi değildi.

O zaman hangi cehennemdeydim?

Etrafa bakındım. Her şey çok tanıdık geliyordu... Fakat, daha önce buraya hiç gelmemiştim. Yorganı kaldırınca üzerimde bana göre fazla büyük gri bir gömlek olduğunu gördüm. O da aynı yastıklar gibi kokuyordu.

İç çamaşırlarım hâlâ üzerimdeydi; bu iyiye işaretti.

Temkinli bir tavırla yataktan kalktım. Dün gece ne olmuştu? Hafızamı yokladım ama pek bir şey hatırlamıyordum. Bilardo masasında dans ettiğimi hayal meyal hatırlıyordum. O kadar fazla mı içmiştim gerçekten de?

Başım çatlayacak gibi ağrıyordu ve ağzımda iğrenç bir tat vardı.

Herhalde kusmuştum. Birinin saçlarımı geriye doğru tuttuğunu hatırlıyordum. Lee tutmuş olmalıydı; bana hep böyle gözkulak olurdu.

Peki, neredeydim?

Parmak uçlarımda odanın kapısına yaklaştım ve başımı dışarı uzattım. Lee ve Noah'nın evinde olduğumu anlayınca sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Kaldığım yer Noah'nın odası olmalıydı; bunca yıldır odasını daha önce hiç görmemiştim.

Peki, *neden* Noah'nın odasındaydım? Niye misafir odalarından birinde veya Lee'nin odasında değildim.

Yatağa geri döndüm. Başım öyle zonkluyordu ki daha fazla ayakta kalmam mümkün değildi. Saate baktım. Daha sadece sekiz buçuktu. Uyursam akşamdan kalma halimden kurtulurum umuduyla tekrar yorganın altına gömüldüm ve Noah'nın kokusunu içime çektim.

Tam tekrar uykuya dalmak üzereydim ki kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı.

Hemen gözlerimi açtım. Noah karşımda duruyordu. Beline bir havlu sarmıştı, havlu bayağı aşağıdaydı. Kapı eşiğinde öylece dikiliyordu. Göğsünde ve karın kaslarında hâlâ su damlaları vardı ve siyah saçlarından sular süzülüyordu.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Altılı karın kası varmış demek. Kimin aklına gelirdi ki?

Bana bir bakışıyla kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"Pardon," dedi sessizce. "Seni uyandırmak istememiştim."

Hafif boğuk bir sesle, "Sorun değil," dedim. Boğazımı rahatlatmak için yutkundum ama o kadarcık ses bile başımın zonklamasına yetmişti. "Az önce uyandım zaten."

"Peki. Akşamdan kalma mısın?"

Yüzümü buruşturunca bir kahkaha attı. "Hem de nasıl. Bu kadar içtiğimin farkında bile değildim."

Yatağın ucuna oturarak, "Epey votka götürdüğünü biliyorum," dedi. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Benimle konuşacağına üzerine bir gömlek veya kot pantolon giyse olmaz mıydı sanki?

"Biliyorum derken? *Sen* ne zaman gördün ki beni?"

O masmavi gözleriyle bana yan yan baktı. "Çocukların önünde bilardo masasının üzerindeyken soyunup çırılçıplak yüzmeye gitmek istediğin sırada."

Kalp atışlarımı duyup duymadığını merak ettim. Muhtemelen duyuyordu. Yüzümün daha fazla kızarmamasını diledim. İşte o zaman her şey daha da şahane olurdu.

Ne söylediği kafama dank edince ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım, bana lütfen soyunmadığımı söyle."

"Hayır, soyunmadın. Seni dışarı taşımak zorunda kaldım."

Çok şaşırdım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Ellerimle yüzümü kapayıp parmaklarımın arasından ona baktım. "Böyle bir şey yaptığıma inanamıyorum."

"Evet, şey..."

"Çok sağol. Beni durdurduğun için yani. Bu sabah çok utanç verici olabilirdi."

"Yok canım," diye dalga geçti ama gülümsüyordu. "Ayrıca kustun da, haberin olsun."

"Nasıl yani, insanların önünde mi?"

Aman Tanrım, bu durum gittikçe kötüleşiyor! diye düşündüm. Çok utanmıştım.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. O arada beni de ıslatmış oldu. "Benim banyomda kustun. Saçmasapan bir şeyler yapmadığından veya düşmediğinden emin olmak istedim."

Utancımdan yerin dibine girmiştim. "Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm, Noah. Benim yüzümden partiye yeterince katılamadın..." diye homurdandım.

Omuz silkti. "Sorun değil. Boşver."

Dudak büktüm. "Ya tabii. Herneyse. Sanırım ikimiz de benimle uğraşmanın gecenin en muhteşem anı olmadığı hakkında hemfikiriz."

Bir an duraksadı. Sonra da, "O kadar da kötü değildi canım," diyerek gülümsedi. Bu, zoraki bir gülümseme değildi, son derece içtendi. Sol yanağındaki gamzesi ortaya çıkmış, gözleri kırış kırış olmuştu. Gülümsemesi resmen bulaşıcıydı; elimde olmadan ben de gülümsedim.

"Şey, teşekkürler, Noah." Adını alaycı bir biçimde vurgulamaktan kendimi alamadım.

"Bir şey değil, Shelly."

Eğilip saçımı karıştırmaya çalıştı. Ondan kurtulmaya çalışırken, nasıl olduysa birden yataktan yuvarlanıp yere düştüm ve onu da beraberimde götürdüm.

Noah cidden ağırdı. Üzerinde bir gram yağ yoktu, bütün vücudu bir kas yığınıydı ve o sırada bütün ağırlığıyla beni eziyordu.

Bense ışıl ışıl gözlerine takılmıştım. O da kımıldamadan beni süzüyordu.

Bu bakışma tuhaf bir hal almadan önce ağzımı açıp konuşmayı başardım. "Noah..." diye fısıldadım.

O da kısık bir sesle, "Efendim?" dedi.

"Beni eziyorsun."

Sanki kendine yeni yeni geliyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra da, "Ah, evet, haklısın. Çok affedersin," dedi.

Havlusunu sıkıca tutarak ayağa kalktı... Havluyu düşürmüş olsa ne yapardım, bilmiyorum.

Hayır, Elle! Sakın, sakın böyle şeyler düşünme! Sus işte! Düşünmeyi bırak!

Elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Üzerimdeki gömlek popomu zar zor kapatıyordu, o yüzden kendimi hiç de rahat hissetmiyordum.

Gömleği çekiştirerek etrafa bakındım. "Şey, üzerimi ne zaman değiştirdim?" diye sordum. Elbisem bir sandalyeye atılmıştı.

Eliyle ensesini kaşıyarak omuz silkti. "Ha, seni kontrol etmek için geri geldiğim sırada uyandın ve elbisenin kırışmasını istemediğin için çıkarmak istedin, ben de sana bir gömlek buldum."

Beynim uyuşmuş bir halde gözlerimi kırpıştırarak durumu anlamaya çalıştım. "Yani... beni... iç çamaşırlarımla gördün..." *Lütfen hayır de, lütfen hayır de, lütfen...*

Ağzının seğirdiğini görebiliyordum; gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Şey..."

Ellerimle yüzümü kapatarak, "Aman Tanrım," dedim.

"Gözlerimi kaçırdım, gerçekten."

Kalbim deli gibi çarpmasına rağmen gülerek olayı geçiştirmeye çalıştım. "Boşver, sorun değil." Ne yani, çapkınlığıyla ünlü beyefendi gözlerini mi kaçırmıştı? Hadi canım sen de.

"Bir şeyler yemek istiyorsan, Lee aşağıda kahvaltı hazırlıyor," dedi. Konuyu değiştirmek istermiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

Tam o sırada karnım guruldayınca ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Süper."

Alt kata inmek üzere odadan çıkıp kapıyı kapattım. Bir an durarak derin bir nefes aldım ve kapının üzerine yaslandım.

Kendi kendime, "Aman Tanrım," dedim. Noah'nın etkisinden kurtulduğumu sanıyordum ama şu son beş dakikada

olanlar sonucunda –o bir havluya sarınmış, benim üzerimde onun gömleği var, üstüne üstlük bir de üzerime yuvarlanmış– kalbim deli gibi çarpmaya devam ediyordu!

Bu çok saçmaydı. Noah için ben sadece kardeşinin en iyi arkadaşı, uyuz kızın tekiydim. Bana başka bir gözle bakmadığına emindim.

Ama yine de...

Birden kapı tekrar açıldı ve odanın içine yuvarlandım.

Sırtüstü yattığım yerden Noah'yı gördüm. Üzerine bir şort geçirmişti.

Kahkahalarla güldüm. "Süpermen şortun var!"

Sanki kendi de ilk kez görüyormuş gibi eğilip şortuna baktı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. *Noah Flynn'i utandırdım!*

Sanki hiç umurunda değilmiş gibi sırıttı ve "Buna bayıldın, Shelly, hadi itiraf et," diyerek göz kırptı.

O kadar mı belli ediyordum?

"Tabii, tabii aynen öyle," diye güldüm. "Bayıldım cidden."

Ayağa kalkıp üzerimdeki gömleği aşağı doğru çekiştirdim. Onu nasıl da utandırdığımı düşünerek yüzümde aptal bir sırıtışla alt kattaki mutfağa gittim.

Masadaki bar tipi sandalyelerden birine oturdum. Lee iç çekerek, "Rochelle, Rochelle, Rochelle," dedi. "Ah, soyunup da çırılçıplak yüzmek isteyen canım arkadaşım, ne yapacağım ben seninle?"

"Belki de bana kahvaltı hazırlamak istersin?" diye sordum.

Gülerek ocağın başına döndü ve tavaya biraz daha pastırma ekledi. "Senin için yapmadığım şey yok zaten."

4. BÖLÜM

GÜNÜN BÜYÜK KISMINI LEE İLE *MARIO KART** OYNAYARAK GEÇİRDİM.

"Aslında Noah'nın bana gözkulak olmasına bayağı şaşırdım," dedim Lee'ye.

Güldü. "Yalnız değilsin. Orada olsaydım, ben de seninle ilgilenebilirdim ama yolumu kestiler..."

"Evet, Veronica'dan bahsetmiştin. Tek öptüğün kız o muydu, yoksa başkaları da var mıydı? Dikkat et de, sonun abinin gibi olmasın."

Lee bana bakıp gözlerini devirdi. "Bunu söyleyen de striptizcinin teki. Ne çiftiz ama."

"Ben sarhoştum."

"Ben de öyle."

"Belli ki, Noah değilmiş."

"Seninle öyle ilgilendiğine göre, o da kesin sarhoştu bence. Normalde öyle pek de... nazik biri değildir."

Güldüm. "Az bile dedin."

"Aynen öyle. Hey, belki o da senden hoşlanıyordur."

Lee'ye ters bir bakış attım. "Saçmalama. Ayrıca biliyorsun ki ben o aşktan vazgeçeli yıllar oldu."

Lee yüzünü buruşturdu. "Zaten öyle bir şey olsa, çok tuhaf olurdu."

* Bir bilgisayar oyunudur. (ç.n.)

"Aman neyse." Onu dirseğimle itekledim ve yarış arabasının yoldan çıkmasına neden oldum. Yoshi şelaleden düşerken, ben de Luigi ile öne geçmiştim.

Saat beş gibi eve döndüm: bitirmem gereken ödevler vardı. Lee'den bir kot pantolon aldım. Kimseye görünmek istemediğim için beni eve bırakmak zorunda kaldı. Koşarak kapıya doğru giderken en iyi arkadaşım da bana kahkahalarla gülmekle meşguldü.

"Hey!"

Dönüp, "Ne var?" diye bağırdım.

Elbisemi bana doğru fırlattı. Elbise tam yere düşmek üzereyken ucundan yakaladım. "Sabah görüşürüz!"

"Hoşça kal, Lee!"

Ön kapıyı kapatırken, babam, "Rochelle, sen mi geldin?" diye sordu.

"Evet! Selam, baba!"

"Bir saniye mutfağa gelir misin?"

İç geçirdim. Yine nutuk mu dinleyecektim? Babamı kızdıracağım diye ödüm kopardı.

Babam mutfak masasında dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu. Salondan da Wii oynayan Brad'in sesleri geliyordu.

Kahve makinesini çalıştırarak, "Selam," dedim.

Babam, "Hazır el atmışken, bana da bir fincan hazırlasana," dedi.

"Olur."

"Parti iyi geçti mi?"

Başımı salladım. "Evet, süperdi."

"Çok sarhoş olmadın ya? Aptalca bir şeyler yapmamışsındır umarım?" Gözlüklerinin üzerinden bana ters bir bakış attı: erkekleri kastediyordu.

Niye endişelendiğini anlayamıyordum. Şimdiye kadar hiç erkek arkadaşım olmadığını ve kimseyle öpüşmediğimi cümle alem biliyordu.

"Şey... Çok da kötü olmadım... sadece biraz sarhoştum."

Babam iç çekerek gözlüklerini çıkardı ve yanağını sıvazladı. "Rochelle... içki içmen konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Gerçekten kötü olmadım. Lee ve Noah bana gözkulak oldu zaten."

"*Noah* mı?"

Babam bile içki muhabbetini bir an için unutacak kadar afallamıştı.

"Evet. Bence de tuhaftı."

"Hım... Herneyse, konuyu değiştirme bakalım, genç bayan. İçki içmenle ilgili söylediklerimi hatırlıyorsun."

"Biliyorum. Affedersin."

"Hım. Bir daha böyle bir şey olursa, bir ay cezalı olursun, anlıyor musun? Ayrıca sakın beni kandırabileceğini de düşünme."

"Mesaj alındı, merak etme."

Pek ikna olmamış gibiydi ama daha fazla üstelemedi. Her gece çıkıp sarhoş olduğum da yoktu zaten; arada bir oluyordu işte.

"Ee, Lee ile stant için bir fikir buldunuz mu bari? Şenliğe sadece iki hafta kaldı."

"Evet. Bir öpüşme standı kuruyoruz."

Babam, "Bak bu... sıradışı olmuş," diyerek güldü. "İzin alabileceğinize emin misin?"

Kahveyi fincanlara doldurarak omuz silktim. "Niye vermesinler ki?"

"Eh, hindistancevizlerine top fırlatmaktan iyidir," dedi. "Neyse, bu arada yarın Brad'e gözkulak olman gerekiyor, tamam mı? Ben mesaiye kalacağım."

"Olur, tabii." Kahveme bol miktarda süt ekleyip bir dikişte bitirdim. "Duş alıp ödevlere başlayacağım."

"Peki. Yemeği yedide yeriz. Köfte var."

"Tamamdır."

Pazartesi günlerinden nefret ediyordum. Hep berbat geçerdi. Pazartesi sabahlarının tek bir güzel yanı bile yoktu. Yataktan kalkmaktan nefret ettiğim için alarmı her zaman yirmi dakika öncesine kurardım.

Sonunda kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve dolaptan siyah pantolonumu çıkardım. Okulumuz 1900'lü yılların başında kurulmuştu ve saçmasapan bir sebepten ötürü üniforma geleneğini sürdürüyordu. Dünya üzerindeki en kötü üniforma değildi ama bana kalsa böyle bir şey hiç olmamalıydı zaten.

Sanki pazartesi sabahları yeterince kötü değilmiş gibi günüm daha da kötü bir başlangıca gebeydi.

Cıııııırt!

Ayağımı pantolona geçirdiğim sırada çıkan sesle donakaldım. Alelacele pantolonu ayağımdan çıkardım ve yırtılan yeri inceledim. Geçen hafta sağ bacağın iç kısmında küçücük bir delik vardı. Şimdi ise aynı yerde büyük bir yırtık göze çarpıyordu.

"Kahretsin," diyerek pantolonu yere fırlattım. Dikiş konusunda becerikli olduğum söylenemezdi ama bunu zaten babam da tamir edemezdi. İnternetten yeni bir pantolon siparişi vermem gerekecekti; muhtemelen perşembe günü elime ulaşırdı. Fakat yenisi gelene kadar eski eteğimle idare etmek zorundaydım.

Okul eteğinden nefret ediyordum. Her şeyden önce pliliydi. Mavili siyahlı ekose bir kumaştandı. Altına çorap giymek gerekiyordu. Taytla veya çorapsız giymek yasaktı. Çorap *diz hizası* olmalıydı. Bu, bazı insanlara yakışıyordu. Ben de geçen yıl bir süre bunu denemiştim, sonra bir daha elime bile almamaya yemin etmiştim.

Ne yazık ki başka seçeneğim yoktu.

İşin kötüsü eteğin boyu artık benim için biraz kısaydı.

İç geçirdim. Şimdilik böyle idare etmek zorundaydım. Başka bir çözüm yoktu. Çekmecelerden birini karıştırıp geçen yıl bu etekle birlikte giymek için aldığım çorapları buldum. Aynaya bakarak yüzümü buruşturdum ve kahvaltı etmek üzere aşağıya indim.

Mutfağa girdiğimde, Brad'in mısır gevreği boğazına kaçtı. Deli gibi gülüyor, her yere mısır gevreği püskürtüyordu. "Bu da ne böyle?"

Babam, "Brad, düzgün konuş," diyerek onu azarladı. Sonra da bana döndü ve kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı. "Bu, okul için... biraz uygunsuz değil mi, Elle?"

Kızarak kaşlarımı çattım. "Pantolonum yırtıldı."

"Nasıl başardın bunu?"

"Deliği dikmeyi unuttum ve... bilmiyorum, yırtıldı işte."

Babam iç geçirdi. "Yenisini ısmarlarsın. Seni alışveriş merkezine götürecek vaktim yok."

"Evet, biliyorum."

Tam mısır gevreğimi bitirdiğim sırada, dışarıdan Lee'nin sabırsız korna sesleri duyuldu. Kâseyi lavaboya bırakıp evden çıktım. Eteğimi kimse görmesin diye koşarak arabaya atladım.

Lee, "Etek giymişsin," dedi.

"Yok canım, ciddi misin?" diye mırıldandım. "Gidelim hadi."

"N'oldu, tersinden mi kalktın bugün?" diye sataştı.

"Pantolonum yırtıldı."

"Elden geçirmiyor muydun sen onları?"

"Unutmuşum bu sefer."

"Gayet iyi görünüyorsun, Shelly, endişelenmene gerek yok. Hatta kesinlikle daha sık etek giymelisin."

Şaka yollu koluna vurdum, o da gülümseyip radyoyu açtı. Az sonra okula vardık. Kendi kendime telkinlerde bulunarak derin bir nefes aldım ve arabadan indim. Bugün geç kalmıştık. İnsanların çoğu çoktan okula gelmişti.

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve kaportanın üstünde oturmakta olan Lee'nin yanına gittim. O sırada çocuklardan bazıları da yanımıza geldi.

Dixon bana göz kırparak başını salladı ve "Hey, iyi görünüyorsun," dedi.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı çattım. "Kapa çeneni."

Masum bir tavırla, "Ne dedim ki ben şimdi?" diye itiraz etti. Laf olsun diye takıldığını biliyordum ama hiç havamda değildim.

Kimya sınıfından tanıdığım Lisa ve May'i görerek onların yanına gitmeye karar verdim. Yürürken birisi popoma bir şaplak attı. Öfkeden kıpkırmızı olmuş halde hışımla arkama döndüm.

Futbol takımından Thomas karşımda durmuş, bana pis pis sırıtıyordu.

Çenemi gıcırdatarak, "Az önce popoma mı vurdun?" dedim.

"Belki de vurmuşumdur."

Arkadaşı Adam, "Hey, ben cumartesi günkü partiyi kaçırdım," dedi. Onu pek tanımıyordum ama bildiğim kadarıyla küstah herifin tekiydi. Sanki bunu kanıtlamak istermiş gibi, "Şovunu benim için tekrarlarsın artık, değil mi?" diye sordu.

Çocuklardan bazıları gülerek tezahürata başladı. Adam da kalçalarını kıvırmaya başladı ve gömleğini pantolonundan çıkar-

tarak soyunma numarası yaptı. Aslında komik görünüyordu, ama o anda bu kendini beğenmiş herife öyle sinirlenmiştim ki hiç eğlenecek halim yoktu.

Dişlerimi gıcırdattım. "Ah, büyü artık."

Adam beni bileğimden yakalayarak kendine doğru çekti. Şaka yaptığını sanıyordu ama benim için durum hiç de öyle değildi. Kolumu çekerek kurtardım ve ona ters bir bakış attım.

Lee yanıma yaklaşıp Adam'a, "Hey, kendine gel," diye çıkıştı.

Adam da kollarını açarak ona meydan okudu. "Gelmezsem ne olur?"

Ona bir yumruk salladım.

Daha doğrusu vurmaya çalıştım; ama yumruğum çenesine değmeden önce birisi elimi yakalayıp araya girdi.

Elimi çekerek ondan kurtardım. O sırada Adam başka birinden yumruğu yedi. Aynı kişi beni bırakıp çocuğu yandaki cipe yapıştırdı.

Kim olduğunu anlamak için etrafa bakındım. Ah, tabii ya. *Noah* karışmasa olmazdı zaten.

"*Vur! Vur! Vur!*"

Birdenbire otoparkın ortasında büyük bir kalabalık toplandı. Bazıları "*Vur! Vur!*" diye bağırıyordu. "Oha," ya da "Yuh, fena geçirdi!" diyenler de vardı. Bense tüm bu hengamenin ortasında resmen donup kalmıştım. Yerimden kımıldayamıyordum.

Birkaç saniye sonra kendime geldim. İleri doğru atıldım ve Noah'yı Adam'ın üzerinden çekmeye çalıştım. Çocuğun dudağı yarılmış kanıyordu. Yüzü öfkeden mosmor kesilmişti.

Tekrar tekrar, "Noah!" diye haykırdım ama o beni duymuyordu bile. Bütün oğlanlar bağrışıp duruyordu –aralarına durumu kontrol altına almaya çalışan bir de öğretmen katılmıştı– bense ne yapacağımı bilemiyordum.

Çaresizlikle, "Lee!" diye bağırarak kolunu çekiştirdim. "Bir şeyler yapsana!"

"Ben ne yapmaya çalışıyorum sence?" diye çıkıştı. "Kimse en iyi arkadaşıma öyle davranıp da bundan yakayı sıyıramaz."

O da bağırıp kalabalığı iteklemeye başlayınca, "Lee..." diye çaresizce iç çektim.

Thomas, Noah'ya, "Oğlum, kızdan hoşlanıyorsan sorun değil," dedi. "Hepimize yeter de artar bile."

Üzerine gelen yumruktan sıyrıldı ve Noah'yı kışkırtmaya devam etti.

Bu sırada öfkeden deliye dönmüş durumdaydım. "*Ne* dedin?"

Thomas bana göz kırptı ve "Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun," dedi.

Suratımı buruşturdum.

Noah, "Yetti be," diye gürledi.

Öğretmen kalabalığı yararak, "Flynn!" diye bağırdı. Herkes hızla sağa sola kaçıştı.

Diğerleri de kavga etmeyi bıraktı. Noah bir an için duraksadı çünkü tam önündeydim ve onu geri itmeye çalışıyordum.

Öğretmen, "Neler oluyor burada?" diye sordu. Gelen Müdür Yardımcısı Bay Pritchett'ti.

"Sadece bir yanlış anlaşılma oldu, hepsi bu," dedim. "Gerçekten."

Bay Pritchett, "Hepiniz bir hafta cezalısınız," dedi. "Noah Flynn, Rogers, derhal ofisime geliyorsunuz. Sen de öyle, Rochelle."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Benim suçum ne?"

"Seni suçlamıyorum, sadece konuşmak istiyorum."

İç çekip boynumu büktüm. O anda birisi bana sarıldı. Gelen Lee'ydi, tabii ki.

"Sağol," diye mırıldandım. "Karışmasan daha iyi olabilirdi gerçi."

"Tabii ki karışacağım. Kimse sana öyle davranamaz, Shelly."

"Sen de sürekli aynı şeyi yapıyorsun bana."

"Ama, bana izin veriyorsun. Ben senin arkadaşınım. Bu hıyar herifler... sana öyle şeyler söyleyip de bundan paçayı kurtaramazlar."

Onu acemice kucakladım. "Çok sağol."

O da bana sıkıca sarıldı. Kulağıma, "Baksana, galiba abim senden cidden hoşlanıyor, Shelly," diye fısıldadı.

Gülerek, "Olabilir ya da sadece kavga etmek istiyor," dedim.

"Ah, muhtemelen ikincisi doğrudur."

"*Kesin öyledir*," deyip onu güldürdüm. Müdür yardımcısının odasına geldiğimizde zil çaldı. Lee iç geçirdi.

"Sınıfa gitsem iyi olacak sanırım."

"Bence de. Sonra görüşürüz."

Ciddi bir sesle, "Tamam, bol şans," dedi. Arkasından el sallayıp gülümsedim ve sandalyenin birine oturdum. Noah da yanıma oturdu. Müdür yardımcısı Thomas'la odaya girdi. Kapı arkalarından uğursuz bir klik sesiyle kapandı.

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Sağol," diye fısıldadım.

Gözümün ucuyla Noah'mn oturduğu sandalyede doğrulduğunu gördüm. "Kimse bir kıza öyle davranıp da bundan yakayı sıyıramaz. Özellikle de bu kız sensen."

Ona yan yan bakmaya devam ettim. "Çok sağol. Yine de karışman gerekmezdi. En azından ona bir tane patlatmama izin verseydin."

"İyi bir yumruk olacağı kesindi, ona şüphem yok."

"Niye beni durdurdun?" diye sormadan edemedim.

Omuz silkti. "Aslında... sebebini ben de bilmiyorum."

"Hazır sormaya başlamışken... sen bu işe niye karıştın ki? Lee, Dixon ve Cam zaten araya girerdi."

"Olabilir," dedi.

"Soruma cevap vermedin ama."

Noah sırıttı. "Evet, vermedim sanırım... Kavga etmeni istemedim işte, ne bileyim. Ayrıca seninle o şekilde konuşmalarına da sinir oldum..." Durup eliyle saçını düzeltti. Benimse kalbim deli gibi çarpıyordu.

Sonra içimde yeni yeni yeşermekte olan umudu tamamen söndürdü: "Sanırım seni kız kardeşim gibi görüyorum." Kelimeler ağzından hızlı hızlı çıkıyordu.

Başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Öyledir, tabii."

O da başını salladı. Sonra sanki kendine gel dermiş gibi başını tekrar iki yana salladı.

Yüz ifademi korumaya çalışıyordum. Tırnaklarımı inceleyerek umursamaz bir tavırla, "Sence başın belada mı?" diye sordum.

Sırıtarak, "Hayır, sanmam. Senin onurunu savunmak için kavga ettiğimi öğrenirlerse sorun olmaz," dedi.

Gözlerimi devirdim ve, "Ha-ha," diye terslendim. "Ben son derece ciddiyim."

Noah başını iki yana salladı. "Kavgaları ben başlatmıyorum. Sadece olayı bitiren ben olurum. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"*Ben* niye buradayım, onu hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ha, genelde olayları doğrulamak için bir şahit olsun isterler. Bu durum işlerine gelir."

Gülerek Noah'ya baktım ve başımı iki yana salladım.

Bir süre ikimiz de sessizce oturduk ama huzurlu ve rahat bir sessizlikti bu. Aslında buna şaşırmıştım. Geçtiğimiz yıl boyunca

Noah ile tek başıma hiç bu kadar uzun zaman geçirmemiştim; sarhoş olup da hatırlamadığım zaman hariç, tabii ki.

Thomas dışarı çıktıktan sonra Noah içeri çağırıldı. "Bol şans," diye fısıldadım. Bana el sallayarak gülümsedi ve odanın kapısını kapattı. Telefonum için internet bağlantısı bulmaya çalışarak oyalandım. Okulda bağlantı bulmak hiç de kolay bir şey değildi.

Noah dışarı çıktığında, bana her şey yolunda demek istermiş gibi gülümsedi.

Müdür Yardımcısı Bay Pritchett, "Rochelle?" diye seslendi.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve odaya girdim. Bu odayı daha önce hiç görmemiştim, sadece önünden geçmiştim; pek de sevimli bir yere benzemiyordu. Kuralları ve cezaları anımsatan bir havası vardı.

Öğretmen, bana kavganın sebebini sordu. Ona gerçeği söyledim: Cumartesi gecesi verilen partide aptalca bir şey yapmıştım. Bazı gerizekâlılar da benimle dalga geçmişti. Ben de sinirlenmiştim. Çocuklar araya girince kavga çıkmıştı.

"Anlıyorum... Peki, teşekkürler, Rochelle."

"Kimsenin başı belaya girmez, değil mi? Yani, kimseye bir zarar gelmedi sonuçta..." Biraz endişeliydim. Ayağa kalkıp çantamı omzuma attım.

Müdür yardımcısı bana derse geç girmem için izin kâğıdı uzattı. "Hayır, sen ikisinin de hikâyesini doğrulamış oldun, hepsi bu. Endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ayrıca, lütfen beladan uzak dur."

Gönülsüzce başımı salladım. "Olur..."

"Haydi şimdi doğru sınıfa."

Artık odadan çıkmamı istediği belliydi, onun lafını ikiletmedim.

5. BÖLÜM

Çevremden yemek tepsilerinin tıkırtıları yükseliyordu. Başımı kaldırınca, üst ve alt sınıftan kızların önümde toplandığını gördüm.

Jaime yüzünde bir gülümsemeyle karşıma oturdu ve "Ee, anlat bakalım, neler oldu?" diye sordu.

Çatalımı salata tabağımın yanına bıraktım. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Olivia, "Flynn'den tabii ki!" diye haykırdı ve beni daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi. "Her şeyi bilmek istiyoruz. İkiniz beraber filan mısınız yoksa?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Yok artık, daha neler."

Kızlardan biri, "Ama ona *Noah* diyorsun," dedi. Başımı çevirince, bunu söyleyenin Tamara olduğunu gördüm. Sanki Noah'nın onu duymasından korkarmış gibi adını fısıltıyla söylüyordu. "Ona herkes gibi Flynn demiyorsun."

Omuz silktim. "Ben ona hep Noah derim. Birlikte büyüdük sonuçta. Hatta daha bu sabah beni kız kardeşi gibi gördüğünü söyledi. Sadece iyi biri, o kadar."

Georgia tek kaşını havaya kaldırdı. "Sürekli kavga etmenin nesi iyi? Yapma lütfen. Seni hep böyle korur o."

Gözlerimi kısarak, kaşlarımı çattım. "Seni *hep* böyle korur derken, ne kastediyorsun?"

Kızlar birbirlerine baktılar. Sonunda Faith, "Yani, haberin yok mu?" diye sordu.

"Yok tabii ki," diye homurdandım. Her geçen saniye daha da sinirleniyordum. "Bilmediğim bir şey mi var?"

Olivia sır verirmiş gibi, "Flynn her zaman çocukları senden uzak durmaları konusunda uyarır," dedi. "Senin kılına zarar gelirse, onları pişman edeceğini söyler."

Bir an öylece kalakaldım. Sonra da kahkahalara boğuldum. "Şaka yapıyorsun herhalde?"

Kızlar yine aralarında bakışınca toparlanıp kendime geldim.

"Aa, yapmayın, hadi ama," dedim. "Bakın, sadece tipik bir abi gibi davranıyor, tamam mı? Her şey bundan ibaret."

İkna olmamış gibi tekrar aralarında bakıştılar.

En sonunda Jaime, "Şey, yani sen bundan eminsen..." dedi.

"Yüzde yüz on eminim. Bana inanmıyorsanız, Lee'ye sorun."

Tamara, "Laf açılmışken, öbür yarın nerede sahi?" diye sordu.

"Ahşap doğrama atölyesinde," dedim. "Hemen tabelamız üzerinde çalışmaya başlamak istedi. Ben ise öğle yemeği yemeyi tercih ettim."

Candice, "Gayet normal," dedi. "Hey, Flynn'i stant konusunda ikna edebildin mi bu arada?"

"Katılmak istemiyor. Çok denedim. İnanın, uğraştım."

Hepsi bir ağızdan iç geçirdi. Georgia, "Keşke katılsaydı. O stant için sağlam para verirdim," diyerek hepimizi güldürdü.

Karen, "Niye katılmak istemediğini söyledi mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Pek sayılmaz."

Birden Lily'nin gözleri parladı. Önce Karen'a, sonra da Dana ve Samantha'ya baktı ve "Hey, katılmasa da, belki yine de standa gelir," dedi.

Hepsi heyecanla çığlık attılar.

Aslında onları anlıyordum.

"Aman Tanrım! Elle, standa katılmaya ikna edemesen de en azından uğramasını sağla!"

Tereddüt ettim. "Açıkçası söz veremem..."

Dana ısrar etti. "Ama şansını denersin, değil mi?"

O sırada cep telefonuma mesaj geldi. Telefona bakmak için elimi cebime atınca bu kahrolası etekte cep olmadığını hatırladım. İç çekerek yerde duran çantama uzandım ve telefonumu bulmaya çalıştım.

Lee, "Ahşap doğrama sınıfına gel, yardıma ihtiyacım var," diyordu.

Telefonu çantama koyup ayağa kalktım ve yemek tepsimi elime aldım. "Gidip Lee'ye yardım etmem lazım. Sanırım bir kızın dokunuşuna ihtiyacı var."

Hepsi gülerek bana el salladı.

"Aa, Elle?"

Başımı çevirdim. "Evet?"

Samantha manidar bir bakışla, "Ona mutlaka sor," dedi.

Kıkırdayarak başımı salladım. Yine çığlıklar attılar. Bu sefer başımı iki yana sallamakla yetindim.

Aslında ben de onlardan farklı değildim ama en azından bu aşktan çoktan vazgeçmiştim. Hatta beni kız kardeşi gibi gördüğünü söylediğinden beri, bu benim için tamamen bitmişti.

Bu durum onu gözümde daha az çekici kılmıyordu tabii ki.

Sınıfa gittiğimde Lee sabırsız bir tavırla elindeki kalemi önündeki büyük tahta parçasına tıklatıyordu. Bu ses on saniyede beni delirtmeye yetmişti. Huzurlu bir ofis ortamı için Lee'yi arka tarafa alan Bay Preston'ı suçlamıyordum şahsen.

"Selam," dedim ama Lee geldiğimi fark etmedi bile. Çantamı gürültüyle yere atınca sıçrayarak irkildi.

"Aa, geldiğini duymadım."

"Fark ettim. Ee, niye çağırdın beni?"

Önündeki ahşap levhayı işaret etti. "Sence harfler ne büyüklükte olmalı?"

Oflayarak saçlarımı kabarttım. Sonra da toplayarak atkuyruğu yaptım. "Pekâlâ, koca adam, ver bakalım kalemi."

Ahşabın üzerine ÖPÜŞME STANDI yazdım.

"Ama hepsi eşit boyda olmadı. 'Ö' diğerlerinden daha küçük oldu. Ayrıca, 'ı' harfi de 's' harfinin yarısı kadar."

"Biliyorum. Sen üzerlerinden tekrar geçip daha düzgün ölçülendirebilirsin. Aklımdaki görüntü için mükemmel olmaları gerekmiyor zaten."

"Neymiş o?"

Aklımdakini tam olarak nasıl anlatabileceğimi düşünerek dudaklarımı ısırdım. Çok da kolay değildi. "Büyük tabelaya harfleri değişik açılardan çivileyeceğiz, böylece üst üste geçecekler ve her biri farklı bir yöne bakacak. Dümdüz bir şekilde 'Öpüşme Standı' yazmamış olacağız, daha havalı duracak böyle. Sen ne dersin?"

Lee tabelaya bakarak başını salladı. Zihninde bu fikri evirip çevirdiğini görebiliyordum. "Ne demek istediğini anladım. Gerçekten de daha havalı olur."

"Biliyorum," dedim.

Çizgileri kalınlaştırarak ölçüp düzeltmeye başladı. Ben de karşısındaki boş sıralardan birine oturdum ve ayaklarımı sallamaya başladım.

"Hey, ağabeyinin çocukları benden uzak durmaları konusunda uyardığını biliyor muydun?" diye sordum.

Lee başını bile kaldırmadı. Sadece omuz silkti. "Evet, bunu herkes biliyor."

"*Ben* hariç. Benim niye haberim yok bundan? Daha doğrusu sen niye bir şey söylemedin bugüne kadar?"

"Bilmem... zamanla durumu fark ettiğini düşünmüştüm. Neden kimse sana çıkma teklif etmiyor sanıyorsun?"

Duraksadım. Açıkçası bunun sebebini hiç merak etmemiştim. Sırf erkek arkadaşım yok diye kendimde bir sorun olduğunu düşünüp paniklememiştim. Lee ile takıldığım için çocukların beni de içlerinden biri gibi gördüğünü, o yüzden çıkma teklif etmediklerini düşünmüştüm.

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki benim gözüm senden başkasını görmüyor, Lee," diye takıldım. Başını kaldırıp bana göz kırptı. Ben de ona bir öpücük gönderdim. İkimiz de gülüştük. Sonra, Lee harfleri düzeltmeye devam etti.

"Yalnız, cidden... bunu daha yeni mi duyuyorsun?"

"Evet. Demin kızlar söyledi. Hepsi de bu sabahki olayın dedikodusunu yapmak istiyordu. Ortada dedikodu malzemesi filan olduğundan değil, *tabii ki.* Onlara Noah'mn beni kız kardeşi gibi gördüğünü söyledim."

Lee, "Sana bir abi gibi kol kanat gerdiği doğru," dedi. "Gerçi aynı şeyi ben de yapardım. Özellikle de bu sabah sana nasıl davrandıklarını gördükten sonra..." Elindeki kurşunkalemi çat diye ortadan ikiye kırdı.

"Sakin ol," dedim yavaşça.

Lee kurşunkalem parçalarını kenara attı ve kulağının arkasından yeni bir kalem çıkardı. "Affedersin. Sadece bu sabah beni cidden sinir ettiler."

"Hadi canım, gerçekten mi?"

"Evet, aman neyse. Önemli olan şu ki, Noah çocuklara senden uzak durmalarını söylemekte son derece haklı. Herkese fazla güveniyorsun, kolayca incinebilirsin."

Kızarak, "O da ne demek öyle?" diye bağırdım. "Fazla güveniyorsun derken?"

Lee omuz silkti. "Bazen fazla iyi niyetli oluyorsun, Shelly. Kötü anlamda değil bu. Demek istediğim... şey, sonunda kalbini kıracak herifin birine âşık olabilirsin sadece."

"Ha," dedim. "Anladım."

"Sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Noah da öyle."

"Peki, sanırım teşekkür etmeliyim?"

Lee, "Bir şey değil, sanırım," diyerek benimle dalga geçti. Yandaki masadan bir paket lastiği alıp koluna fırlattım. Lastiği eliyle savuşturdu ve çalışmaya devam etti. Ben de onu izleyerek muhabbete devam ettim.

Hâlâ Noah'nın neden çocukları uzak durmaları konusunda uyaracak kadar ileri gittiğini merak ediyordum çünkü bence bu hiç de adil bir şey değildi. İki ay sonra on yedi yaşına giriyordum. Bugüne kadar hiç kimseyle öpüşmemiştim. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve hiç kimse bana çıkma teklif etmemişti. Noah inanılmaz düşüncesizdi. Benim hayatıma nasıl olur da böyle karışabilirdi? Benim iyiliğimi düşünüyor olabilirdi ama benimle çıkmak isteyen bütün erkekleri kaçırması da gerekmiyordu ki!

Lee'ye Noah'nın çocukları korkutmak için tam olarak ne yaptığını sordum. O da, "Seni üzecek bir şey yaparlarsa pişman olacaklarını söyledi," dedi.

İç geçirdim. Noah'nın beni herkese fazlasıyla güvenen, savunmasız küçük kardeşi gibi gördüğü belliydi. Yine de, keşke bunu yapmak için başka sebepleri olsaydı, diye düşünmeden edemedim.

6. BÖLÜM

On yaşındaki Brad, bakıcılık yapması zor bir çocuk değildi. Genelde vaktinin çoğunu video oyunları oynamakla ve televizyona bağırıp çağırmakla geçirirdi. Tek yapmam gereken akşam yemeğini hazırlamak oldu. Sonra da saat dokuz buçukta onu sürükleyerek üst kata çıkardım. Sonunda, "Tamam be! Uyuyacağım işte!" diye bağırdı.

Brad yatak odasının kapısını çarparak kapattığında derin bir nefes aldım ve bir an durup evdeki sessizliğin tadını çıkardım.

Kendimi televizyonun karşısına attım. Konusu Romalılar ve gladyatörler olan kanlı bir filme takıldım.

Uyuyakalmak üzereyken telefonum çaldı. Sıçrayarak kendime geldim. Neredeyse kanepeden aşağıya düşüyordum.

Arayan numarayı bile kontrol etmeden, "Efendim?" diye mırıldandım. Sesim hafif öfkeliydi ama bu umurumda bile değildi. Her kim arıyorsa, buna katlanmak zorundaydı.

"Şey, Elle?"

"Evet?" diye çemkirdim.

"Ben, ah, ben Adam. Dinle, lütfen kapatma. Sadece bu sabah için özür dilemek istiyorum. Düşüncesizce davrandım. Yani... öyle. Kusura bakma."

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Adam mı? *Özür dilemek* için mi arıyor?

Kulaklarıma inanamıyordum. Gerçi kendini gülmemek için zor tuttuğu belliydi, o yüzden şaşırmam doğaldı.

"Şey... Elle? Hâlâ orada mısın?"

"E... evet," diye kekeledim. "Pardon. Ocağın başındayım da, bir saniye." Ne alakası vardı? Kim *ocağı* kullanırken telefona dikkatini veremezdi ki? Hem de saat *gecenin* onunda?

Aceleyle, "Aramak için biraz geç bir saat farkındaysan," dedim. "Belki de özür dilemek için artık çok geçtir?"

"Biliyorum, sadece özür dilemek istemiştim."

"Peki, teşekkürler," dedim ters ters. "Artık kapatmam lazım, Adam, o yüzden..."

"Dur bir dakika."

"Her ne söyleyeceksen duymak istemiyorum, baştan söyleyeyim."

"Yani benimle akşam yemeğine çıkmak istemez misin?" Kibir dolu sesinden, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tahmin etmek hiç de zor değildi. Dişlerimi gıcırdattım. "Böylece senden özür dilemem için bir şans vermiş olursun bana?"

"Hayır. Hoşça kal."

Tek kelime daha etmesine fırsat vermeden telefonu kapatıp kanepenin üzerine attım. Adi herifin tekiydi.

Bir de Lee fazla iyi niyetlisin demişti... Ha!

Kendi kendime sessizce kıkırdadım. Adam'dan lafımı esirgemediğim için kendimle gurur duyuyordum ama üst kata çıkarken düşündüğüm bu değildi.

Aklımda tek bir şey vardı ve bu, tabii ki, Noah'ydı.

Nedense pazar sabahı birlikte yataktan düştüğümüz an gözümün önünden gitmiyordu: gözlerindeki o bakışı en ufak ayrıntısına kadar hatırlıyordum ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Işıl ışıl gözlerini gözlerime dikmişti.

Kimse küçük kız kardeşi gibi gördüğü birine öyle bakmazdı, değil mi?

Tabii ki saçmalıyordum; uykulu uykulu hayaller kuruyordum. Yine de sabah kavga etmesinin başka bir sebebi de olabilirdi.

Halime güldüm. Gözlerimden uyku akıyordu.

"Sen aptalın tekisin, Elle," diye mırıldandım. "Cidden aptalın tekisin..."

Ertesi gün okul o kadar da kötü geçmedi. Şakayla karışık ıslık çalan ve yüksek sesle laf atan birkaç kişi oldu ama hiçbirini umursamadım. Üstelik bunlar sadece Noah ortalıkta yoksa oluyordu.

Lee söylenip duruyordu. Ben de, "Eh, bu biraz da benim suçum. Yani, yüzmeye gitmek için soyunmaya kalkıştım sonuçta..." dedim.

Bana öyle bir bakış attı ki suspus oldum. "Dün ne dedim sana? *Fazla iyi niyetlisin.*"

"Bunun *fazla iyi niyetli* olmakla ne alakası var?" diye çıkıştım.

"Bak, sonuçta kendini öyle ortalara atıp dolaştığın yok, tamam mı? Normalde gayet edeplisin. Sarhoşken yaptığın bir hatayla bütün bu herifler seni gözleriyle soymaya başlıyor."

İç geçirdim. "Yapma ama, ben *o kadar da* güzel değilim."

"Son günlerde hiç aynaya baktın mı, Bayan Otuz Dört C?"

Koluna vurarak, "Lee!" diye bağırdım. Kıpkırmızı olmuştum. "Yüksek sesle söylemesene şunu!"

Gülerek kolunu omzuma attı. "Bir sürü herifin karşısında çırılçıplak soyunup yüzmek isteyen kız bu muydu, inanamıyorum..."

"Kapa çeneni."

"Pardon."

Zil çalarken, "Şenlik için öğle yemeğinde toplanıyoruz, unutma," dedim. Ben kimyacıydım, Lee ise biyolojiciydi. İkimizin ortak olmayan tek dersi buydu.

"Evet, biliyorum."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz, Elle."

Kimya laboratuvarında her zamanki yerime yöneldiğim sırada birinin bana seslendiğini duydum. "Hey, Elle! Yanıma otursana."

Omzumun ardından bakınca Cody'nin, yanındaki sandalyeyi benim için geriye çektiğini gördüm.

Dixon arkamdan, "İşte şimdi işi bitti," diye fısıldadı.

Cam de, "Noah kimbilir ona neler yapacak," diye ekledi. İkisi de bana gülümseyerek yerlerine oturdu. Afallamış bir halde, *erkekler işte,* diye düşündüm.

Cody'ye, "Ha... olur, tamam," dedim ve gidip yanına oturdum. Onu pek iyi tanımıyordum ama kötü birine benzemiyordu. Saçlarını siyaha boyamıştı. Diline de piercing taktırmıştı ama aynı zamanda inanılmaz iyi bir piyanistti; onu okuldaki konserlerden birinde dinlemiştim.

Defterinin köşesine anlamsız şekiller çizerek, "Dünkü kavgayı duydum," dedi. "Sana öyle şeyler söylediklerine inanamıyorum."

"Ah, şey..." Ne diyeceğimi bilemeyerek gergin bir şekilde güldüm.

Birkaç saniye sonra, "Lee ile bir öpüşme standı hazırladığınız doğru mu? Bahar Şenliği için?" diye sordu.

Konu değiştiği için sevinerek güldüm ve başımı salladım. "Evet! Sence de süper bir şey, değil mi?"

Gülümsedi. "Öyle. Sen de katılıyor musun yani?" Tek kaşını havaya kaldırmıştı, yeşil-kahve gözleri muzip muzip bakıyordu. Yüzünde müstehcen bir gülümseme vardı ama sesinden şaka yaptığı belli oluyordu.

"Hayır," diyerek güldüm. "Katılmıyorum."

"Çok yazık. Kendimi burada utandırmama gerek kalmaz diye umuyordum."

"Ha?"

"Benimle... yani... birlikte." Boğazını temizledi. "Sinemaya filan gitmek ister misin... bir ara?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü çok endişeli görünüyordu.

Acı acı gülümsedim ve "Noah'nın kolunu filan kırmasından korkmuyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Senin gibi güzel bir kız için bu riske değer."

"Eh, sen öyle diyorsan," dedim gülümseyerek. "Neden olmasın?"

"Ciddi misin?" Gözlerinin içi parlamıştı.

"Evet, ciddiyim."

"Süper. Seni öyleyse daha sonra ararım."

Başımı salladım. Sonra aklıma geldi. "Numaran bende yok ki."

"Hemen vereyim." Tükenmez kaleminin kapağını dişiyle açtı ve kolumu tutup çevirdi. Numarasını dirseğimin altına tersten yazma konusunda oldukça başarılı olduğunu söylemeliyim.

"Telefonuma kaydetsen de olurdu."

"Evet, ama böylesi daha eğlenceli."

Bir kahkaha attım.

O sırada öğretmen sınıfa gelmişti. "Pekâlâ, millet, herkes susup yerlerine otursun. Bugün çok işimiz var. Şimdi ders

kitaplarınızda yüz otuz yedinci sayfayı açın. Geçen ders etanol üretimini, ticari kullanım alanlarını ve toplumsal sonuçlarını işlemiştik..."

Çocuklardan biri, sanırım Oliver'dı, "Evet, Elle'in striptiz yapmasına neden oluyor!" diye dalga geçti.

Kızararak, "Sen nereden biliyorsun ki? O sırada çoktan sızmıştın, pis sarhoş!" dedim.

"İyi cevap." Cody keyifle gülünce diğerleri onu yuhalamaya başladı. Ben ise ona gülümsemekle yetindim.

Lee, Cody ile çıkmama bir şey demezdi. Onu benden daha iyi tanıyordu. Beni asıl endişelendiren Noah'ydı.

Zil çaldıktan sonra şenlikle ilgili toplantı için apar topar sınıftan çıkarken Cody arkamdan, "Hey," diye seslendi.

"Efendim?"

"Ara beni." Gülerek göz kırptı.

Ben de gülümsedim. "Görüşürüz, Cody."

Toplanacağımız yere Lee ile aynı anda geldik. "Hey, az önce kimya sınıfında neler olduğuna hayatta inanmazsın."

"Biri sana çıkma mı teklif etti?"

Suratım asıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Dixon mesaj attı. Birinin hayatını riske attığını söyledi. Cody, değil mi?"

Ağzım kulaklarımda, "Evet," dedim. "Benim için biraz sevinsen olmaz mı, Lee?" Koluna şaka yollu vurdum. "Bir randevum var işte! Ne var yani, benim için biraz mutlu olsan?"

Lee güldü. "Öyleyim zaten, Shelly!" Boynuma sarıldı ama bunu olduğum yerde heyecanla zıplayıp hoplamam için yapmış da olabilirdi. "Cody iyi biri. Ben sadece birileri ağabeyime bunu anlatınca ne diyeceğini merak ediyorum."

Güldüm. "Endişelenme. Bir şey olmaz."

"Sen öyle diyorsan..."

Okul komitesinin başkanı Tyrone el çırparak toplantıyı başlattı. Masanın başındaydı, hemen yanında Gen elinde kalem kâğıtla not tutmak üzere hazır bekliyordu. Komite sekreteri olarak görevini son derece ciddiye alırdı. Herkes bir anda suspus olup Tyrone'a baktı. "Ee, Lee ve Elle, duyduğuma göre sonunda bir stant fikri bulmuşsunuz."

İkimiz birden aynı anda, "Evet," dedik.

"Bir öpüşme standı."

"Hı-hı," dedik yine koro halinde.

Bize endişeli bir bakış attı. "Sizce bu biraz... riskli değil mi?"

"Ne? Nesi riskli? En kötüsü nezleyseniz öpüşme standına gelemezsiniz filan deriz. Sorun değil."

"Hayır, demek istediğim... Yani, bu sizce de biraz modası geçmiş bir şey, değil mi?" dedi. "Bazıları bu fikirden pek hoşnut değil..."

Lee öfkeyle, "Ama, tabelayı hazırlamaya başladık!" diye bağırdı. "Stant görevlisi, öpüşecek kişiler belli oldu! Üstelik herkes bu fikre bayıldı!"

Lee'ye sert bir dirsek attım ve sakin bir sesle, "Tyrone," dedim. "Kimse öyle düşünmüyor. Ayrıca bir sürü şenlikte öpüşme standı var. İşin başından birkaç kural koyarız. Tıpkı lunaparktaki hız trenlerinde olan boy sınırı gibi. Eğer endişelendiğin şey yaşsa yaş sınırı da koyabiliriz."

"Aslında öğretmenlerden birkaçı endişeli," dedi. "Bence harika bir fikir. Sadece tam olarak emin değilim..."

Gülümsedim ve "Sorun olmaz, merak etme," dedim.

"Peki, kesin karar verdiyseniz, bir an önce stant için çalışmaya başlamanız lazım. Şenlik haftaya cumartesi. Cuma gününden her şeyin hazır olması gerekiyor."

"Evet, biliyoruz. Hazır olur," dedi Lee.

"Süper. Diğer konulara gelince, Kaitlin, pamuk şeker şirketinin numarası yanında mı?"

Lee'ye dönüp, "Ağabeyine standa uğrayıp uğramayacağını sormam gerek, bana hatırlatsana," diye fısıldadım. "Kızlar beynimin etini yedi bunun için."

"Hayır diyeceğini biliyorsun."

"Evet, ama yine de sormam lazım."

Lee burnumu sıkıp yüzümü buruşturmama sebep oldu. Gülümseyerek, "Ben sana ne demiştim, Shelly? Fazlasıyla iyi niyetli bir insansın," dedi.

Lee'nin markete gidip annesinin istediği şeyleri alması gerekiyordu, o yüzden beni evlerinin önünde bıraktı.

Birlikte stant için şarkı listesini hazırlayacaktık. Bir an önce aşk şarkıları bulmak için sabırsızlanıyordum, o yüzden içeri girdim.

Kapı açıktı; garaj yolunda Noah'nın kendi başına onardığı arabayı gördüm.

İçeriden, "Annem süt de almanı söyledi, hiç kalmamış," diye seslendi.

"Çoktan gitti markete," dedim. "Gelen benim."

Ben mutfağa girerken o çıkıyordu ve çarpıştık; bir bardak suyu olduğu gibi üzerime döktü. Su buz gibiydi ve irkilerek geri sıçradım.

Üzerimdeki gömleği çekiştirerek, "Noah!" diye bağırdım. Islanan gömlek resmen üzerime yapışmıştı. Bütün beyaz sutyenlerim kirlide olduğu için, o gün giydiğim pembe sutyen de durumu büsbütün kötüleştiriyordu. Derin bir nefes aldım. *Hay ben böyle şansa...*

Ona kızgın bir bakış attım. Çenesi gerilmişti. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

Aniden tepem attı. "Ne var? Ne diye öyle bakıyorsun?" Bir şey söylemeyince, hışımla yanından geçip içecek bir şeyler almak için mutfağa girdim.

"Hey, o kolundaki ne öyle?"

Cevap bile vermedim.

"Bir çocukla randevun olduğu doğru mu?"

Boş bardağı tezgâhın üzerine bıraktım. "Aman, Noah! Ne fark eder ki? Lee çoktan fazla iyi niyetli bir insan olduğumu söyledi; bir de seninle uğraşacak halim yok!"

"Soruma cevap vermedin."

"Sen de benimkine vermedin."

"Önce ben sordum, Rochelle."

Aman Tanrım. Gerçek adımı kullanmıştı. Eyvahlar olsun. Ona döndüm. "Evet, bir randevum var: Cody ile. İyi biridir."

Kaşlarını çatarak, "İyi biri mi?" dedi. "Elle, sen ciddi misin? Bu çocuğu tanıyor musun ki? Yani gerçekten *tanıyor musun*?"

"Şey, hayır, pek tanımıyorum ama zaten bu yüzden onunla çıkıyorum. *Onu daha iyi tanımak* için. İnsanlar genelde böyle yapar bildiğin üzere. Ah pardon... senin Bay Zampara olarak bunu bilmen pek mümkün değil, tabii. Sen kızları sadece kullanıp ertesi sabah bir kenara atıyorsun. Adlarını bildiğin sürece sorun yok."

Evet, beni sinirlendirdiği kesindi. Normalde böyle şeyler söylemeye cesaret edemezdim, özellikle de doğruluğundan emin olmadığım için ama resmen kan beynime sıçramıştı. Ayrıca çocukları benimle ilgili uyardığı için ona hâlâ kızgındım. Kalbimin öfkeden deli gibi çarptığını düşündüm.

"Seninle sadece yatmak istiyor."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Ne zamandan beri?" diye bağırdım. "Hem nereden biliyorsun? Onu tanımıyorsun bile?"

"Cody Kennedy. Konser piyanisti. İleri seviyeden dersler alıyor."

Şaşırmıştım. Peki, belki de onu tanıdığı söylenebilirdi.

Noah kendini beğenmiş bir tavırla, "Evet," dedi. "Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorum. Ayrıca ne var, biliyor musun? Tıpkı diğer erkekler gibi tek istediği seninle yatmak."

"Yani demek istediğin, okuldaki erkeklerin bütün derdi bir kızla yatmak, içlerinde bir tane bile düzgün adam yok. Belki de benim sadece bu işe yarayacağımı söylemeye çalışıyorsundur. Sence kişiliğim beş para etmez mi, Noah?"

"Ben öyle bir şey demedim ama erkeklerin hepsi böyle."

"Sen nereden biliyorsun? Hayatım boyunca bir kişiyle bile çıkmamış olmamın sorumlusu sensin. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Sözümü kesip, "İnsanlara hemen inanıveriyorsun," diye çıkıştı. "Bir erkeğin sadece seni sevdiğini söylemesi yeter de artar bile, çok fazla beklemesi gerekmez."

Ona öfkeyle baktım. "Sence ben o kadar kolay bir kız mıyım yani?"

Noah sinirle mutfak kapısını yumrukladı. Kapı sertçe kapanıp hızla geri sıçradı.

"Kahretsin! Hayatında bir kez olsun beni dinlesen olmaz mı? Senin iyiliğini düşünüyorum sadece!"

"Benim iyiliğimi düşünmen *gerekmiyor*!" diye bağırdım. "Hayatımdan uzak durman niye bu kadar zor? Alt tarafı bir randevu, bununla başedebilirim, Noah!"

"Ne biliyorsun? Çocuklar sürekli seni kesip ne kadar seksi olduğundan bahsediyor mesela, hiç farkında mısın bunun? Eğer

gerizekâlının biri seninle çıkıp incitebileceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor."

Sinirden mosmor olarak çığlık attım. "Hayatımdan uzak dur!"

"Sonunda üzülen sen olacaksın."

"Hayır, olmayacağım. Farkında olmayabilirsin ama artık büyüdüm ben. Kendi başımın çaresine *bakabilirim.*"

"O yüzden mi cumartesi herkesin önünde soyunuyordun?"

"Sarhoştum!"

"Ve kim seni toparlamak zorunda kaldı?" diye cevabı yapıştırdı.

"Senden bunu isteyen olmadı! Çocuklara uzak durmalarını söylemeni isteyen de ben değilim!" Kendimi Lee'nin odasına kapatmak için yanından geçmeye çalıştım.

Noah kolumdan yakalayıp, "Hey, konuşmamız daha bitmedi, Rochelle!" dedi.

Hızla döndüm ve onu sertçe göğsünden ittim ama o kıpırdamadı bile.

O sırada birisi, "Oha!" diye bağırdı. Lee gelmişti. İkimiz de döndük. Kapı eşiğinde durmuş, bize bakıyordu. "Niye birbirinizi gırtlaklamak üzeresiniz? Ne kaçırdım?"

İkimiz de cevap vermedik, hâlâ öfkeyle birbirimize bakıyorduk.

Sonunda, "Yok bir şey," dedim. "Yukarda görüşürüz, Lee."

Mutfakta fısır fısır konuştuklarını duyabiliyordum. İç çektim. Noah o kadar... o kadar sinir bozucuydu ki! Evet, çok ama çok yakışıklıydı ama niye her işe burnunu sokması gerekiyordu ki? Neden birinin gerçekten hoşlandığı için benimle çıkmak isteyeceğine inanmıyordu?

Kendimi Lee'nin yatağına attım ve bütün öfkemi yastığa bağırarak kustum.

Lee stant müziği için nihayet yukarı geldiğinde ben çoktan sakinleşmiş, onun müzik arşivinde şarkı aramakla meşguldüm.

Bana sadece, "Bir şeyler buldun mu?" diye sordu.

İşte Lee'yi bu yüzden seviyordum.

Konuşmak için salonda Çin yemeği yiyene kadar bekledi.

"Ee, Noah ile aranızda ne oldu?"

"Aşırı korumacı davrandığı için ona bağırdım. O da bana bağırdı. Sadece iyiliğimi düşündüğünü söyledi. Ben de ona biraz daha bağırdım. O sırada da sen geldin zaten."

Lee duraksadı. Sonra temkinli bir sesle, "O da kendince haklı," dedi. "Sana anlatmaya çalıştım..."

"Evet, biliyorum, Lee ama senin söylemen farklı bir şey. Sen benim en iyi arkadaşımsın sonuçta."

Lee hafifçe sırıttı. "Hımm... evet, ama Noah da haklı. Her erkeğe güven olmaz."

"Evet, ama... ben de herkese kanacak kadar aptal değilim."

"Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum, Shelly." Elini dizime koyduğunda ona gülümsedim. Lee söyleyince sorun yoktu. Noah aynı şeyi söyleyince sinir oluyordum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Benim derdim Noah ile. Bence fazla ileri gidiyor. Cody ile bir randevu beni öldürmez. Onu sen de tanıyorsun. Öyle bir şeye kalkışacak bir tip değil."

"Evet, biliyorum."

"Belli ki, Noah aynı fikirde değil."

"Bu arada beni bayağı korkuttunuz. Ciddiyim."

"Evet, biliyorum." Yine de gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sadece... dikkatli ol, tamam mı?"

"Aman yapma, Tanrı aşkına. Yüzlerce insan birbiriyle çıkıyor, Lee. Sen de kızlarla çıkıyorsun. İlk randevudan kıza sarkmıyorsun herhalde."

Lee kahkahalarla güldü. "Üçüncü randevuda olabilir."

"Karen o yüzden seninle sinemaya gitmiyor."

Gülmeye devam etti. Sadece geyik yapıyorduk sonuçta. İkimiz de gülmeyi bırakıp kendimize gelince yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Cidden, Elle, sadece sonunda üzülmeni istemiyoruz, hepsi bu," dedi.

"Biliyorum."

"Dikkatli ol, lütfen."

"Olurum. Merak etme."

"Söz mü?"

Serçe parmağımı onun parmağına doladım. Gülümseyerek, "Serçe parmak sözü," dedim. Lee'nin sahiplenici davranışları bana batmıyordu. Hatta bunun hoşuma gittiği bile söylenebilirdi. Noah da bir ağabey gibi beni korumaya çalışabilirdi; benim asıl canımı sıkan, neredeyse hiç kimseyle çıkmamı istememesiydi.

Uyuz herifin tekiydi işte.

7. BÖLÜM

Haftanın geri kalanı hızla geçti: stant için müzik listesini ayarladık, tabelayı boyadık, gerekli dekorasyon malzemelerini toparladık ve posterleri hazırladık. Her zamanki okul ödevleri de işin cabası.

Ayrıca hafta boyunca Lee'nin evine her gidişimde Noah'ya rastlamamak için elimden geleni yaptım.

Ona hâlâ kızgındım ve tekrar kavga etmek istemiyordum.

Cuma günü geldiğinde heyecandan yerimde duramaz olmuştum. Cody ile akşam sinemaya gidecektik. Onunla saat yedide sinemada buluşmam gerekiyordu. Yediyi beş geçe gitmeye karar vermiştim. Ne de olsa erkekleri biraz bekletmek gerekirdi, değil mi?

Dolabımı talan etmek üzere eve gittim. Ellerim hafifçe titriyordu. Nefesim daralmıştı. Endişe ve şüpheler zihnime musallat olmaya çalışıyordu ama hiç oralı olmuyordum.

İyi görünmek istiyordum ama aşırıya da kaçmamalıydım. Alt tarafı sinemaya gidecektik, o yüzden çok süslenemezdim. Cody benden fazla uzun olmadığı için topuklu ayakkabı giymem de söz konusu değildi.

Koyu gri bir kot pantolon seçtim. *Pekâlâ, bu tamam. Gelişme var.*

Fakat kıyafetin diğer yarısı hâlâ eksikti.

Kızlardan tüyo almamıştım: Daha önce kimseyle çıkmadığımı ve sinemaya giderken ne giymem gerektiğini bilmediğimi itiraf etmek zor gelmişti. Evet, çocuklarla her zaman sinemaya gidiyorduk ama hepsi de arkadaşımdı. Ne giydiğimi umursamıyorlardı, ama bu... Eh, Cody'nin kıyafetimi fark edeceği kesindi.

Boşuna paniklediğimi biliyordum ama elimde değildi.

Sonunda dirseklerime uzanan açık pembe bir kazakta karar kıldım. Yaka kısmında daha koyu pembe danteller vardı, dolayısıyla sade bir kazak sayılmazdı. Gümüş bir kolyeyle birkaç bilezik taktım ve sonuçta gayet iyi göründüğüme karar verdim.

Belki de biraz daha süslü bir şeyler giymeliydim? Bu kazak göğüslerimi çok da öne çıkartmıyordu; insanın göğüsleri güzelse, biraz hava atması gerekirdi, değil mi? Belki de gerekmezdi?

Saate baktım.

Kahretsin. Şimdiden beş dakika geç kalmış durumdaydım.

Kazak son şansımdı.

Koşarak merdivenlerden inerken, "Görüşürüz," diye bağırdım.

Babam, "İyi eğlenceler," dedi. Brad video oyununa bağırmaya devam etti. Kapıyı çarparak kapattım. Lee çoktan gelmiş, arabasıyla evin önünde bekliyordu. Aman Tanrım.

Koşarak ön koltuğa oturdum.

"Kusura bakma," dedim nefes nefese. Gergin bir kahkaha attım. "Ama erkekleri biraz bekletmekten zarar gelmez, değil mi?" diyerek göz ucuyla ona baktım. Sonra da yüksek sesle ofladım. "Noah. Ne arıyorsun burada?"

"Lee'nin işleri vardı. Dolayısıyla bugünlük şoförün benim."

"Haber verseydin, taksi çağırırdım veya babam da bırakabilirdi. Lee neden mesaj atıp haber vermedi?"

"Haber verdiğini düşünmüştüm."

"Hayır."

"Eh, o zaman benim de bir fikrim yok." Dönüp beni dikkatle süzdü.

Endişeyle kazağımı çekiştirdim. "Sence iyi görünüyor muyum? Çok mu gündelik oldu, bilmiyorum... Sağolsun, birileri yüzünden bunu daha önce hiç yapmadım."

Soğuk bir tavırla gülümsedi. "Gayet iyisin."

"Saçım nasıl olmuş?"

Emin değilmiş gibi, "İyi?" diye cevapladı. Arabayı vitese takıp omuz silkti. "En azından normal giyinmişsin."

"*Normal* derken, ne kastediyorsun?"

"Her zamanki halin gibi yani. Öyle çok dekolte filan giymemişsin."

"Vay be. Bunu bir iltifat olarak alabilirim herhalde?"

"Pek sayılmaz. Bak, Elle, bu çocuk bir şeyler denerse, yani demek istediğim, *en ufak bir şey* denerse..."

"Noah. O bir erkek, ben de bir kızım. Birçok insan ilk randevuda öpüşüyor. Filmin yarısında benimle yatmaya çalışacak değil herhalde. *Senden* bahsetmiyoruz burada sonuçta."

Noah omuz silkerek kaşlarını çattı. "Neyse benden uyarması..."

Bir süre sessizce oturduk.

Umursamaz bir tavırla, "Seninle şu son bir haftada geçtiğimiz yıl konuştuğumuzdan daha fazla konuştuk sanırım," dedim.

"Evet. Ne tuhaf, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Hâlâ ondan *hoşlansaydım* bile, aramızda bir şey olmadığı apaçık ortadaydı. Bana karşı tamamen kayıtsızdı; aşırı korumacı tavırları hariç. Onu düşünerek geçirdiğim o kadar zamana yazık olmuştu...

Ancak cidden çok yakışıklıydı; özellikle de saçları böyle yüzüne düşmüş halde ve ön panelden yansıyan ışıkla yüzü gölgelenmişken.

Başka biriyle randevun var! Alo! Dünyadan Elle'e!

Silkinip kendime gelmeye çalıştım. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Burada durabilirsin."

"Peki. Seni dönüşte almamı ister misin?"

"Cody beni eve bırakacağını söyledi. Bırakmazsa, babamı veya Lee'yi ararım."

"Peki."

Yine gözlerimi devirdim ve arabadan inerek sinemanın kapısına yürüdüm.

Etrafa bakındım. Cody görünürlerde yoktu. Beni ekmiş olabilir miydi? İçeriye baktım ama orada da yoktu... Neredeydi bu çocuk? Avuçlarım terlemeye başlamıştı; midemde kelebekler uçuşuyordu.

Birkaç dakika bekledikten sonra ona mesaj attım: *Ben geldim. İçeride misin?*

İşte olmuştu. Yapışkan veya ısrarcı bir mesaj değildi. Gayet uygundu. Cevabı beklemeye başladım. Tam üç buçuk dakika beklemem gerekti.

Gelmek üzereyim.

Aman ne harika. Sonuçta bekleyen ben olmuştum. Bir elektrik direğine yaslanarak telefonuma bakıyormuş gibi yaptım. Aslında uygulamalara girip rastgele çıkıyordum. Ne kadar endişeli ve gergin olduğumu belli etmemeye çalışıyordum.

"Ekildin mi?"

Korkudan resmen aklım çıkmıştı. Noah'nın inanılmaz sertlikteki göğsünü tokatladım. "Beni öyle korkutmasana! Ayrıca hayır, ekilmedim, gelmek üzereymiş."

Sırıttı. "Onu bekletmek istediğini söylememiş miydin bana?"

"Evet, ama..."

"Sana demiştim."

"Noah, eve gitsene sen. Hâlâ ne arıyorsun burada, beni takip mi ediyorsun?"

Sırıtarak, "Gösteriyi kaçırmak istemedim," dedi. "Dışardan sanki ekilmiş biri gibi duruyorsun, bu arada."

"Eh, artık sen geldiğine göre, öyle görünmediğim kesin," diye çıkıştım. "Ha. Artık o kadar da aptal görünmüyorum, değil mi? Ayrıca, Cody de muhtemelen trafiğe takıldı. Sorun değil."

Bundan kuşkuluymuş gibi başını salladı. Bitmek bilmeyen bir süre boyunca ikimiz de sessizce dikildik. Konuşmaya başlasam mı diye düşünüp duruyordum. Tam ağzımı açacakken ona kızgın olduğumu hatırlayıp vazgeçiyordum. Ağzımı böyle sürekli açıp kaparken muhtemelen karşıdan bir balığa filan benziyordum.

Noah da dikkatimi toplamamı zorlaştırıyordu: karşımdaki direğe yaslanmış, endişeyle ellerimi ovuşturmamı seyrediyordu.

"Hey!"

Döndüm ve bana doğru yürüyen Cody'ye gülümsedim. "Selam."

Cody'nin gözleri Noah'ya takıldı. Noah, bugüne dek gördüğüm en soğuk bakışlara sahipti. Korkutucu ve tehditkârdı.

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. "Sence de artık gitme vaktin gelmedi mi, Noah?"

Cody'ye dik dik bakmaya devam etti. Sonra omuz silkip arabasına bindi ve tek kelime etmeden oradan uzaklaştı. Derin bir nefes alarak rahatladım.

Cody başıyla kapıyı işaret ederek, "Kusura bakma, benzin almak için durmak zorunda kaldım. İnanılmaz bir sıra vardı.

Affedersin. Hadi içeri girelim," dedi. Gülümseyerek arkasından yürüdüm. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Ben biletleri alırım."

"Olur. Şey, tuzlu patlamış mısıra ne dersin?"

"Evet, süper olur." Bana gülümsedi ama arkama dönerken biraz gergin olduğunu düşündüm. Hımm. Muhtemelen bana öyle gelmişti. Patlamış mısırı alırken, acaba başka bir şey mi alsaydım, diye düşündüm... en azından insanın dişine yapışmayacak bir şeyler seçebilirdim. Sonunda öpüşürsek, sonra... İç geçirdim. İş randevu adabına geldiğinde oldukça tecrübesizdim.

Satıcıya teşekkür edip Cody'nin yanına döndüm. Kaşları çatılmıştı.

"Flynn burada ne arıyordu?" diye sordu. Ah, demek *bu yüzden* kaşları çatıktı!

Başımı iki yana sallayarak, "Sadece... Flynn işte," diye mırıldandım. "Unut gitsin."

"İkinizin böyle yakın olduğunu bilmiyordum."

"Değiliz zaten. Lee'nin işi çıktı, o yüzden Noah... yani Flynn bıraktı beni."

"Ha. Anladım."

Salona girdiğimizde reklamlar çoktan başlamıştı. Cody'nin önden gidip yerleri seçmesine ses çıkarmadım. Ortalara doğru ilerledi. Çiftlerin öpüşüp koklaştığı arka koltuklara yönelmedi. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Cesaretimi toplayarak, "Çıkışta bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum.

"Ben çoktan yedim, kusura bakma... Düşünemedim... ama yani, sen istersen..."

Çabucak, "Yok, hayır, sorun değil," dedim.

Birileri arkadan, "Şişşt!" diye uyardı.

Gözlerimi devirip koltuğa yerleştim. Film başladı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Cody klasik esneme numarasını çekip kolunu omzuma atmaya yeltenir miydi? Belki koltuğun koluna yaslanır ve ben de elini tutardım. Beni öpmeye çalışacak mıydı?

O ana dek bu randevunun iyi geçip geçmediğinden emin değildim. Oldukça kibar davransa da buluşmaya geç gelmişti. Beni öpmek için hiçbir hamlede de bulunmamıştı, belki de olayı abartıyordum. Belki de erkekler esas kızı sadece kitaplarda ve filmlerde ilk randevuda öpüyordu. Belki o da en az benim kadar gergindi. Muhtemelen öyleydi... Flynn'in benimle çıkmak şöyle dursun, yan gözle bakanlara bile savurduğu tehditler çocuğun gerilmesi için yeterliydi.

Bu o kadar saçmaydı ki. Bazen Noah'dan nefret ediyordum.

Film bitince dışarı çıktık. Cody konuşmaya başladı; önce filmden bahsetti, sonra bana ne tür filmlerden hoşlandığımı sordu. Bilimkurgu ve gerilim filmlerini seviyordu. Ben daha çok aksiyon ve aşk filmlerinden hoşlanıyordum. İkimizin de beğendiği çok fazla film yoktu.

Müzik zevkimiz de tutmuyor gibiydi.

Yine de tatlı ve hoşsohbet biriydi.

Sadece... pek fazla ortak yönümüz yoktu.

Eve dönüş yolu boyunca muhabbet ettik. Evimin önünde durdu. Emniyet kemerini çıkardım ama kıpırdamadım. Bu işi tıpkı filmlerdeki gibi havalı bir tavırla yapmaya çalışıyordum. (Bana göre filmler harika birer bilgi kaynağıydı. Geçen hafta sonu *John Tucker Ölmeli* filmini izlediğim için çok şanslıydım.)

Gülümseyerek, "Teşekkürler, Cody," dedim. "Çok güzel bir geceydi."

"Evet. Bir ara yine yapmalıyız. Numaram hâlâ sende var, değil mi?"

"Evet, sonuçta akşamdan beri kaybetmiş değilim." Gergin bir şekilde güldüm. O da bana gülümsedi. Dudaklarıma baktığını görünce kalp atışlarım hızlandı. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Şimdi beni öpecekti, değil mi? Aman Tanrım.

Bana doğru eğildi; evet, beni kesinlikle öpecekti.

İlk öpüşmemdi bu. İlk öpüştüğüm kişi Cody Kennedy olacaktı. Hoş, sevimli, anlaşması kolay biriydi... ama, dürüst olmak gerekirse ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Ya öpüşürken, dilindeki piercinge takılırsam ne olacaktı? Buna kesinlikle hazır değildim ama olmak üzereydi işte. Bana daha da yaklaşmıştı... *İlk öpücüğüm!*

Ürküp vazgeçtim.

Başımı yana çevirdim ve onu yanağından öptüm.

Sonra da yaptığım şeyden utanmama fırsat vermeden hızla arabadan indim. Gülümseyerek ona el salladım ve normal görünmeye çalışarak olabildiğince hızlı adımlarla eve yürüdüm. İçeri girdim. Kapıyı kapatıp arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Sonra da olduğum yere yığıldım ve ellerimi başımın arasına aldım.

"Ne *aptalım.*"

Cody muhtemelen benimle tekrar çıkmak istemezdi. Gerçi *ben de* onunla tekrar çıkmak isteyip istemediğimden emin değildim ama sormuş olsaydı, yine de ona hayır demezdim. Ne de olsa onu tek bir randevuda tanımam imkânsızdı. Özellikle de ne kadar gergin olduğum düşünülürse.

Sonunda ayağa kalktım ve kendimi yatağa sürükledim. Ömrümde ilk defa Lee'nin telefonlarını görmezden geldim. Şu anda onunla uğraşacak halim yoktu. Başarısız geçen ilk flört

deneyimimin ardından bir süre sadece kendi kendimi yiyip bitirmeyi planlıyordum.

Neyse ki, öpüşme standında çalışmıyorum, diye düşündüm ve acı acı gülümsedim.

8. BÖLÜM

Lee'ye randevuda olanları kısaca anlattım. O da bana anlayışla gülümsedi.

"Onunla tekrar çıkmak istediğine emin misin? Çok da eğlenmemiş gibisin..."

Sanki üzerinde tüyler varmış gibi kot pantolonumu çekiştirdim. "Şey, aslında çok eğlenmedim," diye mırıldandım. "Ama, yine de bilmiyorum. Sorsaydı, muhtemelen ona evet derdim... Ah! Ne vuruyorsun be?" diye bağırdım. Lee sertçe kalçama vurmuştu.

"Fazla iyisin!" diye azarladı beni. "Belli ki çocuktan hoşlanmamışsın. Yine de sırf iyi gözükmek adına onu peşinden koşturabilirsin."

"Peşimde koşsun diye uğraşmazdım. Sadece ona ikinci bir şans verirdim. İnsanlar ilk randevuda ruh eşlerini bulacak diye bir şey yok ki." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Peşimden koşsun diye uğraşmazdım ya, cidden!"

"Evet, yapardın. Bilerek olmasa da. Onu kırmamak, kibar davranmak için yapardın."

Derin bir nefes alıp sırtüstü çimenlere uzandım. "O kadar kötü biri miyim?"

"Eh, Noah'ya iyi davrandığın söylenemez."

"Evet, ama o Noah olduğu için. Sağol, bu arada," dedim alaycı bir tavırla. "Beni onun bırakacağını haber vermen iyi oldu."

"Ay, evet. Atlamışım ama olsun, bak en azından birbirinizi gırtlaklamadınız."

"İnan buna az kalmıştı. Ayrıca, Cody geldiğinde ona öyle bir bakışı vardı ki görmen lazım! Yemin ederim, abin bu dünyadaki en sinir bozucu herif!"

Lee gülmekle yetindi. Ben ise başımın üzerinden geçen bulutları seyrederek kaşlarımı çattım. Pamuk beyazıyla parlak mavi yan yanaydı. Nefes alıp verişlerim giderek yavaşladı; bulutları seyretmek insanı tuhaf bir biçimde sakinleştiriyordu.

Lee sonunda, "Affedersin," dedi. "Kızınca çok komik oluyorsun."

"Aman neyse."

"Bu arada hiç Cody ile konuştun mu?"

O sırada, cumartesi saat üç sularıydı ve Cody henüz bana mesaj atmış veya aramış değildi. İçimden bir ses onun da bir önceki gece çok eğlenmediğini söylüyordu.

"Hayır," dedim. "Henüz aramadı."

Lee omuz silkti. "O zaman ilgilenmiyor."

"Nasıl yani? Sen nereden biliyorsun? Belki de işleri vardır veya kendini ağırdan filan satıyordur."

Lee halden anlar bir tavırla gülümsedi. "Üzgünüm, Elle ama kesinlikle ilgilenmiyor. Güven bana. Ben de bir erkeğim sonuçta. Erkek milletinin kızlar söz konusu olduğunda nasıl davrandığını biliyorum."

"Aman iyi," diye mırıldandım. "Belki artık ilgilenmiyordur. Belki de kendimi zorlayıp onu öpsem daha iyi olurdu."

Lee, "İşte yine aynı şeyi yapıyorsun, gördün mü?" diye homurdandı. "Sonuçta onu öpmek zorunda değilsin ki. Belli ki elektriğiniz tutmamış; ne var bunda? Önündeki maçlara bak."

"Bunun iyi bir tavsiye olup olmadığından emin değilim."

"Ben bir kız değilim sonuçta. Burada seninle oturup gecenin bütün ayrıntılarını suyu çıkana dek tartışamam."

"Daha az önce *beni* tam da bunu yaparken dinledin ama," diye mırıldandım.

"Aynen öyle, dinledim."

İç geçirdim. "Aman iyi, haklısın sanırım. Okulda karşılaşınca bir tuhaf olacak yalnız şimdi, değil mi?"

"Sadece sen durumu tuhaflaştırırsan."

Birden doğrulup oturdum. "Evet, doğru söylüyorsun." Aniden kalkınca başım dönmüştü. "Cody ile randevumun kötü geçtiğini abine söyleme sakın, tamam mı?"

"Niye öyle bir şey yapayım ki?"

"Sadece... sorarsa iyi geçtiğini söylersin. İlla bir şey söylemen gerekiyorsa, Cody ile elektriğimizin tutmadığını söylersin ama sana anlattığım kadar kötü olduğundan bahsetme."

İhtiyatlı bir sesle, "Olur..." dedi. Nedenini fazla kurcalamadı.

Cody ile randevumun gerçekte nasıl geçtiğini öğrenirse Noah'nın yüzünde belirecek kendini beğenmiş ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum. Benim bir erkek arkadaşım olmasını niye istemediğini bilmiyordum ama sonuç alma konusunda oldukça başarılı olduğu kesindi.

Sessizce iç çekip gözlerimi yumdum. Güneş yanaklarımı ısıtıyordu. Lee'nin de yanıma uzandığını hissettim. Güneşin altında fazla konuşmadan öylece yattık.

Bütün hafta sonu tembellik yaparak geçti. Hiçbir şey yapmaya halimiz yoktu. Birkaç film izleyip güneşlenmeye devam ettik. Arada Lee'nin havuzuna atladık. Ödevleri yapmaya çalıştık (ama bu konuda fazla gelişme kaydedemedik). Zaman bana göre su gibi akıp geçti ve pazartesi birden geliverdi.

İlk dersim kimyaydı. Cody ile aynı sınıftaydık. Beni hafta sonu boyunca hiç aramamış, mesaj da atmamıştı. Tekrar çıkmak istemediği için mi, yoksa benden hoşlanmadığı için mi aramadığını kestiremiyordum.

Birkaç kişi çoktan bana randevunun nasıl geçtiğini soran mesajlar atmış veya aramıştı. Hepsine de, "İyi," demiştim. Onu tekrar görüp görmeyeceğimi sorduklarında, "Bilmiyorum," diyordum. Öpüşüp öpüşmediğimizi sorduklarında ise, "Hayır," demek zorunda kalıyordum.

Fakat artık yüz yüze görüşme zamanı gelmişti ve ben nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Evet, Cody tatlı ve hoşsohbet biriydi ama ondan o şekilde hoşlanmıyordum. Beni aramadığına göre belli ki onun hisleri de benimkilerle aynıydı. Aslında bunun beni rahatlatmış olması gerekirdi, ikimiz de aynı durumda olduğumuza göre aramız tuhaflaşmazdı, değil mi?

"Hayır, olamaz!" Dolabımdan başımı kaldırınca, Dixon'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Yine pantolon giymişsin. Etekli halini tercih ederdim. Süper seksi oluyorsun."

"Aman ne komik."

Gülerek, "Şaka yapmıyorum ki," dedi. Ona bakıp gözlerimi devirdim ve matematik ödevimi aramaya devam ettim. "Herneyse, herkes Cody ile olan büyük randevunu konuşuyor..."

"Niye ki? O kadar da ilginç bir durum yok ortada. Cidden."

"Evet, biliyorum ama sana çıkma teklif etmeye cesaret eden ilk kişi o sonuçta."

Omuz silktim. Noah'nın tüm o "üzülmeme engel olma" çabasını hatırlayıp sinirden dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum.

"Cody herkese onu öpmek istemediğini söylüyor."

"Aslında tam öyle değil... Dur bir dakika, herkese mi *söyledi*? Gerçekten bunu söyledi mi?"

"Evet. Ben de onu diyorum ya. Çocuklardan birkaçı onu sıkıştırdı, sonra da herkes duydu. Ne de olsa randevunuz herkesin dilinde. O yüzden... artık herkes onu öpmek istemediğini düşünüyor."

"Sadece... Bilmiyorum..."

Dixon yine gülümsedi ve "Hey, kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece insanlar seninle konuşup sorular soracaktır. Yani, buna hazırlıklı olsan iyi olur."

"Uyardığın için sağol," diye mırıldandım.

"Bir şey değil."

Haklı da çıktı; insanlar sürekli bana gelip, "Cody'yi öpmediğin doğru mu? Niye öpmedin?" diye soruyorlardı.

İlk seferinde panikledim. Asıl sebebi söylemek istemediğim için, "Ke... Kendimi çok iyi hissetmiyordum. Ona da bulaştırırım diye korktum," gibi bir şeyler saçmaladım.

Tam bir kuyruklu yalandı. Herkesin yalan söylediğimi anladığına emindim ama öyleyse bile bunu yüzlerinden anlamak imkânsızdı.

Kimya sınıfına girdim. Cody çoktan gelmişti. Onun yanına oturup oturmama konusunda bir an tereddüt ettim.

O sırada bana gülümseyince yanına gittim.

"Selam," dedim.

"Madem cuma gecesi hastaydın, keşke bunu bana söyleseydin," dedi.

"Biliyorum ama kendimi iyi hissediyordum ve programı iptal etmek istemedim." Lafı fazla uzatmamaya çalıştım. "Affedersin."

"Sorun değil."

"Ee, şey... Evet..." Boğazımı temizledim. Cody de gergin bir kahkaha attı.

"Bak, hıyarlık ediyor gibi görünmek istemem ama düşünüyordum ve..."

"Sence de arkadaş kalsak daha mı iyi olacak?" diye araya girdim. Hemen sonra belki de başka bir şey söyleyeceğini düşünerek pişman oldum. Ah, ya kendi kuyumu kendim kazdıysam?

Endişeli bir gülümsemeyle, "Ah, evet," dedi. "Üzerine alınma, n'olur. Sanki... elektriğimiz tutmadı gibi."

"Alınmadım," diyerek gülümsedim. "Ben de aynen öyle düşünüyorum." Umarım ne kadar rahatladığım dışarıdan belli olmuyordu. "Ee, ödevi yaptın mı? Ben sekizinci soruyu yapamadım."

Böylece hayatım bir anda (maalesef) eski müzmin bekâr haline geri döndü.

Öpüşme standının tabelası üzerinde çalışıyorduk. Harfler kesilmişti. Lee de kenarları yuvarlamıştı; geriye sadece harfleri boyayıp tabelaya çivilemek kalmıştı. Bizim evde dekorasyon malzemesi vardı. Posterler de çoktan hazırdı. Ayrıca üzerinde fiyatın yazdığı karton panolar hazırlamıştık.

Lee, "Herkes bana bütün hafta Cody ile aranızda ne olduğunu sorup durdu," dedi. Çarşamba günü öğleden sonraydı. Okul bitmişti. Her şeyi cuma akşamına yetiştirmek için canımızı dişimize takarak çalışmamız gerekiyordu.

"Yakayı ele vermeme neden olmadın umarım?"

Gülerek, "Onlara gerçekte ne olup bittiğini anlatmadım, hayır," dedi. Fırçasını pembe boya kutusuna geri bıraktı. "Gerçi neden hastayım diye yalan söylediğini hâlâ anlamıyorum."

"Öyle de olabilirdi sonuçta," diye kendimi savundum. "Aklıma gelen ilk şey o oldu."

"Evet, haklısın sanırım ama çocukların çoğu Cody'nin Noah'nın tehditlerinden çekindiğini düşünüyor."

Dudak süngerimle çoktan kurumuş olan harflerden birine bastırarak, "Ben Cody'yi beklerken, Noah'nın oldukça tehditkâr bir havası vardı," diye itiraf ettim.

Lee omuz silkti. Bir süre sustu, sonra da, "Shelly..." dedi.

"Efendim?"

"Hiç seni korkutuyor mu? Yani... Sonuçta Yeşil Dev filan gibi biri değil ama çok çabuk sinirlenip kendini kaybedebiliyor."

"Aman o hep öyle. Sonuçta elinde büyüdüm. Beni istese de korkutamaz; ama insanın... gözünü korkutabiliyor..."

Lee de başım sallayarak, "Öyle, sanırım," dedi. O anda birden fırçasını boya kutusunun içine düşürdü. Üstüm başım pespembe oldu: yüzüm, bluzum, kravatım, saçım...

"*Lee!*" diye çığlık attım.

"Pardon ya!"

Lee'nin üzerine sıçratmak için bir fırça alıp siyah boyaya batırdım ama o sırada fırçasını bana tekrar salladı. Bu kez de yüzümde ve ensemde soğuk bir ıslaklık hissettim. Aniden sıçrayınca elimdeki fırça düşerek önümü boyadı.

Lee ağzından tükürükler saçarak kahkahalara boğuldu. Kaşlarımı çattım ve gülmeyi bırakmasını bekledim.

"Hiç de komik değil, Lee!"

"Evet, komik! Yü... yü... yüzünün halini... görmen lazım!" Gülmekten karnına ağrılar girmişti. Öfkeyle çantamı aldım. "Ne... nereye gidiyorsun?"

"Bu iğrenç şeyi yüzümden çıkarmak için soyunma odasına, tabii ki," diye patladım. "Ayrıca gülmeyi de kes!"

Gülmekten ikibüklüm olmuş ve soluksuz kalmış halde, "Elimde değil," dedi. "*Yüzün*!"

Kapıyı çarparak hızla oradan uzaklaştım. Soyunma odasındaki dolabımda yedek bir bluz vardı. Daha sonra hamburger yemeye gidecektik. Ben de yemekte bir Picasso tablosu gibi görünmek istemiyordum.

Her zaman okuldaki soyunma odalarında bir tuhaflık olduğunu düşünürdüm: ortaklaşa kullanılan ve her yerinde duyuru gibi şeylerin asılı olduğu büyük bir koridor vardı. Koridor koşu bantlarının ve ağırlıkların durduğu "spor salonu"na açılıyordu. Dışarıda ise oyun sahaları vardı. Kızların soyunma odası uzak sol köşede, erkeklerinkiyse sağ taraftaydı.

Koridora girdiğim sırada, bir anda bütün futbol takımı içeriye daldı. Kravatımı çoktan çıkarmış, gömleğimin düğmelerinden birini açmıştım; yalnız olmayacağım aklıma bile gelmemişti.

Beni gören çocukların hepsi yavaşladı. Ben de donup kaldım.

Hepsi de halimi çok komik bulmuş olacak ki deliler gibi gülmeye başladılar.

Jason dudağını ısırıp gülmemek için kendini zor tutarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Stant için tabelayı boyuyorduk," dedim. "Lee'nin elinde bir kutu boya vardı. Gerisini anlatmama gerek yok herhalde?"

Başını iki yana salladı. Çocukların çoğu bana bakıp gülerek soyunma odasına yöneldi. Birkaçının arsızca yarı açık gömleğimi süzdüğünü görünce ellerimi göğsümde kavuşturdum.

Kendi etrafımda dönüp sırıtarak, "Hadi ama," dedim. Utançtan yerin dibine gireceğime işi dalgaya vurmayı tercih ederdim. "O kadar da kötü görünüyor olamam."

Çocuklardan biri gülerek, "Eh, seni sanat galerisinde görmek için para vereceğim kesin," dedi. Ona bakıp gözlerimi devirdim

ve görüşürüz diyerek kızların soyunma odasına doğru yürümeye başladım.

O sırada biri kolumdan yakalayıp çekince dengemi kaybedip geriye doğru sendeledim ama aynı el düşmeme engel olup beni doğrulttu.

Kim olduğunu görmek için dönüp baktığımda yüzümdeki gülümseme bir anda ortadan kayboldu. "Ah."

Noah, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Kimse ortalıkta yarı çıplak dolaşmaz, Elle."

Kolumu ondan kurtararak, "Canım nasıl isterse öyle dolaşırım, sağol," dedim. "Ortada büyütülecek bir şey yok. Sonuçta koridorlarda iç çamaşırlarımla gezmiyorum."

"Evet, ama..." Beni baştan aşağı süzdü ve yüzü sertleşti.

Öfkeyle, "Beni rahat bırak artık!" diye bağırdım. "Cidden, aşırı korumacı hallerin zaten yeterince kötü, daha fazlasına gerek yok!"

"Ee, Cody ile aranızda ne oldu? 'Hasta olma' muhabbetinin yalan olduğunu biliyorum."

Ağzım açık kaldı. Bana şantaj mı yapıyordu? "Bunu kimseye söylemedin, değil mi?"

Kibirli kibirli sırıttı. "Ben dedikodu yapmam ve hayır, kimseye bir şey söylemedim. Kendince haklı bir sebebin vardır, diye düşündüm. Ee, ne oldu sonuçta?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey."

"Belli ki bir şeyler olmuş... Ne zaman yalan söylediğini anlayacak kadar tanıyorum seni. O yüzden bana doğruyu söyle."

Yanağımın içini ısırarak, ona gerçeği mi söylesem, yoksa bu işe karışmamasını mı istesem, diye düşündüm. Ona doğruyu söylemezsem, Cody'nin bir şekilde fazla ileri gittiğini sanabilirdi.

Bunu kafamda evirip çevirirken Noah'nın futbol formasıyla ne kadar çekici göründüğünü fark etmekten kendimi alamadım. Omuzlarında koruyucu malzemeler vardı. Kaskını da kolunun altına sıkıştırmıştı. Saçları hâlâ terden hafif ıslaktı ve cidden harika görünüyordu... *vay be.*

Onu süzdüğümü fark etmesin diye aceleyle konuştum. "Gecenin sonunda beni öpmek istedi ama onu sadece yanağından öptüm. Bir şey yapmaya çalışmadı, son derece normal bir durumdu ama ben aptallık edip kafamı çevirdim. Büyütülecek bir şey değil aslında. Sonra da işler iyice çığırından çıktı. Son derece utanç verici."

Bir an dikkatle yüzüme bakıp, "Hepsi bu mu? Emin misin?" dedi.

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Sinirden olduğum yerde tepinecektim. "Evet, gayet eminim. Niye hep böyle drama peşindesin? Bu okuldaki hiçbir erkek bana istemediğim bir şeyi yaptıramaz sonuçta."

Beni çok toy buluyormuş gibi tek kaşını havaya kaldırdı. Ona aldırış etmedim.

"Artık gidip şu lanet boyayı üzerimden temizleyebilir miyim, yoksa İspanyol Engizisyonu'nun başka anlamsız soruları da var mı?"

Hafifçe sırıttı. "Ah, birileri bugün pek bir huysuz."

"Üstüm başım boya olmuş, sen de yok yere beni sorguya çekiyorsun! Tabii ki huysuzum." Hışımla soyunma odasına yürüdüm.

Ancak kendimi aynada görünce... ben bile halime gülmeden edemedim. Korkunç durumdaydım! Saçımın her yeri boya olmuş, yüzümden aşağıya, enseme doğru akıyor ve bluzumu kirletiyordu...

O kadar uğraşmama rağmen boyayı bir türlü çıkartamayınca bunu komik bulmaktan vazgeçtim.

Ayrıca soyunma odasındaki dolabımda yedek bluz da yoktu.

On dakika kadar azimle boyayı temizlemeye çalıştım. Birazını saçımdan çıkarmayı başardım. Yüzümdekilerin çoğu da çıktı. İçime de girdiği için bluzumu çıkarmıştım, dolayısıyla kapı açıldığı sırada üzerimde sadece pantolonum ve sutyenim vardı.

Gelen kişinin Lee olduğunu düşündüğümden arkama dönmedim.

"Hey, Elle? Lee çocuklarla yemeğe gidiyormuş, o yüzden eve gitmek istiyorsan..." Noah benim orada öylece dikildiğimi görünce lafını tamamlayamadı.

Donup kalmış, aynadan kendime bakıyordum. Kan yanaklarıma hücum etmişti. Başımı çevirdim ve yüzümün aynada göründüğü kadar kızarmamış olmasını umdum.

"Ne var?" diye çıkıştım.

"Yok bir şey."

"Hayır... yani ne diyordun?"

"Ha, evet, şey, Lee çocuklarla bir şeyler yiyecekmiş ama doğrudan eve gitmek istersen, seni benim bırakmam gerektiğini söyledi. Hâlâ bir Picasso tablosuna benzediğin düşünülürse..."

Köprücük kemiğime sıçramış pembe boya izlerine bakıp gülerek beni sutyenimle görmüş olmasının yarattığı gerginliği gizlemeye çalıştım. Beni daha önce bikiniyle görmüştü ama nedense bu... daha farklı bir durum gibiydi. "Tamam. Söyle Lee'ye, gidebilir."

"Peki. Daha ne kadar işin var?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Beni hemen eve götüreceksen, o zaman evde duş alsam olur, dolayısıyla..." Islak bluzumu

üzerime giyip hızla düğmelerini iliklediim. Sonra da çantamı omzuma astım. "Hadi gidelim."

Noah ile arabada tek başıma olmaya can atmıyordum; bana nutuk atacağı kesindi.

Otoparka doğru yürürken laf olsun diye, "Stant işleri ne alemde?" diye sordu. Ona dikkatle baktığımı görünce hafifçe omuz silkti. "Ne var?" dedi. "Seninle konuşmam yasak mı?"

Cevap vermeden sadece kaşlarımı havaya kaldırdım.

Tekrar omuz silkti. "Aman neyse. Ee, bana cevap verecek misin?"

Derin bir nefes aldım ve bir an gözlerimi sımsıkı yumdum. Aslında hâlâ ona kızgın olmalıydım ama öfkem için geçerli bir sebep bulamıyordum.

Sanırım Noah'nın üzerimde böyle tuhaf bir etkisi vardı. Bu etkinin iyi mi yoksa kötü mü olduğuna henüz karar verememiştim.

"Her şey yolunda. Cumaya kadar yapacak işlerimiz var ama hallederiz... tabii, Lee harfler yerine beni boyamaya devam etmezse."

"Eh, iyi bir empresyonizm örneği olduğun kesin, bak bunu söyleyebilirim."

Olduğum yerde donakaldım. Noah benim gelmediğimi fark edince birkaç adım ileride durdu. Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Ne oldu?"

"Sanırım az önce bana iltifat ettin. Noah Flynn az önce bana iltifat etti. Basına haber verin, millet."

Alaylı bir kahkaha attı ama gözlerinin parladığını görebiliyordum. Ben de ona sırıtıp yeniden yürümeye başladım.

Ona, "*Sen* de şenliğe geliyor musun?" diye sordum.

"Evet. Gelmek zorundayım. Bütün öğretmenlerin 'okul ruhu için' gibi saçmalıklarla milleti gelmeye zorladığı şeylerden biri ne de olsa."

"Öpüşme standına da uğrayacak mısın?"

Tek kaşını havaya kaldırdı. Sorudan rahatsız olmuş gibiydi. "Niye soruyorsun, Shelly?"

"Bütün kızlar, özellikle de stant görevlileri seni gelmeye ikna etmem konusunda başımın etini yiyor. Noah Flynn ile öpüşme ihtimali bazıları için fazlasıyla heyecan verici bir olay."

Ağzı kulaklarına varmıştı. "Ha. Kendin için sormuyorsun yani?"

Ancak rüyalarımda olur.

"Hayır, tabii ki."

"Eh, söz veremem. Tekrar sorarlarsa, onlara bir ihtimal *uğrayacağını* söyleyebilirsin. Kendimi biraz biliyorsam, tekrar soracakları *kesin*."

Başımı iki yana sallayarak, "Amma kendini beğenmişsin." diye mırıldandım. Arabasını göremeyince etrafa bakındım. Bir anahtar çıkarmıştı ama ortada araba filan yoktu.

Peşinden giderek, "Araban nerede?" diye sordum.

"Bugün getirmedim."

"Ee... o zaman okula neyle geldin?"

"Motosikletimle."

Oflayarak ayağımı sürüdüm. Garajda duran hurda yığınından ortaya çıkardığı kırmızı-siyah parlak motosikleti görünce duraksadım. Harika görünüyordu ama daha önce hayatımda hiç motosiklete binmemiştim ve bu, korkudan ödümü patlatıyordu.

Fakat şimdi bu iki tekerlekli ölüm tuzağına binmekten başka çarem yoktu. Hem de Noah ile birlikte.

"Ölür kalırsam, bunun tek sorumlusu sensin."

"Öleceğin filan yok, Elle. Al hadi. Kaskı bile sana veriyorum bak."

"Sadece tek bir kaskın mı var, ama o zaman, ya?.."

"Bana bir şey olmaz," diye sözümü kesti. "Daha hiç kaza yapmadım bununla." Motorun ne kadar sağlam olduğunu göstermek istercesine gidonlara sertçe vurdu.

"Ama, ya düşersen? Ya kaza yaparsan? İnsanların kask takmasının bir nedeni var herhalde! Canına filan mı susadın sen?" Sesim giderek daha da histerik bir hal alıyordu. Bütün bu konuşma boyunca gözümü motordan ayırmamıştım. Bana giderek daha korkunç ve tehditkâr görünüyordu.

Noah, "Ne o, benim için endişeleniyor musun, Shelly?" diye dalga geçti.

Gözlerimi kıstım. Kaskı yavaşça bir elinden öbür eline atarak parlak gözlerle bana sırıtıyordu. Kaskı elinden hışımla çekip aldım.

Sanki evcil bir köpeği severmiş gibi motosikleti okşadı ve "Motordan korkman için bir sebep yok. Merak etme, ısırmaz," dedi.

Kendi kendime, "Belki o ısırmaz, ama *sen* ısırabilirsin," diye mırıldandım ama beni duydu ve güldü. Çantaları koltuğun altındaki boşluğa sıkıştırdı.

Dişlerimi gıcırdatarak kaskı başıma geçirdim. Bunu kesinlikle yapmak istemiyordum... ama başka çarem de yoktu. Lee ve çocuklarla buluşmadan önce bir şekilde eve gitmem gerekiyordu. Gerçi Noah ile motosiklete binmektense yemeğe bu şekilde gitmeyi tercih ederdim.

Kayışları bağlamakta zorlandım. Kask kocaman olduğu için tam olarak ne yaptığımı göremiyordum. Hafif limoni bir kokusu vardı, tıpkı Noah'nın yastığı gibi. Güzel bir kokuydu.

Silkelenip kendime geldim; ölme ihtimalimi azaltmak için kaskı kafama takmayı becermem gerekiyordu.

"Dur..." Noah ellerini elimin üzerine koydu ve kayışları benim için bağladı. Parmak uçları boynumu gıdıklıyordu ve nedense hafifçe titriyordum. Çok tuhaf bir histi... Silkindim ve bu hissi bu şeye binmekten duyduğum korkuya bağladım.

"Korkacak bir şey yok." Gülümsedi; yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran o sahici gülüşlerden biriydi bu. Kalbim hopladı. Bu gülüşe bayılıyordum.

O motosiklete binince ben de temkinli bir şekilde arkasına oturdum. Tek düşünebildiğim, *neyse ki bugün etek giymedim*, oldu.

Noah arkasına uzanıp ellerimi tuttu ve kollarımı çekerek beline doladı. Gerildiğimi hissedince, "Sakin ol, Elle," dedi.

Motor bir ayak darbesiyle altımda gürledi. Daha neredeyse hiç kıpırdamamıştık. Yine de kollarımla belini sıkıca kavrayıp vargücümle sırtına yapıştım. Kalbim korkudan deli gibi çarpıyordu.

Kulaklarımdaki uğultu ve motorun tehditkâr gürültüsü arasında kahkahalarla güldüğünü duydum.

Sonra hareket ettik. Çığlıklar atarak, "Yavaş git! İkimizi de öldüreceksin," demek istiyordum. Fakat ağzımı açar açmaz bütün ses rüzgâra kapılıp savruluyordu. Yollardan hızla geçip trafiğe girdik. Arabaların ve kamyonların arasından ilerliyorduk.

Saçlarım kasktan kurtulmuş, havada uçuşuyordu. Bluzum da üzerimde dalgalanıyordu. Kulaklarımda dolaşan kanın uğultusundan ve rüzgârdan başka bir şey duymuyordum.

Noah motosikleti çevirerek aniden evin önünde durduğunda bir süre kendime gelemedim.

Kollarım hâlâ kaslı karnına yapışmış haldeydi. Bacaklarım da ona olabildiğince yakındı.

Noah yavaşça kollarımı kendinden geriye çekti. Ben de kendime gelerek motordan indim. Bacaklarım öyle titriyordu ki jöle bile benim yanımda sakin kalırdı. Titrek ellerle kaskı çıkarmaya çalıştım.

Noah kıvrak bir hareketle kayışları açtı ve kaskı başımdan çıkardı.

"Saçların elektriklenmiş," diyerek, düzeltmek için elini uzattı.

Suratımı buruşturarak titrek ellerle saçımı düzeltmeye çalıştım; pek başarılı olduğum söylenemezdi. Kafam adeta bir kuş yuvasını andırıyordu. Bu düğümleri taramak saatlerimi alacaktı. Boyayı çıkaramadığım yerlerin de işimi kolaylaştırmayacağı kesindi.

Motora yaslanıp, "Aa, hadi ama," dedi. "Sakın bana bunun hoşuna gitmediğini söyleme."

"Resmen nefret ettim," dedim.

"Rüzgârı saçlarında hissetmekten, verdiği özgürlük hissinden veya hızdan hoşlanmadın mı yani?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır. Cidden *nefret* ettim."

Kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Bana sarılmak da mı hoşuna gitmedi?" dedi. "Bak buna hayatta inanmam."

"Noah, bu, hayatım boyunca yaptığım en korkunç şeydi. Ne kadar yakışıklı olduğun umurumda bile değil, her anından nefret ettiğime emin olabilirsin."

"Beni yakışıklı buluyorsun yani?" Ağzı kulaklarına varmıştı. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Aman, yani. Sanki öyle olduğunu kendin de bilmiyorsun."

"Doğru, ama bunu kabul ettiğini görmek güzel."

"Çok adi bir herifsin, var ya? Ayrıca bir daha hayatta binmem o motora."

"Ama, yakışıklı herifim sonuçta, değil mi?" diye takıldı.

Ona öfkeyle baktım. "Kes şunu artık. Sadece çantamı ver. Lütfen."

Gözlerini devirip çantamı uzattı.

Ters bir şekilde, "Teşekkürler," dedim ve kapıya koştum.

"Ah, Elle?"

Dönüp bezgin bir halde ona baktım. "Ne var?"

Gülümseyerek elini yüzüne götürdü ve "Şurada... biraz boya kalmış," dedi. Kapıyı öfkeyle çarpıp eve girdim.

Babam, "Elle? Sen misin?" diye seslendi. Mutfaktan çıkıp da halimi görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Ne oldu?"

"İnan bana, bilmek istemezsin."

9. BÖLÜM

Standı ucu ucuna yetiştirdik. Cuma günü öğle yemeği boyunca çalışmak zorunda kaldık. Stant kurulumu için de akşam altıya kadar okulda kaldık.

Okuldaki kızlar bana sürekli Noah'nın standa uğrayıp uğramayacağını soruyordu. Ben de hep aynı cevabı veriyordum: "Bir ihtimal uğrayacağını söyledi ama ben olsam fazla umutlanmazdım." Yine de yüzlerinin beklenti ve heyecanla aydınlandığını görebiliyordum.

Noah'yı çarşamba günü beni eve bıraktığından beri hiç görmemiştim. Bir dahaki görüşmemizde, onu yakışıklı bulduğumu ağzımdan kaçırdığım için benimle dalga geçecekti. Sırf beni utandırmak için olayı büyütecekti, buna adım gibi emindim.

Lee, cumartesi sabahı beni erkenden evden aldı. Saat henüz sekizdi.

Starbucks'a geldiğimizde arabadan inip, "Sabahlardan nefret ediyorum," dedim. Yarı yağlı ve kremalı ekspreso kahve gözümde tütüyordu. Ayılma umuduyla kahveyi bu sefer duble almaya karar verdim.

Lee de, "Aynen, ben de öyle," dedi. Tezgâha doğru sendeleyerek yürüdük. Lee parayı uzatıp siparişlerimizi verdi.

Şenlik saat onda başlıyordu ama her şeyi hazır hale getirmek için dokuz gibi orada olmamız gerekiyordu. Kahvelerimizi içip kek yedik. Evet, kek yemek için biraz erken bir saatti ama açıkçası umurumda bile değildi. Kafeine ihtiyacım vardı ve biraz şekerin de bir zararı olmazdı.

Ben daha kekin birini bile bitiremeden, Lee iki keki resmen çiğnemeden yutmuştu. Dokuzda okulda olabilmek için vakitlice oradan ayrıldık.

Dokuza iki kala okuldaydık. Tyrone gülerek başını iki yana salladı ve "Her zamanki gibi erkencisiniz, bakıyorum," dedi. "Şuradaki sizin standınız, pamuk şeker standının yanındaki."

Lee, "Süper," dedi ve ikimiz de standa yöneldik.

İçeriye dört tabure koyduk ve kâğıt süslemeleri astık. Sonra da şenlik alanında dolaşıp öpüşme standının ilanlarını yapıştırdık.

Her şey oldukça etkileyici görünüyordu. Oyunlardan bazıları harikaydı. Küçük çocuklar için içinde top havuzu olan şişme bir trambolin bile vardı. Her şey yavaş yavaş ortaya çıkıyordu ve itiraf etmek gerekirse şenlik beklentilerimin ötesindeydi.

Tekrar standa döndüm. Lee, biyoloji sınıfındaki kızlardan biri olan Rachel ile flört etmekle meşguldü. Rachel her zaman cıvıl cıvıl ve neşeli olan kızlardan biriydi ama kötü anlamda değil. Ayrıca Lee'nin ondan hoşlandığını biliyordum, son zamanlarda sürekli ondan bahsediyordu. Onları daha önce hiç bir arada görmemiştim; umarım kız da onun hislerine karşılık verirdi.

Standa geldiğimde karşılaştığım manzaraya bakılırsa kızın da ondan fazlasıyla hoşlandığı açıktı.

"Görüyorum ki öpüşme standı şimdiden işe yaramaya başlamış," diye dalga geçtim: Rachel, Lee'ye doğru eğilmişti. Bir yandan da saçlarıyla oynuyordu.

Rachel kızardı; Lee de bana bakıp gözlerini devirdi.

Rachel, "Lee de tam bana birlikte sinemaya gitmeyi teklif ediyordu," dedi.

Gülümseyerek, "Ay, ne tatlı!" dedim. "Eh, size şimdiden iyi eğlenceler. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın akşam."

"Süper," dedim. Kızın yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Gözlerinin içi parlıyordu. Göz ucuyla Lee'ye bakıp başımı hafifçe salladım. Rachel kesinlikle ondan hoşlanıyordu.

Lee aylardır kimseyle çıkmıyordu. Bu seferki kız arkadaşının bizim yakınlığımızı sorun etmemesini diledim. Genelde ondan bu yüzden ayrılıyorlardı: kız arkadaşı benimle bu kadar çok vakit geçirmesine sinirleniyor, Lee de şikayet dinlemekten yoruluyordu. Sonra da *–hop–* ayrılıp hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Onu Rachel ile baş başa bırakıp nihayet şenlikte boy gösteren kızları ve erkekleri karşılamaya gittim. Şenliğin başlamasına on beş dakika kalmıştı.

Samantha ve Lily'ye gülümseyerek, "Hey!" dedim. Jason ve Dave çoktan kafa kafaya vermiş, Mets'lerin son oyununu tartışıyorlardı. O sırada Jon da geldi.

Dave beni görünce, "Kimi bekliyoruz?" diye sordu.

"Karen, Dana ve Ash," dedim. "Ama herhalde gelmek üzeredirler."

Lily, "Biz şimdiden gitsek mi?" diye sordu.

"Biraz daha bekleyelim," dedim. "Lee, Rachel ile flörtleşiyor. Muhtemelen şu anda standı adına yaraşır şekilde kullanıyorlardır."

Herkes güldü. Samantha, "Artık çıkıyorlar mı? Nihayet! Rachel haftalardır Lee'yi dilinden düşürmüyor!"

Lily de, "Tanrı aşkına, açma yine şu konuyu," dedi. "Hemen yanımdaki masada oturuyorum. Geçen gün, çıksanıza artık, diye bağırmamak için kendimi zor tuttum!"

"Ay, bu arada, millet, hepiniz otuzar dakikalık vardiyalarda çalışacaksınız. Size uyar mı? Böylece hepiniz arada mola verebilirsiniz."

"Evet."

"Olur."

"Bana uyar."

"Bana da."

"Tamamdır."

O sırada birilerinin, "Hey, hey!" diye seslendiğini duydum. Başımı kaldırınca Dana ve Karen'ın koşar adımlarla bize doğru geldiğini gördüm. Onlar da diğer kızlar gibi pembeli kırmızılı yazlık elbiseler giymişlerdi. Erkeklerin üzerinde de kot pantolonlar ve pazularını gösteren dar tişörtler vardı.

Ben de kot şortla askılı bir bluz giymiştim. Hepsinin benden katbekat iyi göründüğü söylenebilirdi.

Karen çantasında çılgınlar gibi bir şey aranarak, "Kahretsin!" dedi. "Rujumu unutmuşum."

Lily, "Bende var, merak etme," dedi.

Karen derin bir nefes alarak sakinleşti. "Çok şükür."

O sırada, "Haydi bakalım, millet... işte geldim, panik yapmayı bırakabilirsiniz," dedi birisi. Başımı çevirince Ash'in bize doğru geldiğini gördüm.

"Selam," dedim. "Pekâlâ... o halde Ash ve Dave, ilk siz girin. Lily ve Karen da sizinle gelsin. Geri kalanlarınıza on buçuğa doğru mesaj atarız ve yer değişimi için standa gelmeniz gerektiğini hatırlatırız."

Hepsi de kafalarını salladılar.

Dokuz kişi şenlik alanında ilerledik. Herkes diğer parlak renkli stantlara ilgiyle bakıyordu.

Standa vardığımızda Rachel ortada yoktu. Lee ise kızların ve erkeklerin sırasını ayırmak için standın ortasına bir ip germekle meşguldü.

O sırada Tyrone sadece birkaç dakikamız kaldığını, kapıların birazdan halka açılacağını söyledi. "Herkes hazır mı?" diye sordum.

Herkes bir ağızdan, "Evet," diye bağırdı.

Lee'ye baktım. İkimiz de sırıtıyorduk.

İnsanlar akın akın şenlik alanına geliyordu. Yirmi dakika içerisinde öpüşme standının önünde inanılmaz bir kuyruk oluşmuştu.

Lee ve ben paraları toplayarak, ufak bir öpücükten fazlasını isteyen erkeklere ya da kızlara müdahale etmek için orada hazır bekliyorduk.

Bir saatte neredeyse iki yüz dolar toplamıştık.

Paraları saymayı bitirip kutuyu kapattığımızda, Lee'ye, "İnanılmaz bir şey bu," dedim.

"Bence de! Joel ile girdiğim iddiayı kesin kazanacağım."

"Ne iddiası?"

"Bizim standın onun su balonu standından daha fazla para toplayacağına dair otuz dolara bahse girdik."

"Ha, şimdi hatırladım." Joel ve Francis'in standında insanlar dart oklarıyla su dolu balonları patlatmaya çalışıyorlardı. Kocaman oyuncak ayılardan kazanmak için en az üç tane balon patlatmanız gerekiyordu. Bizim stanttan onlarınkini görebiliyorduk.

"Ben pek emin değilim," dedim. "Onlara da epey talep var gibi..."

Lee metal para kutumuza vurarak, kendini beğenmiş bir tavırla, "Evet, ama henüz iki yüz dolar toplamadıklarına bahse girerim," dedi.

Ona sırıttım. Özenle hazırladığımız şarkılar hoparlörlerden bangır bangır yükseliyordu. Etrafa bakınca herkesin keyifli vakit geçirdiği anlaşılıyordu.

Her yerden kahkaha sesleri yükseliyordu; şekerin kokusu bile kendinizi enerjik hissetmenize yetiyordu. Alan büyük bir canlılık içindeydi.

Standın başında Tyrone'ı bırakarak, Lee ile yirmi dakika kadar etrafta dolandık. Sosisli sandviçlerden ve içeceklerden sonra, elimizde kocaman pamuk şekerlerle standa geri döndük; pamuk şekerler, tabii ki, şirkettendi çünkü o standa Rachel bakıyordu.

Lee'yi sürükleyerek geri götürmek zorunda kaldım. "Birbirinize yakışıyorsunuz," dedim. "Anlaşılan o da haftalardır senden hoşlanıyormuş."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Sırıtarak, "Öyle mi?" dedi.

"Evet."

"Süper."

"Ona çıkma teklif etmene sevindim. Biriyle çıkmayalı asırlar olmuştu."

Bana hafifçe dirsek attı. "Ne o, yoksa benden sıkıldın mı?"

"Hayır," diyerek güldüm. "Sadece senin adına mutluyum, hepsi bu!"

"Evet, ben de. Ondan hoşlanıyorum."

"Biliyorum. Bunu fazlasıyla dile getirdin."

Gülerek kolunu omzuma attı ve birlikte standa döndük. "Şimdi geriye sadece gazabımı göze alıp sana çıkma teklif edecek kadar cesur birini bulmak kaldı; bu arada Noah'nın tehditlerine de göğüs germesi lazım tabii."

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. "Hayatta olmaz. Noah bundan vazgeçmezse, yaşlı bir kız kurusu olarak öleceğim kesin."

"Aa, hadi ama. Kırk yaşında hâlâ bakire olabilirsin belki..."

Ona bir dirsek attım ve pamuk şekerime geri döndüm. Ağzım dolu bir halde, "Kes sesini," dedim.

Güldü. "Sadece takılıyorum, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Karen, Lily, Dave ve Ash birkaç dakika önce tekrar gelmişti. Lee ile standın arkasına geçip paraları aldık ve kutuya koyduk. Kuyruk giderek kalabalıklaşıyordu. Kızlar heyecanla rujlarını tazeliyor, erkekler de onları birbirleriyle kıyaslayarak, hangi kızı öpeceklerini düşünüyorlardı.

Lee ve ben kenarda durmuş, gelip geçen insanları seyrediyorduk.

Birden Karen koşarak stanttan çıktı. Delirmiş gibiydi.

Panikle, "Ne oldu? İyi misin? Ne var?" diye sorduk. Erkeklerden birinin ona bir şey yaptığını sandım.

Histerik bir şekilde, "Yapamam," dedi. "Yapamam! *O* burada!"

"Kim?"

Lee kaşlarını çatarak, "Eski sevgilin mi?" dedi.

Karen bir bana, bir Lee'ye baktı. Sonra da dudağını ısırarak, başını salladı. "Evet... öyle de denebilir."

"Ama... ama öyleyse... o gidene kadar Lily tek başına devam etsin o zaman," diye kekeledim.

Birden sırtımdan ileri doğru itildiğimi hissettim. Lee, "Gir şu standa!" diyerek bana çıkıştı. "En azından Karen'ın eski sevgilisi gidene kadar."

"Ama... ama..."

Ben öpüşme standında çalışamazdım ki! Daha önce ömrümde hiç kimseyi öpmemiştim!

Lee, "Gitmek zorundasın... başka seçeneğimiz yok!" diye yalvardı.

Önce başıma şu motosiklet işi çıkmıştı; üstelik Noah ile binmek zorunda kalmıştım. Şimdi de kendimi öpüşme standında bulmuştum. Birileri bana bunun ne demek olduğunu söyleyebilir miydi?

Şaşkınlık içinde standa girerken, Lee, "Hem pratik yapmış olursun!" diye dalga geçti.

Sersemlemiş halde Karen'ın boş duran taburesine doğru yürüdüm ve tezgâhın üstündeki ruju alıp hafifçe dudağıma sürdüm. Parlak kırmızı bir rujdu; normalde benim kullanacağım türden bir şey değildi. Kıyafetim bile öpüşme standına uygun değildi.

Önümde bekleyen erkeklere baktım. Lily bana cesaret verircesine gülümsedi ve "Sıradaki?" diye seslendi.

Sonra onu gördüm.

Hızla arkama dönüp telaşla Karen ve Lee'ye baktım.

Sırada bekleyen Karen'ın eski sevgilisi filan değildi.

Karen'a şaşkınlıkla bakarak, "*Flynn?*" diye çıkıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu, gözlerim yuvalarından fırlamıştı.

Bu olanlara inanamıyordum! Noah'yı ikna etmem için başımın etini yemişlerdi. Gelince de, kız kaçmayı yeğlemişti; üstelik bir de güya ondan hoşlanıyordu! Amma saçma işti.

Karen, "Affedersin!" diye fısıldayarak dudağını ısırdı.

Lily tekrar, "Sıradaki?" diye seslendi. Kahretsin. Sıra Noah'daydı. Yutkundum. Lily kaş göz yaparak benden başlamamı istedi.

Yutkunup boğazımı temizledim ve titrek bir sesle, "Sıradaki?" diye seslendim.

Noah standa girip hemen karşımda duran bir tabureye oturdu.

Beni görünce, "Sen ne zamandan beri öpüşme standında çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sen geldiğinden ve Karen cesaretini kaybettiğinden beri," diye mırıldandım. Beni gözleriyle baştan aşağı süzdü. "Ne oldu? Bak bu iş için giyinmedim, tamam mı?"

"Hayır, gayet iyi görünüyorsun."

"Ha." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Sanki bana güzel olduğumu söylüyordu. "Teşekkürler... buraya geleceğini sanmıyordum."

Omuz silkti. Tezgâhta duran iki doları önüme doğru iterek, "Seninle konuşmak için para ödemiyorum, biliyorsun," dedi. "Ben öpülmek için para verdim."

Şaka yapıyor olmalıydı... değil mi?

Sadece benimle dalga geçiyor, kesin kafa buluyor.

Tek kaşını sorarcasına havaya kaldırdı. Bekliyordu.

Aman Tanrım, şaka filan yapmıyor. Oldukça ciddi! Onu öpmem lazım.

İlk öpüşmemin Noah Flynn ile olacağına inanamıyordum. En yakın arkadaşımın abisi olan kişi yani. Aynı zamanda bana tarifsiz şeyler hissettiren ve üç saniye içinde sinirden deliye dönmeme neden olan kişi.

Yutkundum. Sesli yutkunmuş olmalıyım çünkü kaşı tekrar havaya kalktı. Gözlerim dudaklarına kaydı; öyle yumuşak ve çekici duruyorlardı ki.

Havlusuna sarınmış halde karşımda duran hali gözümün önüne geldi... futbol formalı hali...

Şimdi de onu öpmek üzereydim.

Bunu yapmak zorunda değildim; kimse beni onu öpmem için *zorlayamazdı*. Zaten en kötüsü de buydu: İstesem vazgeçebilirdim ama bunu yapamadım.

İkimiz de birbirimize doğru eğildik.

Ya dişlerimde pamuk şekeri kaldıysa? Ya ağzımın tadı kötüyse?

Kes sesini, kes sesini, kes sesini!

İlk öpücüğüm...

10. BÖLÜM

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde nane ve pamuk şekeri tadı aldım. Beklediğim kadar kötü bir karışım değildi. Öpüşüne karşılık verdim ve bir an için geride kalan her şeyi unuttum: bir öpüşme standında olduğumuzu, milletin gözü önünde olduğumuzu, öptüğüm kişinin aslında hayatıma karıştığı için nefret etmem gereken Noah olduğunu... hatta bir an bunun benim ilk öpücüğüm olduğunu bile unuttum.

Onu örnek alarak sadece öpüştüm. Dili dilimin ucuna değdiğinde, ağzımı hafifçe araladım ve beni öyle öpmesine izin verdim. Sonra onu daha ateşli öpmeye başladım. Ne yaptığım hakkında en ufak fikrim yoktu; sadece onu takip ediyordum.

İkimiz de aynı anda geri çekildik ama Noah fazla çekilmedi ve alnını alnıma dayadı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Vay canına," dedi. Hafifçe gülümsüyordu. Gözlerinin içi parlıyordu. Yine de bunun iyi mi, kötü mü bir tepki olduğunu bilmiyordum. Az önce en iyi arkadaşımın abisini öpmüştüm.

"Evet," diye fısıldayınca güldü.

Kalabalıktan ıslıklar yükseliyordu ama onları duymuyordum bile.

Birisi omzuma hafifçe vurup beni oturduğum yerde zıplattı.

Karen yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle, "Şey... artık ben devam edebilirim istersen," dedi. Öpüşmemizden sersemlemiş

bir halde başımı salladım ve ayağa kalkarak yerimi almasına izin verdim. Yavaşça stanttan çıktım. Az önce olanlar gerçek değil gibiydi. Bir rüyada olmalıydım. Az önce Noah Flynn ile öpüşmüş *olamazdım*! Hem de o kadar insanın gözü önünde!

Daha az bir zaman önce çırılçıplak soyunma olayı olmuştu. Şimdi bu olayla itibarım iyice iki paralık olacaktı. Yüzümü ellerimle kapatmamak için kendimi zor tuttum.

Dudaklarım resmen yanıyordu ama iyi bir yanma hissiydi bu. Tuhaftı. Ağzımda hâlâ nane ve pamuk şekeri tadını hissedebiliyordum. Yanağım da sakalı yüzünden hafifçe kaşınıyordu.

Hiçbiri gerçek değil gibiydi.

Ömrümde ilk kez öpüşmüştüm. Üstelik göstermelik bir öpücük de değildi; dudağımızın ucuyla filan öpüşmemiştik, resmen birbirimizin içine düşmüştük.

İlk öpüşme maceramın bir öpüşme standında Noah Flynn ile olma ihtimali o kadar zayıftı ki... Sanki böyle bir şey hiç yaşanmamış gibiydi.

"Bak gördün mü, o kadar da kötü değildi."

Lee'nin sesiyle irkildim.

Her şeyden bihaber bir şekilde başını cep telefonundan kaldırdı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım... Sanırım az önce abinle öpüştüm," diye kekeledim.

Kaşları havaya fırladı. "Nasıl oldu da bunu kaçırdım? Görmeye can attığımdan filan değil de. Sen ve abim mi? Acayip. Çok acayip ama cidden bunu nasıl oldu da kaçırdım?"

"Rachel ile mi mesajlaşıyorsun?"

"Evet."

"İşte o yüzden kaçırdın."

Gülerek başını iki yana salladı. "Peki, haklısın. Hey, Rachel'ı sinemaya bu akşam götürsem senin için sorun olur mu? Şenlik bitince yani."

"Olur," dedim. "Sorun değil. Beni eve bırakacak başka birini bulurum."

"Belki de baban seni alabilir. Brad'i getirmemiş miydi buraya?"

"Evet. Buralarda bir yerde olmalılar."

Bir anda çevremde bir kalabalık toplandı. En az bir düzine kız duyduklarının doğru olup olmadığını soruyordu; gerçekten az önce Flynn ile stantta öpüşmüş müydüm? Yani, cidden mi?

Bütün ayrıntıları duymak istiyorlardı. Derin bir nefes aldım ve Karen'ın korkup kaçtığını anlattım... Evet, dil teması da olmuştu... Ne?.. Hayır, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum... Belki de? Bilmiyordum.

Evet, ilk kez biriyle öpüşmüştüm.

Hepsi de beni çok kıskanmıştı, tabii ki. Flynn ile çıkmaya başlayacak mıydık? Tabii ki hiçbiri Flynn'i bir başkasına kaptırmak istemiyordu. Ağızları sulanmış halde flört edebilecekleri bekâr bir Flynn istiyorlardı.

Yine de herkes olayı öğrenmek istiyordu.

Haber hızla yayılmıştı; mesajlar, telefonlar, o sırada herkesin şenlikte olduğu da düşünülürse... Bir anda son derece popüler biri haline gelmiştim. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

Üst sınıftan bazı çocuklar yanımdan geçerken kızlardan biri de eliyle beni işaret etti. "*İşte* Flynn ile öpüşen kız şu."

İlk başlarda yüzümü buruşturdum ama bu hayatta daha kötü şeylerle de meşhur olmak vardı sonuçta.

*

Şenlik bittikten sonra nihayet Lee ile baş başa kaldığımızda, bana, "Onunla birlikte olmak istiyor musun?" diye sordu. Öğrenci komitesi, diğer birkaç kişiyle birlikte stantları kaldırıp hasılatı topluyordu. "Ondan artık hoşlanmadığını sanıyordum."

"Öyle zaten. Bilmiyorum. Sonuçta *Noah'dan* bahsediyoruz. Anlıyorsun ya?"

"Pek değil. Her şeyden önce o benim abim. Ayrıca ben bir erkeğim."

"Haklısın sanırım ama ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun... ondan hem nefret ediyorum hem de hoşlanıyorum."

"Eh, emin değilsen, hiçbir şey yapma bu durumda. Onunla konuşsan mı acaba?"

Son cümleyi duymamazlıktan geldim. "Bir şey olmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum. Onunla beraber olsak bile, ki bence bu çok düşük bir ihtimal, sonunda ayrılırsak bizim arkadaşlığımız da bozulabilir. Öyle bir şey olmasını istemem."

"Çok düşüncelisin."

"Kapa çeneni."

Para destesini bir tarafa koyarak, "Aslında ben de aynı şeyi düşünüyorum... Beş yüz elli," diye mırıldandı. "Eğer birlikte olmaya *başlarsanız*, sonra da kötü bir şekilde ayrılırsanız, artık beni eskisi kadar sık görmek istemeyebilirsin. Ben de seni özlerim."

"Ben de seni özlerim. Çok olmasa da."

Alaylı bir biçimde, "Sağol be," dedi. İkimiz de güldük.

"Onu tekrar görmek çok tuhaf olacak."

"Evet."

"İçimi rahatlatıyorsun, Lee," diye takıldım. "Biraz anlayış göstersen, ne olur sanki?"

Omuz silkti. "Zaten abimle çıkmanı istemiyorum ki. Bu çok tuhaf olur. Hatta iğrenç olur."

"Kendi adına konuş."

"Öyle yapıyorum zaten."

Başımı iki yana salladım. "Lee, burada sadece beş yüz kırk dokuz dolar var."

"Aman Tanrım." Bana bir dolar daha uzattı, ben de parayı desteye ekledim. Her saydığını baştan kontrol etsem iyi olacaktı.

"Ee, baban seni eve bırakacak mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Buradan ayrılır ayrılmaz, sinemaya götürmek için Brad'in arkadaşlarını alması gerekiyor, o yüzden beni eve bırakamıyor. Beni bırakacak birilerini bulurum. Ne de olsa, beni *yeni kız arkadaşın* yüzünden *ekiyorsun*."

"Seni ektiğim filan yok! Sorun olmadığını söylemiştin! Önce sana sordum!"

Güldüm. "Sakin ol, sadece takılıyorum."

Lee bana bakıp gözlerini devirdi.

Para sayma işi bittiğinde elimizde altı yüz on dört dolar vardı. Çoğunu bizim stant toplamıştı. Bu oldukça etkileyiciydi. Muhtemelen biz oyuncak ayı, sosisli sandviç veya poğaça filan almak zorunda kalmadığımızdan böyle olmuştu ama herneyse. Lee, Rachel ile oradan ayrıldı. Ben de Joel ile çöpleri toplamak için biraz daha kaldım. Joel hâlâ Lee ile girdiği bahsi kaybetmesi hakkında söylenip duruyordu.

"Hepsi senin hatan, var ya. Cidden, bana otuz dolar *borçlusun*."

"Niye ki?"

Masum bir tavırla, "Öpüşme standı yapmasaydınız, erkekler yiyişme umuduyla kapınızda kuyruk olmayacaktı," dedi. "O yüzden ver bakalım otuz dolarımı."

Omzuna şaka yollu vurarak güldüm. "Hayatta olmaz. Ayrıca benim hatam filan da değildi. Yoksa sen de, aman Tanrım, sen de ilk öpüşme maceramın her ayrıntısını öğrenmek mi *istiyorsun?*"

Histerik ve heyecanlı bir ses tonuyla konuşmuştum. Joel numaradan dehşete düşmüş gibi yaptı. Sonra da gülerek kalçasıyla beni ittirdi. "Aman, tamam, paran sende kalsın! Bana bu işkenceyi yapma, lütfen."

Arkadan birinin öksürdüğünü duyunca ikimiz de dönüp kim olduğuna baktık. Noah tek kaşı havada bana bakıyordu; Joel'e attığı kısacık bakış bile bu işe karışmamasını söylüyordu. Joel arkasına dönüp pamuk şekeri çubuklarını ve sosisli sandviç ambalajlarını toplamaya devam etti.

Kahretsin. Ne halt edeceğim ben şimdi?

Ayrıca, burada *ne arıyordu?*

Noah başıyla yanına gelmemi işaret etti. Joel de sırtımdan hafifçe iterek onun peşinden gitmemi söyledi. Ona çaresiz bir bakış attım ama o çoktan diğer çocukların yanına doğru yürümeye başlamıştı.

Noah'nın peşinden otoparka girdim. Her yerde ambalaj kâğıtları, etiketler, bir de martıların henüz almadığı yiyecek kırıntıları vardı.

"Lee seni eve bırakacak kimse olmadığını, bunu benim yapmam gerektiğini söyledi."

Neden Tanrım? Neden en iyi arkadaşım bazen tam bir erkek kafasıyla hareket ediyordu? Lee muhtemelen iyilik yaptığını düşünüyordu ama daha önceki kafayı yemiş hallerimi hiç düşünmeden Noah'dan beni eve bırakmasını mı istemişti cidden?"

"Olur." Başka ne söyleyebilirdim ki? Öpüşmemizden bahsetmemişti. Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü?

"Dur biraz... motosikletle gelmedin, değil mi?"

"Hayır," diyerek güldü. "Motosikletten nefret ettiğini bildiğim için arabayla geldim."

"Çok şükür," diyerek derin bir nefes aldım. O da tekrar güldü. Birden kalbim bir tuhaf oldu. Adeta taklalar, parendeler atıyordu. Muhtemelen sadece asabım bozuktu. *Neredeyse* keşke motosikletini getirmiş olsaydı diyecektim; böylece yolda aramızda tuhaf bir sessizlik olma ihtimali de ortadan kalkmış olurdu.

Oldukça boşalmış olan otoparkta arabasına doğru yürüdük. Aramızdaki gerilim had safhadaydı. Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyordum. Onunla *öpüşmüştüm.* Oldukça da ateşli bir öpüşmeydi. Üstelik sarhoş filan da değildik. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

"Önce bizim eve uğrasak senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Babam Brad'in beğeneceğini düşündüğü bir video oyunu almış. Sana onu vermem gerekiyor."

Başımı sallayarak, "Ha, olur," dedim. "Sorun değil."

"Tamam o zaman."

Birkaç dakika sonra, "Stanttan ne kadar kazandınız?" diye sordu.

"Altı yüz on dört dolar."

Hafifçe ıslık çaldı. "Vay be."

"Evet. Sosisli sandviç standından bile fazla para topladık."

Kafasını salladı. Sonra yine sessizlik oldu. Radyonun sesini açarak aradaki gerilimi yumuşatmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Her şey çok tuhaf ve gergindi.

Göz ucuyla Noah'ya baktım. Başını hafifçe sallayarak müzikle birlikte tempo tutuyordu. Soldan gelen güneş ışıkları yüzünü gölgelere boğmuştu.

Kendime öpüşmüş olmamızın muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmediğini anlatmaya çalıştım. Çapkın herifin tekiydi, bir kez öpüşmekten ne çıkardı ki? Alt tarafı bir öpücüktü. Aramızda hissettiğim gerilim de muhtemelen sadece benim hayal ürünümdü. İlk kez biriyle öpüştüğüm için olayı abartıyor olabilirdim.

Yine de... Olayı Fransız öpücüğüne çeviren oydu. Üstelik sonrasında o da en az benim kadar etkilenmiş görünüyordu. Belki de kötü öpüşüyordum. O da beni utandırmamak için bir şey söylememişti.

Zihnim durmadan konuşuyordu. Kafam karışmıştı. Tedirgindim. Onu yeniden öpmek istiyordum...

Hayır. Unut bunu. Noah'yı tekrar öpmek filan yok, Rochelle, çünkü o Noah. Lee'nin abisi. Bir aşk hayatının olmamasının sorumlusu o. Ayrıca, seni kardeşi gibi gördüğünü söyledi. Aşırı korumacı, sinir bozucu tavırlarıyla araya girmesine kızmalısın. Onu öpmeyi aklından bile geçirme. Sen ona kızgınsın... tamam mı?

Kendi kendime yaptığım bu telkinler bir işe yaramadı.

Hâlâ onu öpmek istiyordum.

Araba yolculuğumuz bitmek bilmiyordu; daha yolun yarısında bile değildik. İç geçirdim. Bana baktığını hissettim ama kendimle savaşmaktan onunla ilgilenemiyordum.

Onu tekrar öpmek istiyordum; abarttığımı ve ortalıkta büyütülecek bir şey olmadığını kendime göstermek için. Fakat bunu yapamazdım. Beni hâlâ kardeşinin arkadaşı olan ve yanında büyüyen küçük kız gibi gördüğüne bahse girebilirdim... Peki, ama Lee ile verdikleri partiden sonra yataktan düştüğümüzde olanlar neydi? Sanki aramızda bir şeyler vardı; ama belki de kendi kendimi kandırıyordum.

Muhtemelen beni sutyenimle yakaladığında, yaptıklarıyla ilgili de kendimi kandırıyordum.

Belki de aramızda bir şeyler vardı ama ikimiz de henüz bunun farkında değildik. Belki bir kez daha öpüşürsek, yanıldığımı anlayacaktım. Belki de yanılmadığımı anlayacaktım. Bu, o kadar da kötü mü olurdu cidden?

Hayır. Onu tekrar öpemezdim. Bunu yapamazdım.

Yoksa yapabilir miydim?

Onların sokağına girdiğimizde tekrar iç çektim. *Ne yapacaktım?*

Nihayet eve varmıştık.

"İçeri gelip Brad'in video oyununu alayım," dedim. "Buradan eve yürüyebilirim."

Aslında onunla arabada daha fazla zaman geçirmek istemediğim için böyle demiştim.

"Olur, sen bilirsin."

Arabadan inip eve girdik. Onun peşinden mutfağa girdim. Noah tezgâhın üzerindeki kâğıt yığınını karıştırırken kapı eşiğinde bekliyordum. Sinirden dudaklarımı ısırıyordum.

Elinde yeni bir Mario oyunuyla bana doğru döndü ve oyunu uzattı. Neredeyse dibime girmişti. Aramızda sadece birkaç santim vardı.

Ne yaptığımı fark etmeden parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı Noah'nın dudaklarına yapıştırdım.

Aniden ne kadar aptalca davrandığımı fark edip geri çekildim. Kıpkırmızı olmuştum. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Noah şoke olmuş bir halde bana bakıyordu. Bir süre beni süzmeye devam etti. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Telaşla, "Aman Tanrım," dedim. Utancımdan ölmek üzereydim. "Özür dilerim. Sadece... Yani, sadece... Tanrım, ben..."

Noah bana doğru bir adım attı ve dudaklarıma yapışarak beni son derece etkili bir şekilde susturdu. Vücudumdaki bütün direnç ve gerilim bir anda ortadan kayboldu (şoktan veya başka bir sebepten, bundan emin değildim) ve kollarımı Noah'nın boynuna doladım.

Az önce ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi unutarak öpücüklerine karşılık verdim. Elleri sırtımda ve saçlarımda dolaşıyordu. Beni öyle sıkı kucaklamıştı ki adeta birbirimize yapışmış durumdaydık.

Ayrıca, bilin diye söylüyorum... oldukça ateşli bir öpüşmeydi.

Elleriyle kalçamı kavrayıp beni tezgâhın üstüne oturttu. Böylece bacaklarımın arasında durabiliyordu. Boynumu öpmeye başlayınca birden kendime geldim.

Nefes nefese ve titrek bir sesle, "Noah, bunu... bunu yapamayız," dedim.

Derin bir nefes alıp geri çekildi ve eliyle saçını düzeltti. Ne düşündüğü hakkında en ufak fikrim yoktu; yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gözlerimin içine baktı. Sanki benden bir açıklama bekliyor gibiydi.

Riski göze alarak, "Senin... senin yattığın ve ertesi sabah aramadığın kızlardan biri olmayacağım," dedim. "Lee ile arkadaşlığımı sırf bunun için riske atamam."

Noah bir an beni süzdü. "Gerçekten de böyle bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Ş... şey..." Cümleyi tamamlayamadım. Öyle olmayacak mıydı?

Bana yaklaştı. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Geriye gidebilsem giderdim ama hâlâ tezgâhın üzerindeydim.

Yavaş ve sakin bir sesle, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi. "Daha doğrusu iki şeyi. Öncelikle bir partide sadece öpüştüğüm ve ertesi sabah benimle yattıklarını iddia eden kaç kız var, biliyor musun? İkincisi: bu kızlar tersini düşünse de aslında benimle çıkmak istemiyorlar. Bunu istediklerini söylüyorlar ama bir düşün lütfen. Kim kavgaları ve çapkınlığıyla ünlü biriyle olmak ister?"

Yüzüne dikkatle baktım. Kesinlikle çok ciddiydi.

Noah bazen adi bir herif olabilirdi, evet ama yalan söylemeyi pek sevmezdi.

Ne demek istediğini anlıyordum. Kızlar uzun vadeli olmasa da şiddete eğilimli ve yakışıklı biriyle gönül eğlendirmek isteyebilirlerdi. Bir sürü kız onunla yattığını söylerken onun genelde geceyi tek başına geçirmiş gibi görünmesi her zaman tuhafıma giden bir şey olmuştu; Lee ile bunu hiçbir zaman fazla sorgulamamıştık gerçi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet ama bir kıza asla el kaldırmazsın sen. Öyle biri değilsin aslında."

"Evet ama bunu dikkate aldıklarını sanmıyorum."

Avuçlarım dışa doğru şekilde ellerimi havaya kaldırdım. "Dur bir dakika, yani ne demek istiyorsun?" dedim. Kafam karışmıştı. "Çapkın olman ya da adının çıkması senden kaynaklanmıyor mu yani?"

"Aynen öyle."

"Ve?.."

Dudağını ısırdı. Yoksa Noah Flynn gerçekten de... *endişeli* miydi? Hayır, kesin hayal filan görüyordum. Onu daha önce

sadece bir kez böyle görmüştüm, o da bana süpermen şortuyla yakalanıp utandığı zamandı.

Yüzüme değil de, tezgâha bakarak, yavaşça, "Demek istediğim," dedi. "Sana asla bir paçavra gibi davranmam, her ne kadar sen öyle davranacağımı düşünüyor olsan da."

"Hâlâ ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, Noah."

Birden gülerek eliyle yüzünü sıvazladı. "Ben de anlamıyorum," dedi. "Ama..." Biraz daha yaklaştı. Artık aramızda sadece iki santim filan vardı. Elleri de kalçamın üzerindeydi. Birden nefes alamaz hale geldim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Seni yine öpmek istediğimi *biliyorum.*"

Bir tarafım hayır diyerek onu geri itmek istiyordu. Sırf Noah ile öpüşebilmek için Lee ile olan arkadaşlığımı riske atamazdım. Ayrıca ikimizi hayalimde bir çift olarak canlandıramıyordum.

Benim önüne gelenle öpüşen bir kız olmadığım ortadaydı. Aşırı romantik biriydim.

En azından o ana kadar öyle biri olduğumu sanıyordum.

Fakat Noah yavaşça başını bana doğru eğdiğinde, istesem onu rahatlıkla geri itebilecekken bunu yapmadım. Onun yerine o gün beni üçüncü kez öpmesine izin verdim. Tanıdığım insanlar içinde en olmayacak kişiyle, Noah Flynn ile öpüşüyordum. Daha bu sabah hayatımda henüz tek bir kişiyle bile öpüşmüş değildim.

Noah bacaklarımı beline doladı. Ben de kollarımı boynuna sardım ve ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. Onu öpmeye doyamıyordum; tadı, dokunuşları beni çıldırtıyordu. Üzerimde nasıl böyle bir etkisi olduğunu anlayamıyordum.

Beni kucaklayıp tezgâhtan aldı ve mutfaktan dışarı taşıdı. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama dudaklarının verdiği hisler düşünemez hale gelmiştim. İkimiz de yumuşak ve

yaylı bir şeyin –bir yatağın– üzerine düştüğümüz sırada aklım başıma gelir gibi oldu.

Kendimi geri çekmeye çalışarak, "Noah," dedim. Bunun sonunun nereye varacağının farkındaydım. "Noah..."

"Evet?" diye mırıldandı ve kulak mememi emmeye başladı. Bütün vücudumda kıvılcımlar uçuştuğundan bir an ne söyleyeceğimi unuttum.

"Yapamayız... Ben..."

"Hım?" Hafifçe geri çekilerek gözlerimin içine baktı. Hâlâ ne söylemek üzere olduğumu hatırlayamıyordum. Gerçi, o durumu anlamış gibiydi çünkü bir anda gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ah, hayır, öyle bir şey yok... yani... ben..."

"Bunu... bunu yapamam," diye kekeledim. Kollarından sıyrılıp ayağa kalktım ve bluzumu düzelterek kapıya doğru yürüdüm. Ona bu kadar yakınken doğru dürüst düşünemiyordum. Her şeyi doğru düzgün düşünebilmek için oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Eliyle kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. Diğer eliyle de kapıyı kapattı. Noah dibimdeydi. Kaçacak yerim kalmamıştı; arkamda kapı vardı, kapı kolu sırtıma batıyordu. Önümde ise Noah vardı.

"Noah," dedim sertçe. "Bunu yapmayacağım. Aramızda bir şey olması mümkün değil çünkü birbirimize uygun *değiliz*. Hep tartışıyoruz. Diğer çocukların gözünü korkutup benden uzaklaşmalarına neden oluyorsun. Ben işine geldiği gibi kullanabileceğin bir... bir oyuncak değilim. Anladın mı beni?"

Noah hafifçe iç çekti. Nefesini yüzümde hissediyordum. Ağzı hâlâ nane ve pamuk şekeri gibi kokuyordu.

Gözlerimin içine bakarak, "Seni asla bir oyuncak gibi görmedim," diye mırıldandı.

"Peki ama bana karşı dürüst ol: benimle çıkar mıydın, Çapkın Bey?"

Tekrar iç çekti ve alnını alnıma dayadı. "Sen söyle."

Sinirle ofladım. "İşimi hiç de kolaylaştırmıyorsun, Noah! Hep tartışıyoruz, adi herifin tekisin, ayrıca Lee'nin de abisisin, ama..."

"Ama?.."

Kızararak, "Ama, öpüştüğümüzde bir şeyler hissettim. Ne halt edeceğimi bilmiyorum ama sırf gönül eğlendirmek için seninle öpüşmeyeceğim," dedim.

"Gerçeği mi duymak istiyorsun, Elle?" Noah da artık çileden çıkmış gibiydi, gözlerime baktı. "Benim yanımda kendi gibi davranan tek kız sensin ve bu hoşuma gidiyor ama bana karşılık vermemen yüzünden deli oluyorum. Ayaklarıma kapanmayan tek kız sensin ve bu beni *deli* ediyor. Gözüm senden başkasını görmüyor; bunun farkında mısın? Aklım fikrim hep sende."

Oha.

Peki, oldu.

Az önce beni yıllardır sevdiğini itiraf etmiş olamazdı canım... *vay canına*! Kim derdi ki, ben, Rochelle Evans, yani konu erkeklere geldiğinde tecrübesi neredeyse sıfır olan kız, Noah Flynn'i deliye çevirsin?

Sersemlemiştim. "Peki, ne zamandır böyle hissediyorsun? Sırf merakımdan soruyorum."

Omuz silkti. "Birkaç aydır."

Başımı sallayarak, titrememeye ve kendime hakim olmaya çalıştım. "Hani beni kız kardeşin gibi görüyordun?"

"Sen küçükken öyleydi," dedi. "Yanakların kızardı."

Ona aldırış etmedim. "Bu doğruysa, neden bana öyle söyledin?"

Gözlerini kaçırdı. "Beni istemiyordun ki. Birisine kalkıp da duygularımı anlatamam ben. Bunu sen de biliyorsun. Bütün bu konuşma bile benim için tam bir işkence, biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe sırıttım. Sonra da, "Ben de seni istiyordum, inan bana," dedim.

Yüzünde sanki az önce bir milyon dolarlık piyangoyu kazanmış gibi bir ifade belirdi. Başını eğerek beni hafifçe öptü. "Sadece... benim... sadece tek bir şeyin peşinde olduğumu sanma lütfen, olur mu? Öyle bir şey değil bu. Gerçekten değil. Seninle ilgili hoşuma giden şeylerden biri de bu zaten. Öyle tatlı ve masumsun ki. Çok farklısın. Güzelsin."

"Şimdi bir de güzel mi oldum yani?" Tek kaşımı havaya kaldırdım. O da sırıttı. "Ben de sadece erkek kardeşinin sinir bozucu kankası olduğumu düşünüyordum, oysa ki."

"O da var, tabii."

Kıkırdadım ve parmağımı göğsünde gezdirmeye başladım.

Sonra tekrar, "Seninle sadece gönül eğlendirmiyorum, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Öyle olsaydı, aklından cidden şüphe ederdim," diye mırıldandım. Bu onu güldürünce, birden içim ısındı.

Parmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. Yüzündeki o ifade, alnındaki kırışıklık... her şeyden öte temkinli bir havası vardı.

Ona Lee'nin abisi veya beni aşırı korumacı tavırlarıyla sıkan adi herif gözüyle bakmayacaktım. Bu olayın olası kötü sonuçlarına da şimdi kafa yormayacaktım; bunun için daha sonra fazlasıyla vaktim olacaktı nasıl olsa.

Şu anda karşımda sadece Noah vardı. Onu öpmek için uzandım.

Fazlasıyla acemi olduğum için dişlerimiz birbirine çarptı. İnsanların bunu gerçekten yaptığına inanmazdım. Bunu

başarmış olmam hiç de şaşırtıcı değildi. Yanağımın içini ısırarak, "Pardon," diye mırıldandım.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Kahkahasını elimin altındaki göğsünde hissedebiliyordum. "Biraz pratikle düzelir," dedi. Bu sefer öpüştüğümüzde dişlerimiz birbirine çarpmadı.

Saatlerce onun yatağında öpüştük. Biraz okuldan ve üniversite için nereye gideceğinden konuştuk (en yakın yer olduğu için San Diego'ya gitmeyi düşünüyordu). Ayrıca, All Time Low müzik grubunun Linkin Park'tan daha iyi olup olmadığı hakkında ufak bir tartışma yaşadık. (Noah, Linkin Park'ın son şarkılarına bayılıyordu, ben ise nefret ediyordum.) Noah ile öpüşmesek bile keyifli vakit geçirdiğimizi fark ettim. Onunla olmaktan hoşlanıyordum; müzik hakkında tartıştığımızda bile.

Fakat konuşmalarımız sadece birkaç dakika sürüyor, sonra yine beni öpmeye başlıyordu. Beni öptüğündeyse, az önce ne konuştuğumuzu tamamen unutuyordum; aslında çoktan eve dönmüş olmam gerektiğini de unutuyordum. Öpücükleriyle mideme doluşan kelebeklere takılıp kalmıştım.

Sadece çok iyi öpüştüğü için böyle olduğumu düşündüm. Yani, aramızda bir "bağ" filan yoktu sonuçta. Birbirimizden çok farklıydık, öyle bir şey olması mümkün değildi. Daha önce hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadığı için, bir hafta sonra hâlâ benimle birlikte olmak isteyip istemeyeceği bile meçhuldü.

Bir süre sonra ellerini başının altında kavuşturdu. Gözlerimin içine bakarak, "Ee, şimdi ne yapıyoruz tam olarak?" dedi.

"Seninle öylesine takılamam," dedim.

Dizime dokunarak, "Söyledim ya, benim istediğim de bu değil zaten," dedi.

Ondan hoşlanmamam gerekiyordu. *Hoşlanamazdım.* Birbirimizden çok farklıydık; bu yaptığımız yanlıştı. Ayrıca, Lee'nin karşısına çıkıp da abisiyle birlikte olduğumu söyleyemezdim.

Fakat... onunla böyle vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onu öpmek; kollarında olmanın verdiği his; müzik grupları hakkında tartışırken gözlerinin içinin gülmesi hoşuma gidiyordu. Noah ile beraber olmak *güzeldi.* Her şey çok doğaldı.

Yine de bu Lee'yi incitmeye değer miydi? Ona bunu yapamazdım, değil mi? Böyle bir şeyin onun için tuhaf olacağını; arkadaşlığımıza zarar vereceğini zaten söylemişti ve hiçbir şey buna değmezdi, değil mi?

Bir süre sonra, "Ben... bilmiyorum," diye cevap verdim. "Sadece... yapmamalıyız ve... ve Lee..."

"Anlıyorum." Noah bir an sessiz kaldı. Parmak uçlarıyla dizimde daireler çiziyordu. Ben de onu seyrederek konuşmasını bekliyordum.

Tereddütle, "Şey... belki de Lee'nin bilmesi gerekmez," dedi.

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Yani, sence ona yalan mı söylemeliyim?"

"Belki de kısmen doğruyu söylesen olur..." Dudaklarını büzüştürdü. Sanki kendini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. "En azından ne yapacağımıza karar verene kadar."

Başımı salladım. Lee bilmezse, bu duruma üzülemezdi. Aramızda işler yolunda gitmezse, Lee'nin hiçbir şeyden haberi olmazdı ve her şey eskisi gibi devam edebilirdi. İşler yolunda *giderse* de... onu o zaman düşünürdüm ve zamanı gelince Lee'ye gerçeği söylerdim.

İç çektiğini duyunca kafamı kaldırdım. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. "Sana kızların sürekli sağa sola yumruk sallayan biriyle beraber olmak istemediğini söylemiştim."

Hafifçe koluna vurdum. "Ondan değil. Ayrıca bir kıza hayatta el kaldırmayacağını biliyorum. Öyle biri değilsin sen."

Sonra daha fazla düşünmeden, "Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

"Ama Lee'nin öğrenmesine engel olacağına söz vermelisin."

Noah başını salladı. "Tabii ki, olurum." Sonra öne eğilerek beni burnumdan öpmek istedi. Gülerek başımı eğdim ve onu dudaklarından öptüm. Öpüşürken dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Geri çekildiğimizde, gülümsediğinde sol yanağında ortaya çıkan gamze hâlâ belirgindi.

O sırada arkasındaki dijital saatin kırmızı rakamları gözüme çarptı. Birden soluğum kesildi; yirmi dakika içinde akşam yemeği için evde olmam gerekiyordu. Bütün öğleden sonra nereye gitmişti?

Aceleyle, "Artık gitsem iyi olur," dedim.

"Ha..." İşin aslını bilmesem, düşkırıklığına uğradığını düşünürdüm. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Dönüp kaşlarımı havaya kaldırdım. "Yürüyebilirim. Ayaklarım var. Hem de iki tane."

Sırıttı. "Sen bilirsin. Sadece nazik olmaya çalışıyordum..."

"Sorun değil. Cidden." Biraz kafamı toplamak istiyordum ve Noah benimle birlikteyken bu mümkün değildi.

Başımla yüzünü işaret ederek, "Böyle çok sevimli oluyorsun," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Bana sevimli filan deme. Lütfen."

"Ay, ne tatlı," diyerek güldüm ve onu şaka yollu omzundan ittirdim. O da bana bakıp gözlerini devirdi.

Yatağın kenarındaki şifonyerden cep telefonumu almaya gittim ve kendime engel olamadan, "Niye insanların sana Noah demesinden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

"Noah o kadar da havalı bir isim değil. Noah adını duyunca kimse korkudan tir tir titremez. Flynn ise..."

"Sana uyuyor."

"Aynen öyle. Sen niye beni soyadımla değil de adımla çağırıyorsun?"

"Çünkü senin yanında büyüdüm. Sonra da sana uyuzluk olsun diye öyle devam ettim. Ayrıca bence oldukça seksi."

Daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı bile. Hemen susup elimle ağzımı kapattım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Bunu söylediğime inanamıyordum! Yani, Noah'mn seksi bir isim olduğunu *düşündüğüm* doğruydu; belki bazı insanlar için öyle değildi ama Noah Flynn bunu taşımayı beceriyordu. Adını seksi kılan oydu. Bunu ağzımdan kaçırdığıma inanamıyordum!

Sırıtarak, muhtemelen pancar gibi olmuş yüzümden elimi çekti. "Eh, sen öyle söyleyince, kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Utangaç bir kahkaha attım. Beni hızlıca öptü ve elimi bıraktı. Artık gerçekten de gitmeliydim. Birisi aniden eve gelse, Noah ile birlikte olmam oldukça şüpheli bir durum olurdu. Öylesine "takılmakta olduğumuza" kimse inanmazdı.

Çantamı ve video oyununu almak için mutfağa uğradım.

Arkama döndüğümde Noah'nın kapı eşiğine yaslanmış halde beni beklediğini görünce irkildim. Tek bir ses bile çıkarmamıştı; orada olduğunu fark etmemiştim.

"Yarın boş musun?" diye sordu.

"Sanmıyorum... Yapmam gereken bir sürü ödev var, o yüzden..."

Cevap ağzımdan çıktıktan sonra, belki biraz daha gizemli olmaya çalışmalıydım diye düşündüm –ona aklında ne oldu-

ğunu sorabilir, bir ihtimal müsait olabileceğimi söyleyebilirdim ama bu fikirden anında vazgeçtim – bunu hayatta *beceremezdim* ben.

"Bak bu çok kötü."

Daha başka bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi. Bana o meşhur gülümsemesiyle baktı. Parlak gözleri, gözlerime kenetlenmişti. Acaba benimle buluşmak mı istiyordu? Fakat başka bir şey söylemedi.

"Şey," dedim fısıltıyla.

Sırıtarak, "Seninle buluşmak için gözden ırak bir yer bulurum, endişelenme," dedi.

Gülümsedim. Hayatımda hiç kimse yokken bir anda okuldaki en yakışıklı adamla gizli saklı buluşacak hale gelmiştim. Hepsi de şu lanet öpüşme standı yüzünden olmuştu.

Ön kapıya gitmek için yanından geçerek sessizce, "Hoşça kal," dedim.

Beni kot pantolonumun kemerinden kendine doğru çekti ve "Hey, dur bir dakika," dedi. "Veda öpücüğümü istiyorum."

"Hım, hayır olmaz."

Vay be, bu bugün söylediğim en cilveli şey olabilirdi. Aferin bana.

"Hayır mı?" Koyu renk kaşlarını meydan okurcasına havaya kaldırdı.

Beni öpmek için eğildi. Ona karşılık verecektim ama o sadece dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu ve geri çekildi. Bana masum bir bakış attı. Ben de ona bakıp gözlerimi devirdim.

Arkamdan, "Görüşürüz, Shelly," diye seslendi.

Alaycı bir tavırla, "Görüşürüz, Noah," dedim ve kendi kendime gülümsedim.

Yol boyunca sırıtmaktan kendimi alamadım.

O gece yatağıma uzanıp olanları düşündüm. Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu; kendimi o güne dek hep daha uzun süreli ve ciddi ilişkiler içinde hayal etmiştim. Duyduğum kadarıyla, Noah'nın en uzun ilişkisi bir hafta sürmüştü. Yine de kendime engel olamamıştım. Lee'yi üzmek istemiyordum ama Noah'nın cazibesine kapılmıştım ve bu sadece fiziki bir şey de değildi...

Sonuçta, ona âşık olacak kadar salak değildim.

Hayır. Hayatta olmazdı.

Lee ile aramı sadece böyle bir şey bozabilirdi. Bu mümkün değildi, mümkün olamazdı. Buna izin veremezdim.

Tek yapabileceğim bu konuyu en iyi şekilde idare etmeye çalışmaktı. Bunun için Noah ile birlikte olduğumu saklamam gerekiyorsa da saklardım. Onunla birlikte olmak istiyordum; sadece bu öğleden sonra olanları düşünmek bile içimi ısıtmaya yetiyordu.

O gece yüzümde bir gülümsemeyle uyuyakaldım.

11. BÖLÜM

Pazartesi sabahı en sonunda gelip çatmıştı. Kızlara Noah ile nasıl öpüştüğümüzü anlatmaya hazırdım çünkü her detayı öğrenmek isteyeceklerini biliyordum. Bana yöneltilecek kıskanç bakışlara ve ikimizin artık beraber olduğu varsayımlarını geri püskürtmeye de hazırlıklıydım.

Dün ikimizin de işleri olduğundan görüşememiştik; ama mesajlaşmıştık. Artık uyuyacağımı söylediğimde, yazdığı son mesaj yüzünden hâlâ içim içime sığmıyordu: *Tatlı rüyalar.*

Bu, hiç de Noah'nın yapacağı türden bir şeye benzemiyordu, yine de hoşuma gitmişti.

Bir araba eve yanaştı. Aceleyle alt kata indim ve evdekilere görüşürüz diye seslendim.

Arabaya bindiğimde gülümsedim. "Selam."

"Selam! Niye böyle mutlusun bakalım? Bütün şu öpüşme standı meselesinden sonra bugünü endişeyle beklediğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Bilmem. Niye kendimi iyi hissetmeyeyim ki?"

"Her şeyden önce bugün pazartesi. Ayrıca, sen bir sabah insanı değilsin. İnan bana, biliyorum."

Tekrar omuz silktim. "Şikayet etme. Keyfim gayet yerinde işte... daha fazla kurcalamamanı öneririm."

Lee güldü. "Peki, o zaman..."

Okula vardığımızda arabadan iner inmez, çığlıklar eşliğinde soru yağmuruna tutuldum. Anlaşılan bütün kızlar nasıl öpüştüğümüzü merak ediyordu.

Lee gülerek, "Açılın da biraz hava alsın, kızlar," dedi.

"Ah, çok şanslısın, keşke ben de orada olsaydım. Flynn'i öpmek için *katil* bile olabilirim. Kaçtığına inanamıyorum, Karen."

"Keşke senin yerinde ben olsaydım."

"Flynn ile öpüştüğüne inanamıyorum."

"Gerçi Lee varken, bu biraz tuhaf değil mi?"

"Hayır," diye dalga geçtim. "Tabii ki değil! Lee benim en iyi arkadaşım."

Candice kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak, "Evet, ama sonuçta abisiyle öpüştün. Ayrıca gözlerimle gördüm... öyle kısa bir öpücük de değildi," dedi.

"Evet, ama *Lee'den* bahsediyoruz sonuçta."

"Daha sonra Flynn ile konuştun mu?"

"Ondan hoşlanıyor musun, Elle?" Faith birden dibime kadar girdi. "Ona abayı yakmamış mıydın sen?"

Birisi, "Ben onun yanında doğru düzgün cümle bile kuramıyorum," diyerek güldü.

"Yalnız değilsin!"

"Onunla konuşabilen tek kız Elle."

Georgia, "Onun yanında nasıl o kadar normal davranabildiğini anlamıyorum," dedi.

Omuz silktim. "Sürekli Lee ile birlikte olduğum için onun yanında büyüdüm." Faith'e dönerek, "Ve bilmiyorum, Faith. Sadece Noah işte," dedim.

Hepsi şoke olmuş halde, "Sadece Noah mı?" diye haykırdı. Yanağımı ısırdım. Böyle şeyleri ağzımdan kaçırmamak için düşü-

nerek konuşmayı öğrenmem gerekiyordu. "Flynn'den bahsediyoruz burada! Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Bakın, gidip biraz da çocuklarla konuşacağım. Noah ile öpüştüm; evet, harikaydı. Artık hayatımıza devam edebilir miyiz lütfen? Sürekli bunu konuşmaktan yoruldum."

Kendimi zalimlik yapmış gibi hissediyordum. Otoparktan öfkeyle çıkıp gitmemek için kendimi zor tuttum.

Lee ve diğer çocukların yanına vardığımda derin bir nefes aldım.

Lee, "Eğlenmiş olmalısın," dedi.

Ona bir dirsek attım.

Cam tiz bir sesle, "Aman Tanrım! *Her şeyi* anlatmalısın! Aman *Tanrım! Flynn* ile öpüştüğüne inanamıyorum! Yani, *aman Tanrım!*" dedi. Çocuklar gülmekten yerlere yatarken gözlerimi devirdim.

"Sen de başlama, lütfen, yalvarıyorum."

Dixon, "Merak etme, bizde soru yok," dedi. "Ama cidden, çıkmıyor musunuz yani?"

"Hayır."

Başını salladı. "Peki."

"Niye... ilgileniyor musun?" Cilveli bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Belki," diyerek dalga geçti. Sonra da, "Yok be... sadece dedikodu," dedi.

Ciddi bir tavırla, "Noah'yı gördüğümde söylerim," dedim. Bütün çocuklar gülerek Dixon'ı itip kaktılar. "Ambulansı çağıralım da hazırda beklesin."

"Tamam, tamam, pes ediyorum."

Warren aniden, "Hey," dedi. "Neredeyse unutuyordum. Haftaya cuma bizimkiler evde yok. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Lee ona bir beşlik çakarak, "Ev partisi!" diye bağırdı. "Süper."

"Fazla yayılmasın yalnız. İşlerin çığırından çıkmasını istemiyorum."

Herkes, "Olur, sorun değil," dedi.

Sesimi çıkarmadığım için, Warren, "Sen de geliyor musun, Elle?" diye sordu.

"Olur ama bu sefer alkolsüz şeyler içeceğim; yeni bir çıplak yüzme vakası istemiyorum."

Cameron, "Kahretsin, Elle, hayallerimi yıktın," diyerek güldü.

Lee şüpheyle bana baktı. "Merak etme, Shelly, bir gözüm üstünde olur."

Oliver, "Hayır, olmaz. Rachel ile öpüşmekten gözün kimseyi görmez," diyerek herkesi güldürdü.

O sırada zil çaldı ve hepimiz tören için okula girdik.

Stantta topladığımız paralar için okul müdürü tarafından Lee'ye ve bana özel bir takdirname verildi. Bana verilen tek şey bu değildi gerçi.

Yanımdan geçen çocuklardan Flynn ve benim hakkımda o kadar çok yorum ve ıslık alıyordum ki artık bu durumdan rahatsız olmaya başlamıştım. Lee ve Noah'nın partisinden sonra söylenenler gibi çirkin şeyler değildi ama söyleyiş tarzları beni çileden çıkartmaya yetiyordu.

Perşembe günü geldiğinde, olayın heyecanı büyük ölçüde sönmüştü. Yeni söylentiler ve dedikodular çıkınca gözden düşmüştüm.

Bundan daha mutlu olamazdım.

Flynn ile şenlikte öpüşmemi anlatmaktan bıkmıştım. Kızların beni ne kadar kıskandıklarını duymaktan bıkmıştım.

Artık eskisi kadar masum olmadığım için erkeklerin koridorlarda bana farklı gözlerle bakmasından yorulmuştum.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi o öğleden sonra sözleştiğimiz gibi Lee'nin evine gittiğimde Lee evde değildi.

Annesi, "Ben markete gidiyorum," dedi. "Ama sen evde takılmak istersen sorun değil."

"Tamam, belki gelmesini beklerim. Sağol, June."

Neşeli bir sesle, "Görüşürüz, Elle," diyerek evden çıktı. İç geçirdim ve nerede olduğunu öğrenmek için Lee'ye mesaj attım.

Rachel'dayım. Affedersin! :-(Geleceğini bilmiyordum.

Belli ki birlikte takılmak için program yaptığımızı unutmuştu. Bu normalde hiç de yapacağı türden bir şey değildi.

Sorun değil, eve dönüyorum. Ona kızgın olmadığımı anlasın diye mesajın sonuna bir de gülen surat koydum... aslında biraz kızmıştım. Lee önceden haber vermeden asla diğer kızlar için beni ekmezdi.

Rachel'dan gerçekten hoşlanıyor olmalı, diye düşündüm.

Kapıya yöneldiğim sırada, merdivenlerin başında bir hareketlenme oldu. Başımı kaldırdım.

Noah, "Aa, selam," dedi. "Lee evde değil."

"Evet, annen söyledi. O da markete gitti bu arada."

"Ha, tamam."

Noah gözlerini benden ayırmadan merdivenlerden inerken durduğum yerde sallanıyordum. Gidip gitmeme konusunda kararsız kalmıştım... Noah'nın burada olduğunu öğrendikten sonra eve dönmek benim için zorlaşmıştı.

Hafta boyunca onu ne zaman koridorlarda veya öğlenleri bahçede görsem nasıl öpüştüğümüzü hatırlayıp tekrar öpmek istemiştim.

Üzerinde yağ lekeleri olan eski püskü bir eşofman vardı. Beyaz bir tişört giymişti. Son derece gündelik kıyafetlerdi. O zaman nasıl oluyordu da erkek modellere taş çıkartır gibi görünmeyi başarıyordu? Kesinlikle onun dengi değildim.

Noah ile hafta sonu aramızda olanların öylece bittiğini ve onun bunu çoktan unuttuğunu düşünmeye başlamıştım. Benim de olanları unutup hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Sonra birden beni öpmeye başladı. Onu dibimde bulunca öyle şaşırmıştım ki beni iki adımda duvara yapıştırmasına ses çıkarmadım ve var gücümle dudaklarına yapıştım.

Anlaşılan boş yere endişelenmiştim.

Nihayet nefessiz kalarak öpüşmeyi bıraktığımızda bana hâlâ o kadar yakındı ki konuşurken dudaklarımız birbirine değiyordu.

Sessizce, "Bütün hafta bunu yapmak için bekledim," dedi.

İçimde bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissettim. Ne kadar rahatlamış ve mutlu olduğumu anlamasın diye yanaklarımın kızarmamasını diledim ve olabildiğince rahat gözükmeye çalıştım.

Zaten ona fazla bağlanmasam iyi olurdu. Lee'nin hatırı için dikkatli olmam gerekiyordu.

Kendine son derece güvenen cilveli bir kız edasıyla, "Beklettiğim için kusura bakma," dedim.

Omuz silkti. "Buna değdi."

İşte şimdi yanaklarımın kızarmasına engel olmam mümkün değildi.

"Sence ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Hım... en az yarım saat," dedim neşeyle.

Noah'nın mavi gözleri sanki her zamankinden daha da parlaktı. Beni tekrar hızla öptü ve elimden tutup üst kata götürdü.

Birden, "Haftaya Warren'ın partisine gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sen?"

Başını salladı. "Sadece fazla açık bir şeyler giyme, olur mu?"

"Niye?" diye sordum merakla. Daha önceki partilerde hiç böyle şeyler söylememişti.

Kızgınlıkla, "Milletin bütün hafta hakkında neler söylediğine inanamazsın," dedi. Çenesi sinirden kasılmıştı.

Düşünmeden, "Sanırım inanırım," diye mırıldandım.

"Ne duydun?" diye çıkıştı. Şimdi daha da sinirlenmişti; ama öfkesi bana karşı değildi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve omuz silktim. Artık *kesinlikle* düşünmeden konuşmamayı öğrenmem gerekiyordu. "Sadece öpüşme standıyla ilgili yorumlar, hepsi bu."

"Ne gibi?.." diye sordu. İyice çileden çıkmaya başladığını görebiliyordum. Yıllar içerisinde uyarı işaretlerini öğrenmiştim: çenesinin kasılması; parmaklarını kütletmesi, kaşlarının hemen üzerinde oluşan kırışıklık; ayaklarını bir dövüşe hazırlanır gibi açması.

Parmaklarını esnetiyordu, çenesi kasılmıştı...

Ah, ayakları da dövüşe hazırdı.

Kendimi yatağa atarak, "Aptal aptal konuşuyorlar işte," dedim. Yatağın hoplamasından bile keyiflenmemiştim bu sefer; ortam o kadar gergindi ki. Aceleyle, "Benim seni nasıl öptüğümden bahsediyorlar, iki dolarlık ücretin hâlâ geçerli olup olmadığını soruyorlar... Sorun değil, önemli bir şey yok." diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Noah başını iki yana sallıyordu. "Kimse bir şey yapmaya çalışmadı mı? En ufak bir şey?"

İç çektim. "Hayır. Sakinleş artık."

Kaşlarını çatarak, "Ciddiyim, Rochelle," dedi. *Keyfimi kaçırmak için birebir,* diye düşündüm. "Eğer sana yaklaşan olursa..."

"Eşek kadar kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sürekli böyle... böyle... böyle kontrol etmen gerekmiyor! Sakinleş biraz."

"Kontrol ettiğim filan yok!"

"Evet, ediyorsun!" diye bağırdım. Oturarak kaşlarımı çattım. "Haftaya o partiye giderken de canım ne isterse onu giyeceğim. Bana kiminle çıkacağımı veya ne giyeceğimi, kiminle konuşacağımı söyleyemezsin!"

"Üzülmeni istemiyorum," diye bağırdı.

"Kimsenin beni üzeceği filan yok! Herkes adi değil..."

"Benim gibi mi?" diye cümlemi tamamladı.

"Evet! Evet, senin gibi!"

Artık gözlerinin içine bakmaya çalışarak Noah'nın tam önünde dikiliyordum. Benden on santim kadar uzun olduğundan bu hiç de kolay değildi ama ona dik dik bakmak için elimden geleni yaptım.

"Bu çocuklardan bazılarının ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun," dedi. "Sen normal davranıyorsun ama onlar flört ettiğini zannedip seni yanlış anlıyorlar. Sen onları ayarttığını düşünmeyebilirsin ama ayartıyorsun ve içlerinden biri bir şey yapmayı deneyebilir."

"Kimseyi ayarttığım filan yok!" diye patladım.

"Ben de bundan bahsediyorum zaten! Öyle bir niyetin yok ve ne yaptığının farkında bile değilsin ama sen doğal davranıp şakalaşırken, bazıları bunu yanlış anlıyor, flört ettiğini düşünüyorlar. Ve dikkatli olmazsan sonunda incineceksin."

"Aman iyi! Ama benim için her kararı senin vermen gerekmiyor!" Sertçe göğsüne vurdum. O da elimi yakaladı ve beni öpmeye başladı.

Öpüşmemiz tuhaf bir şekilde güzeldi. Öfke tutkuya dönüşmüştü. Hararetli bir tartışmadan ateşli bir öpüşmeye öylece geçmek çok tuhaftı.

Noah ellerini saçlarıma doladı ve beni kendine çekerek yatağa götürdü. Beni öperken doğru düzgün düşünemiyordum. Başımı döndürüyor ve mantıklı düşünmeme engel oluyordu.

Soluksuz kalınca ayrıldık. Kendime gelmeye çalışırken, onun da vücudumu süzdüğü gözümden kaçmadı. Kıyafetlerimin hepsi üzerimdeydi ama ömrümde hiç bu kadar utanmamıştım.

Noah beni tekrar kendine doğru çekip kollarına aldı ve dudağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin, Elle, bunu biliyor musun?"

Güzel.

Çekici değil. Seksi değil. *Güzel.*

Kendime kıyafet alırken iyi görünüp görünmediğimi sorduğumda Lee de söylemişti bunu. Birkaç ay önce Kış Dansı'na giderken babam da böyle demişti ama bunu Noah Flynn'in ağzından duymak başka bir şeydi.

Gülümseyerek onu öptüm.

Gözlerini kaçırarak, "O kadar da kontrolcü olmak istemiyorum," dedi. Saçlarımı parmak uçlarına doladı. "Ben sadece... Çocukların senin hakkında öyle konuştuğunu duyunca çileden çıkıyorum. Üzülmeni istemiyorum. Sen benim için fazlasıyla değerlisin."

Bunu romantik anlamda söylemediğini biliyordum. Ne de olsa birlikte büyümüştük, tabii ki bana değer veriyordu. Yine de kalbim küt küt atıyordu.

Gülümsedim. "Bunu duymak çok güzel."

"Adi herifin teki olsam da mı?"

Güldüm. "Evet, adi herifin teki olsan da."

"Ama, yakışıklı bir herifim," diyerek sırıttı.

"Hım, orası tartışmalı biraz."

Tek kaşını havaya kaldırdı ve beni aniden döndürüp üstüme çıktı. Kollarımı da başımın üstünde tutuyordu.

Alçak sesle, "Cevabını bir daha düşün istersen," diye homurdandı. Bir yandan da çenemin altını öpüyordu. Kıvrandım, çünkü gıdıklanıyordum.

"Peki," diye kıkırdadım. "Belki biraz yakışıklı olabilirsin..."

Tehditkâr bir sesle, "Olmadı, Shelly, bir daha dene," dedi ama gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. Boynumu öpmeye başladı, en çok gıdıklandığım yeri biliyordu. Kıvranarak, kahkahalarla güldüm.

Titreyerek, "Tamam, tamam," dedim. "Çok, ama çok yakışıklısın."

"Biliyorum." Ellerimi bırakıp dudaklarımdan öpmeye başladı. Ben de ellerimi saçlarına doladım.

Dışarıda bir araba kapısı kapandı. Biz hâlâ deliler gibi öpüşüyorduk.

Alelacele doğrulmaya çalıştım. Noah da, "Kahretsin," diye mırıldandı. Sıçrayarak kalktı ve pencereden dışarı baktı.

"Kim gelmiş?"

"Annem... marketten dönmüş bile..." Saati görünce durakladı. Kadın gideli neredeyse bir saat olmuştu. Niye biz beraberken zaman su gibi akıp gidiyordu?

"Gidip poşetlere yardım edeyim," dedi. "Sen de arka kapıdan sıvışırsın."

Başımı salladım. "Peki."

Kapıda duraksadı. Gözleri muzip muzip parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Böyle gizli kapaklı işler çevirmek çok eğlenceli," dedi. "Sence de öyle, değil mi?"

June, "Noah, ben geldim!" diye seslendi. "Arabayı boşaltmama yardım eder misin?"

"Olur, anne, geliyorum." Bana bakıp gülümsedi. Yine gamzesi ortaya çıkmıştı. Ben de sırıttım. "Haydi gel. O arabadayken arka kapıdan kaçabilirsin."

Sessizce merdivenlerin başına sokuldum ve Noah'nın annesiyle birlikte ön kapıdan çıkmasını bekledim. Başını ani bir hareketle salladı, ben de arka kapıdan çıkmak için mutfağa koştum. Evin içinde poşetlerin hışırtısını duyana kadar bekledim. Sonra da aceleyle yan kapıdan yola çıktım.

Noah'nın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ortalarda gizli kapaklı işler çevirerek dolanmak son derece heyecan verici bir şeydi.

Sadece bunu ne kadar sürdürebileceğimizi merak ediyordum.

HASRET e-kitaphane

12. BÖLÜM

Saat yedi olmuştu ama ben hâlâ ne giyeceğime karar verebilmiş değildim. Lee kırk beş dakika içinde gelmiş olacaktı. İki saattir hazırlanıyordum ve kıyafetimi o ana dek en az elli defa değiştirmiştim.

Hafta ışık hızıyla geçmişti. Warren'ın partisi gelip çatmıştı.

Ellerim belimde dolabın önünde duruyor, bütün kıyafetlerime yeniden alıcı gözle bakıyordum. "Var ya," dedim kendi kendime. "Bu gidişle iç çamaşırlarımla gitmek zorunda kalacağım."

Elbise veya etek giymek istemiyordum –çünkü bacaklarımı tıraş etmeyi unutmuştum– bu durum da "parti kıyafetlerimi" oldukça sınırlıyordu.

Asıl giymek istediğim şey tülden siyah bir bluzdu. Sırtı neredeyse tamamen açıktı, sadece ince çapraz askıları vardı. Yakası köprücük kemiğimin hizasına denk geliyordu, yani fazla dekolte değildi; ama partiye uygun olup olmadığını kestiremiyordum.

İç çekip elimle köprücük kemiğimi sıvazladım (makyajımı bozmak istemiyordum).

Fazla giyinip süslenmesem ne olurdu sanki?

Aslında niye iyi görünmek istediğimi biliyordum.

Noah'nın beni beğenmesini istiyordum.

Ama bu aptalcaydı. Boşver gitsin. Siyah bluzu giyecektim. Partiye uygun olmasa kaç yazardı?

Kot pantolonumu aldım. Açık mavi bir kottu. Bacak kısımları ustalıkla yırtılmıştı. Bluzu da giydikten sonra, saçımı yapmak için makyaj masasına oturdum. Hâlâ pek parti havasında değildim, sadece bir atkuyruğu yaptım.

Maskaramı tazeledim; Lee gelene kadar birkaç dakikam daha vardı.

O sırada telefonum çaldı.

Hemen yanlış bir şeyler olduğunu sezdim ve "Lee, ne oldu?" diye sordum. Başka niye arıyor olabilirdi ki?

"Dinle, şey... Cidden çok üzgünüm ama sence sorun olur mu... yani..."

"Haydi her ne söyleyeceksen söyle," diyerek güldüm.

"Şey, Rachel'ı evden alacak arkadaşı onu ekmiş. Bana onu alıp alamayacağımı sordu..."

"Yani kız arkadaşını almak için beni ekip ekemeyeceğini mi sormaya çalışıyorsun?" dedim alaylı bir sesle ama gülümsüyordum. O da muhtemelen bunu biliyordu.

"Aslında Rachel'ı da alsak senin için sorun olur mu, diye soracaktım. Seni hayatta ekmem! Bana biraz güvensen ne olur sanki."

"Babama beni bırakıp bırakamayacağını sorarım," dedim. "Rachel ve seni baş başa bırakmayı tercih ederim."

"Buna gerek yok, Shelly! Saçmalama."

"Hayır, sorun değil, Lee, gerçekten," dedim dürüstçe. "Bence sorun yok."

Daha önceki ilişkileri, ikimiz çok yakın olduğumuzdan ve kız arkadaşları onun hayatındaki bir numaralı kadın olmama fikrinden hoşlanmadıkları için bitmişti. Rachel ile arasını bozmak istemiyordum.

Bir an durup düşündü. "Şey, Noah'dan seni almasını isteyebilirim. Henüz evden çıkmadı."

"Hayır, Lee, yapma... cidden sorun değil," derken, o çoktan ağabeyine sesleniyordu bile. İç çekerek sustum.

"Elle? Shelly, hâlâ orada mısın? Alo?"

"Ha?" Tamamen düşüncelere dalmıştım. Lee'nin benimle konuştuğunu bile fark etmemiştim.

"Noah seni alacağını söyledi, sorun yok. Yirmi dakikaya sende olacak."

"A... ama..." diye itiraz etmeye çalıştım.

"Sağol, Elle. Sana borçlandım. Sonra görüşürüz!"

"Görüşürüz..."

İç geçirerek cep telefonumu yatağın üzerine bıraktım ve ellerimle yüzümü kapadım.

Ayağa kalkıp aynada kendimi şöyle bir süzdüm.

Makyajım koyu kırmızı rujum dışında oldukça hafifti. Kot pantolonum vücudumu sarıyordu; bluzum kıvrımlarımı öne çıkartıyordu ve sırtım neredeyse tamamen çıplaktı. Kendimi gayet iyi hissediyordum. Yine de Noah kesin görünüşümle ilgili bir kusur bulacaktı.

Fakat, beni asıl endişelendiren bu değildi; asıl insanlar ikimizin partiye birlikte geldiğini görünce başlayacak dedikodulardan ve söylentilerden endişeleniyordum.

O sırada kapı zili çaldı. Cep telefonumu arka cebime koydum ve babam bana seslenirken alt kata indim.

Babam kapıyı açtı. Yüzünden şaşırdığı belli oluyordu. "Noah."

Noah kendisine göre oldukça kibar bir tavırla, "Selam, Elle hazır mı?" diye sordu.

"Ah..." Babam tekrar seslenmek için döndüğünde beni gördü. Kafası karışmış gibiydi. "Bir saniye, Noah."

Beni mutfağa çekti. Fısıltıyla, "Onun ne işi var burada?" diye sordu.

"Lee'nin kız arkadaşını alması gerekiyordu, o yüzden beni alması için Noah'yı gönderdi."

"Ha, iyi. Bir an ikinizin çıktığını filan düşündüm."

Gülmeye çalıştım. "Ya, tabii."

"Yine de dikkatli ol. Hâlâ bu çocuğa güvenip güvenmediğimi bilmiyorum; o karıştığı kavgalar, bir de o motosiklet..."

"Evet, biliyorum, baba. Noah iyidir, merak etme." Onu yanağından öptüm. "Görüşürüz!"

Arkamdan, "Alkol yok!" diye seslendi.

Ön tarafa gidip kapıyı arkamdan kapattım. Umursamaz bir tavırla Noah'ya gülümsedim. "Gidelim mi?"

Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. Utanmak yerine iç çektim. *İşte başlıyoruz.* Ne kadar sinirleneceğini merak ettim. Gerçi gözlerindeki bakış kalbimin deli gibi çarpmaya başlamasına yetmişti.

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Yine hafifçe gülümsedim ve arabaya doğru yürümeye başladım.

"Cidden, Elle, illa böyle... böyle..."

"Böyle *ne*, Noah?" dedim gergin bir sesle, ama bir tarafım benimle ilgili ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Kendine bir baksana!" diye öfkeyle söylendi. Çenesini sıkıyordu. "Daha az... seksi bir şeyler giysen olmaz mı?"

Sırıtmaktan kendimi alamadım. Kim derdi ki, günün birinde *Flynn* bana seksi olduğumu söyleyecek? Sevinmiş ve heyecanlanmıştım; ama bana güzel olduğumu söylediği zamanki kadar yoğun bir mutluluk hissi değildi bu.

"Ortada komik bir şey yok," diye çıkıştı.

"Aman, sakin ol biraz. Çok daha dekolte bir şeyler giyebilirdim. Sonuçta bir partiye gidiyoruz. Üzerimi değiştirmeyeceğim, Noah. Gerekirse oraya kadar yürürüm ama bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Kıyafetimi değiştirmemi istiyorsan eve girip dolabımdaki en kısa eteği ve en dar bluzu giyerim."

Ters ters birbirimize baktık.

Sonra iç çekerek arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapadı.

Ben de aynısını yaptım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. *Bu* tartışmayı kazandığım için kendimi az da olsa iyi hissediyordum.

O sırada, "Kızınca çok tatlı oluyorsun," dedi.

Kaşımı havaya kaldırdım. Benimle dalga mı geçiyordu?

Bana bakıp göz kırptı.

Evet, benimle dalga geçtiği kesindi.

"Aa, hadi ama," dedi. Elini kalçama koyarak eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bana sonsuza dek kızgın kalamazsın, Shelly."

"İzle de gör."

Gülerek geri çekildi. Garaj yolundan çıkıp Warren'lara doğru yola koyulduk.

"Neden birdenbire partilerde giydiğim şeylerin senin için bir sorun olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedim. "Bundan çok daha dekolte giyindiğim tüm o diğer partiler ne olacak?"

Omuz silkti. "O zaman farklıydı. Erkekler bu kadar cesur değildi, senin yanına yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Fakat Cody sana çıkma teklif ettiğinden beri hepsi hafif geri çekildiğimi ve seninle bir şansları olabileceğini düşünüyor. Ayrıca şenlikteki küçük olayımız da bu açıdan pek iyi olmadı."

Kızardığımı hissederek yanağımın içini ısırdım. "Herneyse."

Uzanıp hafifçe kalçamı sıktı ve güldü.

*

Warren'ın sokağının köşesine park ettik.

Hiç kimse birlikte geldiğimizi fark etmemiş gibiydi.

Anında bazı kızlar tarafından kenara çekildim. Jon Fletcher'm ne kadar yakışıklı olduğundan, Hannah Davies'in ayakkabılarının ne kadar pejmürde durduğundan ve bu şarkıya nasıl da *bayıldıklarından* bahsediyorlardı!

Bir süre sonra arka tarafta Lee'ye rastladım ama o Rachel ile ateşli bir şekilde öpüşmekle meşguldü. Kolamdan bir yudum aldım. Sadece parti atmosferi bile kafamın güzel olmasına yetiyordu. Tekrar içeri girdim.

Kendimi salonda buldum. İçerideki bütün eşyalar boşaltılmış ve oda bir dans pistine dönüştürülmüştü. Işıklar karartılmıştı, sadece flaşlar şeklinde dönen yeşil-mavi ışıklar vardı. Öyle güzeldi ki: renkler her şeye su altındaymış gibi bir hava veriyordu. Çok tuhaftı. Dans etmeye başladım. Kalçalarımı müzikle birlikte sallayarak ellerim havada dans ediyordum.

Birisi ellerini belime koyarak benimle dans etmeye başladı. Dönüp birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp kim olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra dans eden kişinin futbol takımındaki üst sınıflardan Patrick olduğunu gördüm.

Gülümseyerek, "Patrick!" dedim. "Seni bütün gece hiç görmedim."

Güldü ve sendeleyerek bir sandalyeye oturdu. "Hoop! Nasıl gidiyor, Elle?"

"Gayet iyi..."

"Süper. Hadi gel," dedi ve elimi yakaladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz hava almaya. Burası fazla kalabalık."

"Peki."

Dışarısı evin içine göre oldukça serindi.

Kollarımı sıvazlayarak, "Aman Tanrım, burası buz gibi," dedim.

"Gel buraya." Patrick bana arkadan sarıldı, sıcaklığı sırtımı biraz ısıtmıştı.

Gülerek ona bakıp başımı iki yana salladım ama ben daha kendimi geri çekip ona saçmaladığını söyleyemeden omzumda bir öpücük hissettim. Bir an şoke olmuş halde öylece kalakaldım. Beynim olan biteni anlamakta güçlük çekiyordu. O sırada elleri belimde, boynumu öpmeye başladı.

Onu itmek için döndüm ama Patrick ona doğru döndüğümü sandı ve elleri sırtımda kenetlendi. Beni öpmesine izin vermeden elimle yüzünü ittim ve ondan kurtulmaya çalıştım. Aslında dizimle kasıklarına vursam daha etkili olacaktı ama o sırada bu aklıma gelmedi.

Ben onu itince geriye doğru sendeledi (sarhoştu ve ayaklarının üzerinde duramıyordu) ama onu çimenlerin üzerine fırlatan başka biri oldu.

Patrick ayağa kalkmaya çalışarak, "Oğlum, hep böyle insanın keyfini kaçırıyorsun!" diye geveledi. "Çok gıcıksın, Flynn... niye hep böyle kabadayılık ediyorsun?" Gerçekten de çok sarhoş olmalıydı çünkü resmen kavga arıyordu... ve Patrick normalde oldukça akıllı bir çocuktu, ayıkken hayatta böyle aptalca bir şey yapmazdı.

Midesine yediği yumrukla tekrar yere yapıştı, hafifçe inliyordu.

Noah bahçede toplanmakta olan kalabalığı sakin bir tavırla süzdü ve sert bir sesle, "Başka derdi olan?" diye bağırdı. İnsanların çoğu hemen içeri sıvıştı. Kavganın bittiğini anlamışlardı.

"Yürü hadi." Beni kolumdan çekerek Warren'ın evinin yan tarafına götürdü.

"Ah! Noah!" diye itiraz etmeye çalıştım. Bacakları benimkilerden uzundu ve çok daha hızlı yürüyordu; sendeleyerek ona yetişmeye çalışıyordum. "Noah!" dedim tekrar. "Canımı acıtıyorsun."

Dikkatini çekmeyi başarmıştım. Elini gevşetti ve hızla sokaktan aşağı yürümeye başladı.

Artık sinirlenmeye başlamıştım. Kim olduğunu sanıyordu? Daha saat on buçuk bile değildi; parti en az birkaç saat daha sürerdi. Eve gitmek istemiyordum. Patrick ile olan olaya dek her şey gayet eğlenceliydi.

Ayrıca babama partiden neden erken ayrıldığımı açıklamaya çalışmak istemiyordum.

Sonunda Noah'nın arabasına vardık. Kapıyı açtı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dik dik baktım ve kapının önünde dikildim.

Noah parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Lütfen arabaya biner misin?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Şiddet manyağı filan mısın? Üstelik içkilisin, o arabaya hayatta binmem. Alkole ne kadar dayanıklı olduğunu söylemen umurumda bile değil."

"*Hiçbir şey* içmedim, Rochelle! Sen benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Ve... bir de neydi? *Şiddet manyağı mı?*"

Omuz silktim. "Fark etmez. Beni buradan götüremezsin. Seninle hiçbir yere gitmek zorunda değilim. Burada kalıyorum."

Loş ışıkta çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Yüzünde gölgeler oynaşıyordu. Bu da kontrollü öfkesini daha da korkutucu bir hale getiriyordu. "Bu budala sarhoş heriflerden biri daha sana sataşmadan önce buradan gidiyorsun." Sesi gergin ve sertti.

Ona öfkeyle bakmaya devam ettim. "Her şey kontrolüm altındaydı. O kadar da kötü bir durum yoktu ortada."

Ağzından homurdanmakla gülmek arası bir ses çıktı. Bu da beni daha da çileden çıkardı. Kaşlarını havaya kaldırıp, "*O kadar da kötü bir durum yok muydu?*" diye tekrarladı. "Sen..."

"Aşırı tepki veriyorsun," diye çıkıştım. "Yine her zamanki gibi kontrolcü ve çekilmezsin, seninle bir yere gideceğimi sanıyorsan..."

Birden eliyle arabanın üstüne vurup, "Bin şu arabaya," diye bağırdı. Aniden gelen gümleme sesiyle irkilmiştim ama dişlerimi gıcırdattım ve geri adım atmadım.

Bir süre sonra, "Lütfen," dedi.

Arabaya bindim.

Noah arabaya binerken, iç çekti ve "Sağol," dedi.

Başımı salladım. "Öyle bağırman gerekmiyordu."

Bir an duraksadı. "Biliyorum. Affedersin."

Pantolonumdaki yırtıklarla oynayarak orada öylece oturdum. "Patrick bir şey yapmadı aslında, biliyorsun."

"Yapacaktı ama."

"Sadece biraz hava almaya çıkmıştık. Bu suç mu oldu şimdi?"

"Sana böyle mi söyledi?"

"E... evet..." diye kekeledim.

Noah derin bir nefes aldı ve başını bezginlikle direksiyona dayadı. Sonra doğrulup gözlerimin içine baktı. Artık biraz daha sakinleşmiş gibiydi ama sanki daha da umutsuzdu.

"Gerçekten hava almaya çıkmak istediğini mi sandın?"

"İlk başta evet."

"Elle, işte sana tam da bunu anlatmaya çalışıyordum. İş erkeklere geldiğinde inanılmaz safsın."

Koltuğumda yan dönüp kaşlarımı çattım ve "Peki, bu kimin hatası?" diye çıkıştım. "Böyle aşırı korumacı tavırlar takınmasaydın ve erkeklerin bana çıkma teklif etmesine izin verseydin,

ben de böyle saf, iyi niyetli kalmazdım! Sen gördüğüm en iki yüzlü tipsin, Noah Flynn."

Noah bir an bana bakakaldı. Sonra da eğilip beni öptü ama öpüşmemiz kısa sürdü. Önce o kendini geri çekti.

"Eh, bu da tartışmayı kazanma yöntemlerinden biri," dedi sırıtarak.

"Bu hiç de adil değil. Hile yaptın. Ayrıca tartışmayı kazanmış filan da değilsin."

"Aa, öyle mi?" Aynaları kontrol ederek arabayı çalıştırdı. Noah'nın arabayı hız limitlerinde kullanmasından nefret ediyordum. Asla sakin sakin gitmiyordu; arabayı mümkün mertebe zorluyordu.

"Evet, öyle. Bu hiç de adil değildi."

"O zaman hadi tartışmaya devam et, Elle. Bekliyorum."

Ona tekrar çıkışmak için ağzımı açtım ama... söyleyecek bir şey bulamadım. Ne diyordum ben? Öpücükleri beni benden alıyordu. O anda ne düşündüğümü bile hatırlamıyordum.

Zafer kazanmış bir edayla sırıttı. "Ben kazandım."

"Sen görürsün, Noah," diye mırıldandım. "Bunun intikamını alacağım senden."

"Dört gözle bekliyorum." Bana bakıp göz kırptı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Karanlıkta o halimi göremiyor olmasını diledim.

Yaklaşık yirmi dakika kadar arabayla dolaştık. Camı indirmiştim. Soğuk gece rüzgârını yüzümde hissediyordum. İkimiz de konuşmuyorduk ama gergin bir sessizlik değildi.

Nihayet arabayı durdurduğunda emniyet kemerini çıkarıp arabadan indim. Bizim eve gelmediğimizi anlayınca çok şaşırdım.

Noah da arabadan indi. "Niye buraya geldik?" diye sordum.

Omuz silkti. "Parti henüz bitmedi, Elle."

Bunu söyleyiş şekli yine utançtan kızarmama sebep oldu. Başımı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. "Ama... annenler nerede?"

"Yarın şehir dışında bir seminerleri var, sabah yolculuk yapmak yerine akşamdan gitmeyi tercih ettiler."

Bir an eve gitmemin daha iyi olabileceğini düşündüm ama dışarısı oldukça soğuk ve karanlıktı. Gecenin bu saatinde sokaklarda bir sürü it kopuk olabilirdi.

En azından Noah'nın peşinden eve girerken kendime söylediğim şey buydu.

Fakat dürüst olmam gerekirse, aslında sadece Noah ile biraz daha zaman geçirmek istiyordum.

Gerçi, önce dilim damağım kuruduğu için mutfağa gidip kendime içecek bir şeyler aldım.

Boş bardağı tezgâhın üzerine bırakırken kapı eşiğinden, "İyi misin?" diye seslendi. Yüzümü ovuşturarak başımı salladım. "Miden bulanıyor mu?"

"Aslına bakarsan içmedim. Son partiden sonra, bir süre içmemenin daha iyi olabileceğini düşündüm."

"Ha." Birden beni kollarına aldı ve başımdan öptü. "Pekâlâ, belki de gerçekten her zaman sana gözkulak olmam gerekmiyordur," dedi.

Güldüm. "Aslında bana gözkulak olman hoşuma gidiyor, sadece bunu yapma tarzından hoşlanmıyorum."

Sessizce güldü ve beni tekrar başımdan öptü. Parmakları atkuyruğumla oynuyordu. "Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve ona baktım. "Bir süre burada kalmayı tercih ederim."

"İstersen misafir odasında kalabilirsin. Eve gitmek istemiyorsan."

Emin olamayarak omuz silktim. Bu tamamen Noah ile zamanın ne kadar hızlı geçtiğine bağlıydı.

Sonra tekrar öpüşmeye başladık ve sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktık. Bir süre sonra üstündeki tişörtü çıkardım. Kendime vazgeçme fırsatı vermeden kendi bluzumu da çıkardım.

Ellerimi tutarak beni durdurdu. Öpüşmeyi bıraktık ama geri çekilmedi. Alnını alnıma dayadı, burunlarımız birbirine değiyordu. Burnunda önceden kırılan yerlerdeki çıkıntıları hissedebiliyordum. Elektrik mavisi gözlerine baktım, karanlıkta parlıyorlardı.

Sessizce, "Rochelle," dedi. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Bekleyebiliriz. Ben beklerim."

Onunla yatmakla ilgili duyduğum bütün şüpheler, bu cümleleri duymamla birlikte yok oldu. Bunu planlamış değildim, özellikle de aradan bu kadar kısa bir zaman geçmişken. Her zaman âşık olduğum ve uzun süredir birlikte olduğum biriyle sevişeceğimi düşünmüştüm ama Noah ile birlikteyken her şey o kadar güzel, o kadar doğruydu ki, başka hiçbir şey umurumda değildi.

Belki de bana şefkatli bir sesle bekleyeceğini söylemese o gece sonuna kadar gitmezdim ama artık kararımı vermiştim. Bana değer verdiğini biliyordum.

O yüzden sessizce, "Biliyorum ama bunu istiyorum," dedim.

13. BÖLÜM

Uyandığımda, giderek alıştığım o limoni kokuyla karşılaştım. Camlara vuran bahar yağmurunun o rahatlatıcı tıkırtısı, kulağım pamukla tıkanmış gibi uzaklardan geliyordu.

Başımın altındaki yumuşak-sert şey yavaşça inip kalkıyordu. Beni sarıp sarmalayan kollar sıcak ve güvenliydi. Dikkatimi verdiğimde kulağımın altında kalp atışlarını duyabiliyordum.

Uykulu gözlerimi kırpıştırarak ayılmaya çalıştım. Burası öyle rahat ve huzurluydu ki.

Panjurlardan içeri sızan zayıf gün ışığında Noah'nın dağınık odası gözümün önünde belirince aniden uyanıp kendime geldim.

Sonra önceki gece olanları hatırladım. Kalbim panikle deli gibi çarpmaya başladı.

Lee'nin abisiyle yatmıştım. Noah ile.

Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Kafam karışıktı. Lee bunu öğrenirse yıkılacağını biliyordum. Ben korkunç, korkunç bir insandım.

Noah'yı uyandırmamak için fazla kıpırdamamaya çalıştım. O uyanmadan önce kafamı toplamam gerekiyordu...

Altımda kıpırdandı. Önce şöyle bir gerindi, sonra bana tekrar sarıldı. "Günaydın," diye mırıldandı.

Kolunu iterek, "Benim... benim gitmem lazım," diye kekeledim. "Lee burada olduğumu görürse..."

Noah, "Dün gece eve geldiğini sanmıyorum," diyerek esnedi.

Pencereye giderek arabasının orada olup olmadığına bakmak istiyordum. Lee gerçekten de *evdeyse*, beni evden çıkarken görmemesi gerekiyordu ama evde değilse...

"Gitsem iyi olur," diye tekrarladım ve aceleyle ayağa kalktım. Külodumu alıp hızla üzerime geçirdim. Çok utanıyordum.

Aman Tanrım, dün gece aklım *neredeydi*? Birkaç öpücüğü en iyi arkadaşımdan saklamak bir şeydi... ama *bu*? Kesinlikle farklı bir şeyler olduğunu anlayacaktı, değil mi? Ve öğrendiğinde de...

Dün gece Lee'yi filan düşünmemiştim. Aslında düşünmem gerekirdi. Sadece Noah'yı düşünmüştüm; en iyi arkadaşıma korkunç bir şekilde ihanet ettiğim bir kere bile aklıma gelmemişti.

Noah tembel tembel gerinerek, "Niye böyle acele ediyorsun?" diye sordu.

Kot pantolonumu ayağıma geçirirken ona baktım. Ben yorganı fırlatınca, yeniden üzerine çekme zahmetinde bulunmamıştı. "Ben... ben sadece... yani..."

Kafası karışmış bir halde kaşlarını çattı ve bana daha yakın olabilmek için doğruldu. O sırada yatağın kenarına oturmuş, ayağımı pantolondan kurtarmaya çalışıyordum. Böyle alelacele giyinmeye çalıştığım için kendime küfrettim; bu sadece beni yavaşlatıyordu.

"Elle?" Eliyle saçlarımı okşadı ama dönüp yüzüne bakmadım bile. "Ne oluyor?"

"Y... yok bir şey!" *Kahretsin. Kekelemiştim, yoksa gayet inandırıcı olabilirdim.* Tekrar denedim. "Yok bir şey."

"Elle..." Omzuma dokunup beni hafifçe kendine doğru döndürdü. Onun koyu saçlarının arasından gözüken masmavi gözlerine baktım.

"Gitmem lazım," diye tekrarladım. Ayağa kalkmak üzere hamle yaptım ama beni tekrar aşağıya çekti.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gidemezsin. Neden kötü bir şeyler olduğunu seziyorum, sanki bundan pişman olmuş gibisin?"

Neredeyse gerçeği ağzımdan kaçıracaktım ama kendimi durdurmayı başardım. "Pişman... pişman değilim."

"Hadi ama, Shelly, bana yalan söylediğini görebiliyorum." İç çekti. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

Hemen savunmaya geçerek, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Böyle işte," dedi ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi eliyle beni işaret etti. "Artık benim yanımda tuhaf davranıyorsun; sanki yaptığından pişman olmuş gibisin. Hatta gibisi fazla, pişman *oldun*: yüzünden belli oluyor." Bir an gözlerini yumdu. Sanki... üzülmüş gibiydi.

"Pişman değilim aslında... sadece Lee öğrenirse diye korkuyorum. Benden nefret edecek. Yani, bu harikaydı ama..." Susarak kızardım ve yanağımı ısırdım. "Üzgünüm, affedersin."

Eliyle sağ omzumdaki saçları çekti. Sessizce, "Ne? Tanrım, hayır, lütfen özür dileme," dedi. "Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim. Bak, sana benim için bunun seksten ibaret olmadığını söylemiştim ve bir daha bunu yapmak istemezsen benim için bir şey değişmeyecek, tamam mı? Bundan vazgeçmek istemiyorum. Aramızdaki bu şey herneyse." Alnımı öptü. Üzüntüden yıkılmış gibiydi. "Tüm o duygusal saçmalıklardan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Ne olur bana böyle işkence etme."

Dün geceden kesinlikle pişman değildim. Lee öğrenmediği sürece, üzülmesi mümkün değildi, o yüzden öğrenmesine kesinlikle engel olmalıydım.

Aslında işler iyice çığırından çıkmadan her şeyin bu noktada bitmesi daha iyi olabilirdi. Aptalca bir şeyler yapmadan –mesela ona âşık olmak gibi– bu işten sıyrılmak en doğrusuydu. Ne de olsa henüz ona âşık filan değildim. Tabii ki, hayır. Bu mümkün değildi. Âşık olmayacaktım.

Kendi kendimi rahatlatmaya çalışarak başımı salladım.

Ona âşık olmamak için dikkatli olmak zorundaydım. Bu aptalca olsa da bu ilişkiyi bitirmeyecektim. Bunu istemiyordum.

Eğilip Noah'yı yavaşça öptüm; eli boynumdaydı ve vücudumu tatlı bir ürperti sardı.

"Artık cidden gitmem lazım," dedim. Aslında gitmek istemiyordum ama Lee'nin eve gelip bir şeylerden şüphelenmesini istemiyordum. Ayrıca babam da nerede olduğumu merak ederdi.

Noah bu sefer konuyu uzatmadı. Sadece başını salladı ve beni yeniden öptü. "Peki."

Bu sefer gerçekten de evden çıkmayı başardım.

Lee, zannettiğim gibi Rachel'a gitmemişti; araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğu için Warren'ın kanepesinde uyumuştu. Onunla sadece telefonda konuştum çünkü bende bir şeylerin değiştiğini anlamasından korkuyordum. Dün geceden daha farklı *görünmediğimi* biliyordum ama tavırlarımdan bir terslik olduğunu anlayabilirdi.

"Her şey yolunda mı?" Olduğum yerde sıçradım. Telefondaydık ama yine de fazla heyecanlı görünmemeye çalıştım. "Yani Patrick ile olan olayı biliyorum, sonra Noah seni sürükleyip götürmüş, ama... iyi olduğuna emin misin?"

"Evet," dedim. En azından bunu dürüstçe yanıtlayabilirdim. "İyiyim, Lee, gerçekten. O kadar da büyütülecek bir şey değildi."

Yine de okula gitmeye can attığım söylenemezdi. Herkes partiden neden erken ayrıldığım hakkında bir sürü soru soracaktı... Patrick ve benim hakkımda, Noah ve benim hakkımda bir sürü şeyi merak edeceklerdi. Hepsi için masum cevaplar bulmak sorun değildi ama yalan söylemekten nefret ediyordum. Okula gitmeyi korkuyla bekliyordum.

Ancak sabahın üçünde uyuyamayarak faltaşı gibi açık gözlerle tavana bakmamın sebebi bu değildi. Hayır... uyanıktım çünkü Noah hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum.

Lee'ye her şeyi anlatmak istiyordum ama bunu yapamazdım. Sadece ona yalan söylediğim için benden nefret edeceğinden değil, ona abisiyle yattığımı söylemek tuhaf kaçacağı için de.

Böyle zamanlarda annemin hayatta olmasını diliyordum ama dilemek onu geri getirmeye yetmiyordu, o yüzden yatakta yan dönerek gözlerimi boşluğa diktim.

Annemi özlüyordum. Ben daha çok küçükken bir araba kazasında ölmüştü. Brad üç yaşındaydı. Hayatımın bütün önemli anları –ilk reglim, ilk sutyenim– onsuz geçmişti. Sadece böyle zamanlarda... Eh, sonuçta bunu babama anlatmam mümkün değildi. Lee'ye anlatmam da söz konusu değildi.

O yüzden bunu kendime saklamak ve kimsenin durumu öğrenmemesini ummak zorundaydım.

İç çekip elimle yüzümü ovuşturdum. Gözlerim kapanıyordu, ama bir türlü uykuya dalamıyordum. Zihnim susmak bilmiyordu.

Aptal Noah. Her şey onun suçu, diye düşündüm ama dudaklarımda şapşal bir gülümseme vardı.

Her şey.

14. BÖLÜM

Pazartesi sabahı Lee bile bende bir değişiklik olduğunu fark etmedi; neyse ki. Fakat, bu muhtemelen kendi aşk hayatına gömüldüğü için böyleydi. Rachel'ın ne kadar eğlenceli, güzel, tatlı, zeki ve sevimli olduğu hakkında konuşup durması beni oldukça mutlu etmişti.

Okula varana dek, her şey güllük gülistanlıktı.

Jaime hemen, "Neden Warren'lardan erken ayrıldın?" diye sordu.

"Aa, şey, hım..."

"Flynn yüzünden mi? Patrick gerçekten de seni öptü mü? O öpmediğini söylüyor ama böyle şeyler belli olmaz. Duyduğuma göre Flynn çok sinirlenmiş."

"Ah, evet, kesinlikle çileden çıkmıştı!" Birden Olivia da Jaime'nin yanında belirdi. "Bütün olayı gözlerimle gördüm. Patrick'i iyice benzetti."

"Beni öpmedi ama," dedim. "Patrick yani."

"Ee, Flynn ne yaptı?"

"Duyduğuma göre Patrick'in kaburgasını kırmış." Candice de birden ortaya çıkıp beni irkiltmişti. Tanrım, nereden çıkageliyordu bütün bu kızlar?

"Ne?" diye haykırdım.

Jaime, "Flynn'in ne yaptığını sordum," diye tekrarladı.

Ağzım açık kalmış bir halde Candice'e bakıyordum. "Sen ciddi misin? Patrick iyi mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Kaburgasının kırıldığını düşünüyormuş. O hastaneye gittikten sonra çocuklardan birkaçı söyledi."

"Aman Tanrım," dedim. Noah, Patrick'in kaburgasını kırmış *olamazdı*. Sırf Patrick sarhoş olduğu ve beni öpmeye çalıştığı için yani. Bu mümkün değildi.

"Hey! Hey... Dünyadan Elle'e!" Jaime burnumun dibinde parmaklarını şaklatıncaya dek hâlâ benimle konuştuklarının farkında bile değildim.

"Ha?"

Karen, "Flynn seni eve mi götürdü?" diye sordu. O ne zaman gelmişti? "Seni sürükleyerek götürdüğünü gördüm."

"Ha, evet. Beni eve bıraktı, sonra da herhalde partiye dönmüştür?" Yalan söylediğimin anlaşılmamasını umuyordum. Yalan söyleme konusunda usta olduğum söylenemezdi; Noah ile olan bu olaya dek pek yalan söylemem gerekmemişti.

Olivia düşünceli bir şekilde, "Döndüğünü sanmıyorum," dedi. "Hatta dönmediğine eminim."

Omuz silkerek, "Tuhaf..." dedim. "Birazdan dönerim. Patrick'e ne olduğunu öğrenmem lazım."

Başka bir konuşmanın içine çekmelerine fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

Joel'i kolundan yakaladım. Gördüğüm ilk erkek oydu.

Gülümseyerek, "Aa, selam," dedi. "Cumartesi ne oldu öyle? Patrick ile olan şeyden sonra, Flynn'in seni sürükleyerek götürdüğünü duydum."

"Patrick'in gerçekten kaburgası mı kırılmış?" diye sordum.

"Ha... birisi kırılmış olabileceğini söyledi," dedi. "Ama hastanede filan değil... bugün okula geliyor."

"Flynn iyice benzetmiş olmalı."

Cam gülerek, "O yumruğu ben yemek istemezdim şahsen," dedi.

Joel de, "Aynen öyle," diyerek ona katıldı.

"Okula gelip gelmediğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Kimin, Flynn'in mi? Hiçbir fikrim yok," dedi Cam.

"Hayır... hayır... *Patrick*," dedim sabırsızlıkla.

Omuz silkti. "Onu henüz görmedim."

Joel, "Bekle," diye arkamdan seslendi. "Elle, nereye gidiyorsun?"

Beni duyabilecekleri kadar yüksek sesle, "Noah'yı bulmaya," diye bağırdım. Hışımla Noah'nın genelde park ettiği yere gittim: arabasını normalde otoparkın uzak köşesindeki büyük ağacın altına bırakıyordu.

Orada olduğu belliydi... alt sınıftan kızlar kıkırdayarak diğer arabaların arkasında saklanıyordu, bazıları arabalarına oturmuş, Flynn'in dikkatini çekmeye çalışıyorlardı; bir de oradan yükselen dumanlar vardı.

Ağacın etrafındaki tembel karaltılara doğru hızla ilerledim. Bir ağacın altında kafası dumanlı birkaç çocuk vardı, bir başka ağacın altındaysa güreş takımından iriyarı birkaç çocuk oturuyordu. Noah kocaman bir çınar ağacına yaslanmış, sigarasını tüttürüyordu. Telefonu elindeydi. Hem meşgul gibiydi hem de sıkılmış görünüyordu.

Noah'nın kimlerle arkadaşlık ettiğini kestirmek güçtü. Bazen futbol takımındaki çocuklarla takılırdı, bazen de sınıfındaki tiplerle beraber olurdu. Oradan oraya sürüklendiği söylenebilirdi. Yalnız kalmaz ve dışlanmazdı ama Lee ve benim gibi neredeyse herkesle arkadaş olduğu da söylenemezdi. Muhtemelen bunun için fazla göz korkutan bir tipti.

Hem Noah'yı gözetleyen kızlardan hem de benim ne halt ettiğimi anlamaya çalışan kalabalıktan gelen şaşkın ve ters bakışlara aldırmadan, "Noah!" diye bağırdım.

Başını kaldırıp benim ne kadar öfkeli olduğumu görünce ağacın yanından çıktı.

"Sana inanamıyorum!" diye bağırdım.

Sigarasını yere atıp her zaman giydiği siyah botlarıyla izmaritin üzerine bastı ve hızlı adımlarla bana doğru yürüdü. Cep telefonunu da arka cebine soktu.

"Ne var?" dedi masum gözlerle.

Onu her sözcükte tekrar tekrar göğsünden itekleyerek, "Onun... kaburgalarını... kırmışsın!" dedim.

"Sen neden bahsediyorsun?"

İteklemelerimin Noah'nın kaslı vücudu üzerinde en ufak etkisi yoktu ama hafiften sinirlerine dokunduğunu görebiliyordum. Bu, onu tıpkı başının çevresinde dolaşan bir sinek misali sinirlendiriyordu.

"Patrick! Herkes çocuğun kaburgalarını kırdığını söylüyor! Hastaneye gitmek zorunda kalmış!"

Noah sırıttı. Kaşlarını bile kaldırmadı. Kendini suçlu hissetmediği belliydi. Sadece sırıtıyordu.

"Evet, ben de duydum."

"Sana dava açabilir," diye çıkıştım.

"Evet ama ikimiz de öyle bir şey yapmayacağını biliyoruz."

Onu tekrar itekledim. "Bir şey *yapmamıştı*! Ayrıca bunun seni bu kadar mutlu etmesi de gerekmiyor!" diye bağırdım. "Kaburgasını kırmışsın... hem de yok yere!"

"Kırarım tabii!" diye o da bana bağırdı. "Adam tepene çıkmıştı. Onu itmeye çalıştığın belliydi."

"*Sarhoştu* bir kere."

Noah dibime kadar girip, "Sarhoş olması, kafasının dumanlı olması veya sapık olması umurumda bile değil," dedi. "Ben senin iyiliğini düşünüyorum, Rochelle. O da hak ettiği karşılığı aldı."

"Kırık bir kaburga mı? Muhtemelen haftalarca futbol oynayamayacak!"

Noah sertçe, "O zaman sana sataşmasaydı," dedi. "Kaburgası kırıldıysa, bu benim sorunum değil. Sen niye umursuyorsun ki?"

"Onu saçmasapan bir şey yüzünden hırpaladın! Sen... sen aptal kabadayının tekisin!"

Ellerimle göğsünü yumrukladım ama Noah sertçe bileklerimi kavradı. Ona dik dik bakarak ellerimi kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Fazla sıkı tutuyordu.

Tüm bu bağırış çağırış yüzünden çevremizde epey bir kalabalık toplanmıştı.

Birisi yavaşça beni omuzlarımdan çekti. "Shelly, gel hadi," dedi Lee yavaşça. "Sakin ol biraz. *İkiniz de* sakinleşin."

Noah ona bakıp gözlerini devirdi.

Lee'ye, "Sakinleşmek mi?" diye bağırdım. "Ağabeyin, birinin sarhoşken yaptığı bir hata yüzünden onu dövüp *kaburgasını kırdı*! Bunun ne kadar yanlış olduğunu nasıl görmezsin?"

Sakin bir sesle, "Yanlış olmadığını söylemedim," dedi. "Ama, sakinleşmen lazım."

Dişlerimi sıktım ama o sırada Lee'nin her zamanki gibi haklı olduğunu fark ettim. Ellerimi Noah'dan kurtarmaya çalıştım, o da bu sefer bana izin verdi. Ona ters ters bakmaya devam ettim.

"Sana inanamıyorum," dedim.

Noah sadece omuz silkti.

"Bazen senden nefret ediyorum... bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi, ama gözlerinin içi parlıyordu, kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Hayır! Sana bunu yapmasına izin verme! Ona kızgın kalmalısın. Sen ona kızgınsın, Rochelle, tamam mı? Yok yere bir başkasına zarar verdi. Sırf sana öyle bakıyor diye, ona kızmayı bırakıp onu öpmek isteyemezsin.

Kendime engel olamayıp aptalca bir şey yapmadan önce Lee'nin elinden tutup oradan hışımla uzaklaştım. İnsanların arasından kendime yol açmam bile gerekmedi. Herkes yana çekildi. Sonra da olayın dedikodusunu yapmak için tekrar bir araya geldiler.

Lee, "Bir an onu öldüreceksin sandım," dedi. Sesinden gülmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Ah, bazen beni öyle *sinir* ediyor ki! Patrick'in kaburgasını kırması gerekmiyordu!"

"Bak, herkesin böyle söylediğini biliyorum ama sen de biliyorsun ki abartıyor olabilirler. Durum o kadar da kötü olmayabilir. Ayrıca, Noah'dan bahsediyoruz burada; onun nasıl olduğunu biliyorsun. Niye bu kadar kızdığını anlamıyorum."

"O karışmadan tek bir adım bile atamıyorum! Ayrıca, sakın sen de fazla iyi niyetli olduğumu filan söylemeye başlama yine. Herkesin bana gözkulak olmasından bıktım usandım."

Evet, onların evindeki partide Noah'mn yardımına ihtiyacım olduğu doğruydu. Patrick'i durdurduğu için de ona minnettardım ama bu tavrı –sanki ne derse, onu yapacağımı düşünmesi– sinirime dokunuyordu.

Lee iç çekti. Ellerini teslim oluyorum der gibi havaya kaldırıp gülümsedi. "Bak, ona kızgın olduğunu biliyorum ama bunun acısını benden çıkarma, olur mu? Ayrıca, ne demek istediğini anlıyorum. Onunla konuşmaya çalışırım, tamam mı? Seni biraz rahat bırakmasını söylerim?"

Noah'ya niye böyle aşırı tepki verdiğimi bilmiyordum. Belki de Lee'nin partiden sonra ne yaptığını öğrenmesinden korktuğum için böyle gergindim.

O yüzden, "Pek işe yarayacağını sanmıyorum," dedim.

"İşe yaramayacağını biliyorum."

"Yine de sorduğun için sağol."

"Bir şey değil. Ee, İngilizce ödevini yaptın mı? Çünkü ben sonuç bölümünü yazamadım ve tamamen tıkanmış durumdayım."

Gülümsedim. Lee her zaman bana kendimi daha iyi hissettirirdi. En iyi arkadaşımı gerçekten de çok seviyordum. Onun iyimserliği sayesinde hiçbir şeye uzun süre öfkeli kalamıyordum.

Abisiyleyse durum tam tersiydi, tabii ki. O aptal ve seksi abisi.

İsterseniz bana korkak olduğumu söyleyebilirsiniz ama öğle yemeği boyunca kütüphanede saklandım. Flynn'e niye bu kadar kızgın olduğum, onunla nasıl olup da böyle konuşabildiğim hakkında daha fazla soru duymak istemiyordum... Hatta öğleden sonra okulu ekip eve gitmeyi bile düşündüm. Herkesten bıkmıştım ama bırakıp gitmeyi de göze alamıyordum.

Lee de, tabii ki, bana eşlik etti ama sonunda oradan ayrılmak zorunda kaldık.

Sınıfa giderken, Noah'ya –veya daha da kötüsü kızlardan birine– rastlamaktan korkuyordum ama kimseye rastlamadım. O sabahtan sonra talihim aniden yüz seksen derece dönmüş gibiydi.

Nihayet son zil çaldığında –kimya dersi tıpkı bir kağnı gibi hareket eden saati gözlemekle geçmişti– bundan daha mutlu olamazdım. Sadece oradan kaçıp kurtulmak istiyordum.

Fakat Lee'nin biyoloji dersi vardı, o yüzden onu okulun önünde, arabasının yakınlarında beklemem gerekiyordu.

"Selam, Elle."

Cep telefonumda oynadığım iskambil oyunundan başımı kaldırıp baktım. Biraz zorlama bir şekilde gülümsedim. "Patrick. Selam. Nasıl, şey... kaburgan nasıl?"

Hafifçe gülümsedi. "Eh, durum herkesin söylediği kadar kötü değil. Sadece biraz morardı ama annem kırık olabilir diye evham yapınca, hastaneye gitmem konusunda ısrar etti, hepsi bu." Bunu kaygısız bir sesle söylemişti. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

"Aa, işte bu harika! Yani, hayır, aslında değil ama herkes kırıldığını söylüyordu, o yüzden... çok üzgünüm, Patrick, cidden. Bunların hepsi benim suçum... senin zarar görmeni istemezdim veya..."

Aceleyle, "Hayır, hepsi benim hatam ve asıl ben senden özür dilerim. Sana öyle davranmamalıydım, tüm o biralar da geçerli bir bahane değil."

Israrla, "Cidden sorun değil," dedim. "Noah öyle delirdiği için üzgünüm..."

"Evet ama boşver. Flynn işte. Senin bir suçun yok, Elle, o yüzden endişelenme." Tekrar gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

O sırada birisi boğazını temizledi. İkimiz de dönüp bakınca öfkeli bir Noah ile burun buruna geldik.

Onu görmemezlikten gelerek Patrick'e döndüm. Kaçmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Umarım yakında iyileşirsin."

"Sağol, Elle. Cidden çok üzgünüm."

"Sorun değil. Görüşürüz."

"Görüşürüz," diye seslendi. Hızla oradan uzaklaşıyordu.

Noah'ya ters bir bakış attım ve iskambil oyunuma geri döndüm. Hâlâ orada durup beni seyrettiğinin farkındaydım.

Bir süre geçtikten sonra, "Ne istiyordu?" diye sordu.

"Özür dilemek."

"Nasıl yani, o kadar mı? Sadece özür dilemek mi istemiş?"

Oyun oynamayı bıraktım ve telefonumu cebime tıkıştırdım. Hışımla Noah'ya döndüm.

"Evet, üstelik ona zarar verdiğin için, asıl senin ondan özür dilemen gerekiyor! Senin yüzünden hastaneye gitmek zorunda kalmış!" Biraz duygu sömürüsü yapmak istiyordum, o yüzden annesinin paranoyak tutumu yüzünden hastaneye gitmek zorunda kaldığını söylemedim.

"Lütfen yine başlama..." Biraz yaklaştı. Saçlarını çekiştirerek hafifçe sırtını döndü.

"Neye başlamayayım, Noah?" diye çıkıştım.

Boğuk bir sesle, "Kızdığın zaman çok güzel oluyorsun," dedi.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Nefesim kesilmişti. Neden benim üzerimde böyle bir etkisi vardı? "*Kapa çeneni*, Noah. Git başımdan."

Lee nerede kalmıştı? Gelmesi *bu* kadar uzun sürmemeliydi...

Etrafa bakındım. Öğrencilerin çoğu çoktan gitmişti. Geride kalan birkaç kişi de merakla Noah ile beni izliyordu. Sonunda Lee ve Rachel'ın kızın arabasının yanında olduğunu gördüm. Birbirlerine âşık olan tatlı bir çift gibi sohbet ediyorlardı.

Kahretsin. İçimden Lee'nin biraz acele etmesini diledim.

Noah, "Eve her zaman benimle de gelebilirsin, biliyorsun," dedi. Cevap vermedim. "Elle?.."

Sonunda dönüp ona bakmak zorunda kaldım. Baktığımı görünce zafer kazanmış gibi gülümsedi. Tartışmayı kazandığını sanıyordu.

"Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu. "Lee'nin gelmesi asırlar sürecek, ikimiz de bunu biliyoruz. Teklifim önümüzdeki otuz saniye boyunca geçerli. Süre başladı."

Gerçekten de eve gitmek istiyordum. Lee gelene kadar, muhtemelen cep telefonumun şarjı çoktan bitmiş olurdu. Ben de o sırada sıkıntıdan patlardım...

Noah, "Tik... tak," diye takıldı.

"Motosiklet mi, araba mı?"

"Motosiklet."

"O zaman hayır."

Güldü. "Bundan nefret etmediğini sen de biliyorsun, Shelly. Ayrıca, bana sarılmak için de bahanen oluyor."

"Hım, hayır."

O sırada yüzünde tuhaf bir ifade belirdi –kafası karışmış gibiydi– sanki tepkime sinir olmuştu. Son motosiklet maceramdan cidden nefret etmiştim, o yüzden çok zorda kalmadıkça aynı şeyi tekrarlamaya niyetim yoktu. Bir maymun-ninja sürüsü peşime düşerse ve Noah'nın motosikleti de o sırada son kaçış seçeneğimse belki o zaman bunu düşünebilirdim.

Derin bir nefes aldı ve hafifçe yanağıma dokunarak başımı çevirdi. "Elle, hadi ama. Kızma bana."

Artık Patrick'ten bahsetmediğini fark ettim.

"Sana kızgın filan değilim. Şey, öyleyim, ama Patrick'i yumrukladığın için. Onun dışında –yani diğer gece için– kızgın filan değilim."

"Aa, yapma hadi. Bütün gün benden kaçtın, şimdi de bir tuhaf davranıyorsun."

"Tuhaf filan davranmıyorum."

"Evet, davranıyorsun. Benimle her zamanki gibi atışmıyorsun ve o şen şakrak halinden de eser yok. Bana kızgınsın işte."

İç çektim. "Kızgın değilim... sadece..."

"Ne?"

Aman Tanrım, sakın bir şey söyleme! Çabuk bir şeyler uydur! Gerçeği söyleme de, ne dersen de!

Fakat her zamanki gibi ağzım beynimden ayrı hareket ediyor gibiydi.

"Lee yüzünden endişeleniyorum ve... artık beni unutup bir tarafa atmanı istemiyorum, şey... yani, yaptığımız için."

Aman Tanrım. "Yaptığımız için" dedim.

Aferin, Elle. Sen tam bir aptalsın.

Gerçi Noah bunu fark etmemiş gibiydi; sadece, "Elle, bu işkencenin daha önce bittiğini düşünmüştüm. Sana sadece seksle ilgilenmediğimi söyledim," dedi.

Yüzünden sözlerinde samimi olduğu anlaşılıyordu. Bakışları dürüsttü ve yüzünde en ufak bir sırıtma belirtisi yoktu.

Sadece başımı salladım. "Peki."

Derin bir nefes alıp rahatladı. "Ee... geliyor musun? İstersen seni doğrudan evine bile bırakırım."

Yeniden sırıtmaya başlamıştı çünkü onunla öpüşme şansını kaçırmak istemeyeceğime emindi. Baştan çıkmadığım söylenemez... ama sonra birden okula motosikletiyle geldiğini hatırladım.

"Noah, o motosiklete hayatta binmem."

Ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Peki, peki... senin kaybın..."

Kaşlarımı çattım. Onun karşılık vermesine fırsat vermeden hızlı hızlı, "Sana hâlâ Patrick'in kaburgasını incittiğin için kızgınım. Kendini kaybedip böyle aptalca davranman büyük bir sorun," dedim.

İç geçirdi. "Biliyorum."

Gözlerinin içine bakıp başımı salladım. Özür dilermiş gibi gülümsedi. Böyle çok tatlı görünüyordu; ama yüz ifademi bozmadım.

"Özür dilerim."

Tekrar başımı salladım. "Artık gitsen iyi olur."

"Hım." Benimle aynı fikirde değil gibiydi.

Düz bir sesle, "Görüşürüz, Noah," dedim.

Biraz daha oyalandı. Sonra da yürümeye başladı. Uzaklaşırken güldüğünü duyabiliyordum.

Eh... daha kötü de olabilirdi.

İçimden bir ses o lanet öpüşme standı işine girmeseydik şimdi böyle bir karmaşanın içinde olmayacağımı söylüyordu.

15. BÖLÜM

Sonunda hafta bitmişti. Öğle yemeği sırasında sınıfa giderken koridorlarda veya Lee ile takıldığım zamanlar dışında Noah'yı pek görmemiştim.

Cuma akşamıydı. Güneş daha yeni batmıştı. Pembe-kırmızı gökyüzü yavaş yavaş mürekkep karası bir renge dönüyordu. Yıldızlar ortaya çıkmıştı. Çok renkli ve güzel bir görüntüydü.

Erkekler havuza atlarken, en çok kim su sıçratacak diye birbirleriyle yarışıyordu. Aptalca hareketlerle en deli atlayışı yapmaya uğraşıyorlardı. Ben de Rachel ve birlikte ders aldığım, Cam'in kız arkadaşı olan Lisa ile bulduğumuz kuru şezlonglara uzanmıştım. Alışverişe gitmeyi düşünüyorlardı ama ben olduğum yerde gayet mutluydum. Tamamen gevşemiştim. Ayağımla havuz kenarındaki hoparlörlerden gelen müziğe tempo tutuyordum.

Hava hâlâ bikinimle rahat etmemi sağlayacak kadar ılıktı. Gecenin dokuzunda güneşlenmek söz konusu değildi ama orada öylece uzanmak da keyifliydi.

"Hey, kızlar geliyor musunuz?" Gözlerimi miskin miskin açıp Oliver'a baktım. Havuzun kenarına eğilmiş, su damlayan saçlarını yüzünden çekmekle meşguldü.

"Belki birazdan," dedim.

"Hım, belki," dedi Lisa. "Bilmiyorum..."

Rachel yüzünde şapşal bir gülümsemeyle, "Olabilir aslında, ama saçımın ıslanmasını istemiyorum," dedi.

Oliver gözlerini deviriken ona gülümsedim.

Lisa şüpheyle, "Artık soğuk değil mi?" diye sordu.

Warren, Oliver'ın yanında sudan kafasını çıkarttı ve "Gel de, kendin gör," dedi.

Rachel, "Hayır, almayalım," diyerek güldü. "Biz böyle gayet iyiyiz."

Warren umutla bana baktı. "Sen geliyor musun, Elle?"

"Belki..." dedim ve tekrar gözlerimi kapadım.

Rachel, "Elle, Flynn ile aranızda neler oluyor? Yani, *cidden?*" diye fısıldadı. Bir sandalye gıcırtısı duydum. Lisa da bana doğru eğilmişti.

Omuz silktim. "Hiçbir şey."

"Ama, çok farklısınız... bilmiyorum. Tuhaf yani. Onun yanında çok normal davranıyorsun."

"Evet ama bu hiç de şaşırtıcı bir şey değil," dedim. "Ben, Lee ile birlikte büyüdüm. Noah da hep etraftaydı. Bu yüzden ona Flynn demiyorum. Bir de ona Noah dememe uyuz olduğunu bildiğim için, tabii."

Lisa'nın güldüğünü duydum. Ben de gülümsedim. Rachel, "Sana karşı öyle korumacı davranıyor ki belki de aranızda bir şeyler vardır diye düşündüm... yani..." dedi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Hayır. O her zaman öyle. O kadar da büyütülecek bir şey yok ortada." Tam olarak yalan söylemiş sayılmazdım...

Rachel, "Öyle sanırım," dedi.

Lisa, "Bence birbirinize çok yakışırsınız," dedi. "Birbirinize öyle zıtsınız ki mükemmel bir çift olabilirsiniz, sence de öyle değil mi?"

Kuşkulu ve alaylı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Sürekli tartışıyoruz. Eğer birlikte olsaydık, ki bu mümkün değil... Tanrım, hayır... sonunda birbirimizi öldürürdük."

İkisi de güldü. Sonra yeni gelen bir filmden konuşmaya başladılar. Dikkatimi veremeyecek kadar rahat ve uyuşuk bir haldeydim. Onları dinlemeyi bıraktım.

Bu huzur sadece birkaç saniye sürdü. Birden birinin ayak bileğimi yakaladığını hissettim. Başka biri de diğer bacağımı tuttu, kollarımı oynatamıyordum. Bir anda altımdaki şezlong ortadan kayboldu.

Gözlerimi hızla açtım. Lee, Dixon, Warren ve Joel tepemde durmuş, dehşet içindeki yüzüme bakıp sırıtıyorlardı.

Beni taşırlarken deli gibi debeleniyordum. "Bırakın beni! Bırakın!"

Gülmeye devam ettiler. Lee, "Hayatta olmaz, Shelly!" dedi.

"Bırakın beni! Şimdi düşüreceksiniz! *Bırakın!*"

Joel sinsice, "Madem öyle istiyorsun..." dedi. Çocuklar beni ileri-geri sallamaya başladılar, bir, iki...

Çığlıklar atıyor, deliler gibi gülüyordum. "Yapmayın!"

Ama artık çok geçti; beni çoktan suya fırlatmışlardı.

Havuzun ortasına daldım. Yüzeye çıkarken, herkesin gülmekten yerlere yattığını duyabiliyordum. Çocukların da arkamdan suya atladığını hissettim.

Su buz gibiydi! Nefese nefese yüzeye çıktım. Saçlarım yüzüme ve boynuma yapışmıştı. Dişlerim hafifçe birbirine çarpıyordu. "Sizden nefret ediyorum!" diye bağırdım ama bir yandan da gülmeye devam ediyordum.

Onlar da güldüler. Kıkırdamakta olan kızlara baktım.

Onlara, "Bir dahakine sizi atarlarsa, görürsünüz gününüzü." dedim. Daha da çok gülmeye başladılar.

Dışarı çıkmak için merdivene doğru yüzmeye başladım.

Warren, "Hayır! Daha yeni girdin, hemen çıkamazsın!" diye itiraz etti ve bana doğru hamle yaptı. Beni merdivenden geri çekmeye çalışıyordu. Gülerek basamakları çıkmaya çalıştım ama faydasızdı: Warren'ın beni tekrar geri çektiğini hissettim.

"Tüm bu çığlıklar da neyin nesi?"

Warren beni tutmaya çalıştığı sırada kendimi merdivenden yukarı çektim ve bikinimin üstü onun elinde kaldı. Herkes bir anda suspus oldu. Noah onaylamaz bir tavırla kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

Kollarımla çıplak göğsümü kapattım. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Aman Tanrım.

Bu nasıl da utanç verici bir şeydi!

Vücudumun geri kalanı soğuktan tir tir titrerken, yanaklarım al al olmuş yanıyordu.

Sonra birisinin kahkahalara boğulduğunu duydum. Gülen Lee'ydi. O kahkahayı tanıyordum. Ortamdaki tuhaf ve utanç verici gerilim bir kez dağılınca diğerleri de onunla birlikte gülmeye başladı.

Önümü tamamen kapadığımdan emin olduktan sonra, Warren'a dönüp ters ters baktım ve, "Warren, senden *nefret* ediyorum!" dedim.

Şapşal şapşal gülümsedi. Sonra da, "Affedersin, onu tutmak istememiştim... onu çıkarmaya çalışmıyordum," dedi.

"Aptal herif," diyerek kıkırdadım.

"Geri vermemi ister misin?.. Yani istemiyorsan da, benim için sorun değil," diye dalga geçti. Alaycı bir tavırla ona güldüm.

"İki elim de dolu gördüğün üzere," dedim.

"Ah, evet." Tekrar güldü ve bikinimin üstünü bana doğru attı; bikinim ıslak bir şap sesiyle yere düştü. Oliver yüzerek, hiçbir şeyin farkında olmayan Warren'ı suya batırdı ve kafasını birkaç saniye suyun içine bastırdı.

Ben de herkesle birlikte gülüyordum. Oliver baş parmağını havaya kaldırarak gururla, "İntikamını aldım!" dedi.

"Onu bir ele geçireyim, sen asıl o zaman gör olacakları," dedim. O kadar çok gülüyordum ki kimsenin beni ciddiye aldığı yoktu.

Dixon, "Asıl Flynn onu ele geçirince fena olacak," diye mırıldandı. Arkama dönünce, Noah'nın kaşlarını çatarak izlediğini gördüm.

İç geçirdim. *İşte yine başlıyoruz...*

Ona sertçe, "Başlama yine," diye çıkıştım ve hızla yanından geçerek eve girdim. Neyse ki Lee bizi davet ettiğinden, anne ve babası akşam yemeği için dışarıdaydı ve henüz dönmemişlerdi. Onlar da evde olsaydı, kollarımla göğsümü kapatırken Lee'nin tişörtlerinden birini bulmaya çalışmak iyice utanç verici olurdu. Havuz kenarında kıyafetlerim vardı ama ellerim boş olmadığından onları alamıyordum.

Lee'nin çekmecelerini karıştırıp birkaç yıl önce gittiğimiz bir konserde aldığı tişörtü buldum. Tişörtü ıslak vücudumun üzerine çekiştirerek geçirdim. Bana biraz büyüktü ama yine de idare ederdi.

Birinin arkamda boğazını temizlediğini duydum. Çıkan sesle hafif irkilmiştim; kimsenin geldiğini duymamıştım.

Noah kapı eşiğine yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzündeki ifade yüzünden avuçlarım hafifçe terlemeye başlamıştı. Aslında yüzü oldukça ifadesizdi ama parlak gözlerinde dolaşan gölgeler beni endişelendiriyordu.

Endişemi öfkeyle kamufle edip, "Ne oldu, Warren'ın kaburgasını da kırdın mı?" diye çıkıştım.

Kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi.

"Peki, neyini o zaman... bacağını mı? Belki de koludur?"

Bana doğru birkaç adım attı. Kendini beğenmiş bir tavırla, "Hayır, sanırım ona bakışım bile mesajı almasına yetti," dedi. "Korkudan ödünü patlattım."

"Ama... Warren'a hiçbir şey *söylemedin mi* yani? Veya bir şey *yapmadın mı?* Aman Tanrım, paralel bir evrene geçtim galiba."

Alaycı bir şekilde güldü. "Bir şey yapmama gerek kalmadı. Mesajı zaten almıştı."

Hâlâ şoke olmuş vaziyette, başımı hafifçe iki yana salladım.

Gönülsüzce, "Ayrıca ben bile olayın bir kaza olduğunu kabul ediyorum," diye mırıldandı.

"Kimse bir şey görmedi zaten."

"Ben hariç."

"Evet, ama... yani, sen... biliyorsun işte."

Al al olmuş yanaklarıma ve şaşkınlığıma bakıp güldü.

"Süpermen şortu giyen sensin sonuçta." Kot pantolonunun belinden şortun ucu görünüyordu. Onu o halde gördüğümde nasıl da utandığını hatırladım.

İlgisiz bir tavırla, "Aman herneyse," dedi ama gözlerini benden kaçırdı. Onu utandırmayı başardığım için zafer kazanmış gibi gülümsedim.

Yanından geçerek, Lee'nin odasından çıkarken, "Bir düşünsene, millet meşhur kabadayı Flynn'in Süpermen şortu giydiğini duysa ne der..." dedim.

"Yapamazsın."

Ona omzumun üzerinden masum bir bakış attım ve meydan okurcasına dudaklarımı ısırdım.

Beni yakalamaya çalışınca nefes nefese en yakındaki odaya koştum. O da onun odasıydı.

Şansıma sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Fakat artık Noah'nın odasında sıkışmış durumdaydım. O da sırıtarak içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Geriye çekildim ama çekildikçe, o da bana doğru bir adım atıyordu.

Sırtım duvara yaslandığında kaçacak yerim kalmamıştı, Noah bu fırsatı kaçırmadı ve birden beni iyice duvara yapıştırdı. Sıcak nefesi yüzümü gıdıklıyordu.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirerek, "Bazen, Elle," dedi. "Kesinlikle karşı konulamaz oluyorsun."

Baştan aşağı hafifçe titredim.

Çenemi öpmeye başlayınca kalbim deli gibi atmaya başladı ve soluğum kesildi. Oyalanmasına daha fazla dayanamadım ve yüzünü çevirerek onu öpmeye başladım. Bu sefer dişlerimiz birbirine çarpmamıştı. *Bu konuda* oldukça fazla pratik yapmıştık.

Ben tamamen nefessiz kalınca geri çekildi. Gözlerimi yavaşça açıp ona baktım. Noah ıslak bir saç tutamını yüzümden çekti ve elini şefkatle yanağıma koydu.

Baş parmağıyla yanağımı okşayarak, "Çok güzelsin, Elle, bunun farkında mısın?" dedi. Yanaklarım kızarınca sırıttığını gördüm. Bu çok tuhaftı. Kızlar birkaç sefer çekici biri olduğumu söylemişti ve erkekler de seksi olduğumu ima eder şekilde bana takılıyorlardı; ama bunu Noah söyleyince kalbim yerinden hopluyordu.

"Seni utandırmak hoşuma gidiyor." Sesinden neşesi anlaşılıyordu.

Hafifçe göğsünü ittim ve, "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

"Geri gitsen iyi olur," diye mırıldandı. "Yoksa nerede kaldığını merak etmeye başlayacaklar."

"Ya da Lee birbirimizi öldürdüğümüzü filan düşünebilir."

Noah güldü. "Evet, muhtemelen."

Ama geri çekilmedi. İstesem rahatlıkla çıkıp gidebilirdim ama ikimiz de olduğumuz yerde kaldık. Noah baş parmağıyla yanağımı okşamaya devam ediyordu. Gözlerimi elmacık kemiklerinde, çenesinde, çarpık burnundaki tümseklerde, kirpiklerinde ve burun kemerindeki belli belirsiz çillerde gezdirdim, daha önce pek de fark etmediğim küçücük şeylerdi bunlar.

"Noah..."

"Efendim?"

"Gerçekten gitsem iyi olur."

Bunu gönülsüzce söylemiştim –sesimden ne hissettiğim bariz anlaşılıyordu– ama o iç çekti ve elini çekerek uzaklaştı. Aramızdaki gerilim öyle yoğundu ki güçlükle nefes alıyordum. Tek istediğim burada Noah ile kalmaktı ama bunu yapamayacağımı biliyordum. O yüzden döndüm ve alt kata yöneldim.

Yanağımda, elini koyduğu yerde tatlı bir ürperti vardı; dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. Bir an durup kimsenin bir şey fark etmemesi için kendime çekidüzen vermem gerekti. En zoru da gülümsememe engel olmaktı.

Rachel'ın yanına gittiğimde, "Flynn bayağı sinirli görünüyordu," dedi yavaşça. "Ne dedi?"

"Onu görmedim," diye yalan söyledim; ona yalan söylemenin bu kadar kolay olması beni rahatsız ediyordu.

Lisa, "Warren'ın yüzünü görmeliydin," diye kıkırdadı. Cep telefonunu alıp birkaç tuşa bastı ve sonra da telefonu bana uzattı. Ekranda Warren'ın yüzünün bir fotoğrafı vardı; yüzü bembeyaz olmuş, gözleri yuvalarından fırlamıştı, ağzı da bir karış açıktı.

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım, çok komik!" Böylece konu da burada kapanmış oldu.

Derin bir nefes alarak rahatladım. Kimse Noah ile birlikte olduğumuzdan şüphelenmemiş gibiydi.

Onu daha fazla düşünmemeye ve cuma gecesinin kalanını arkadaşlarımla eğlenerek geçirmeye kararlıydım.

16. BÖLÜM

Dersler ve öğretmenlerin verdiği ödevler yüzünden daha sonraki iki haftanın nasıl geçtiğini anlamadım. Lee ile birlikte değilsem, gizli gizli Noah ile görüşüyordum. Bir kez sinemaya gittik. Birkaç sefer de şansımız yaver gitti –babam dışarıdaydı ve Brad de evde değildi veya onun evi boştu– ne zaman ayarlayabilirsek öyle görüşüyorduk.

Sanırım ikimiz de sadece öpüşüp koklaşmaktan değil de gerçekten birlikte vakit geçirmekten hoşlandığımızı anladığımız için biraz şaşkındık. Sinemadan sonra yarım saat kadar arabasında oturup sadece konuştuk. Video oyunları oynuyor, öylesine oturuyor veya televizyon izliyorduk ve bu... çok *güzeldi*.

Arada hâlâ tartışıyor ve neredeyse hiçbir konuda, hatta televizyonda ne izleyeceğimiz konusunda bile anlaşamıyorduk.

Gizli gizli buluşmaktan hâlâ heyecan duyuyordum ama beraberinde gelen suçluluk duygusundan nefret ediyordum; en iyi arkadaşıma, babama ve diğer herkese yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu.

Nemli bir pazar gecesi garajdaki iş tezgâhının üzerinde oturuyordum. Noah ise iki tekerlekli ölüm tuzağı olan motosikletini tamir etmeye çalışıyordu. Kapı hafifçe aralıktı ama bizi kimsenin görmesi mümkün değildi.

"İkinci *Transformers* filmini daha çok beğendiğine inanamıyorum," dedim. "Kesinlikle hiçbiri ilki kadar iyi değildi."

"Yapma ama... o ikiz arabalar vardı ya? İnanılmaz komiktiler."

Dudak büktüm. "Ama, ilki resmen... destansıydı!"

"İkincisi daha iyiydi, Elle, inan bana. Hey, bana şu vida anahtarını uzatır mısın?"

"Nerede?" Ayağa kalkıp etrafa bakındım. Tamirci dilinden anlamasam da vida anahtarının ne olduğunu biliyordum. Noah'nın ne yaptığı hakkında en ufak fikrim yoktu ama bunu yaparken seksi göründüğü kesindi.

"Hemen başının üzerindeki rafta."

Tezgâhın üzerine çıkıp rafı kavradım ve anahtarı aramaya başladım. Oradaki örümcek ağlarını görünce suratımı buruşturdum ve başımın tepesinde gezen iğrenç örümcekler olmamasını umdum.

"Hım..." O sırada anahtarı görüp aldım. Tezgâhtan inmek için döndüğüm sırada başımı rafa çarptım. Refleksle, "Of!" diye çığlık attım ve başımı tutayım derken anahtarı yere düşürdüm.

Bu hareketle de dengem bozuldu ve ayağım tezgâhın üzerinden kaydı. Büyük bir gümbürtüyle çığlıklar atarak yere yapıştım. Sersemlemiş halde görüş alanımdaki parlak noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım ve oda tekrar normale döndü. O sırada bir acı dalgasıyla sarsıldım.

Noah'nın, "Lanet olsun!" dediğini duydum.

Yanağımı tutarak, "*Ah,*" diye inledim. Ağzıma kan tadı geliyordu; dilimi ısırmış olmalıydım.

Noah elindeki tornavidayı ve bezi atıp yanıma çömeldi. Bir elini sırtıma koymuş, diğer eliyle de saçımı gözümün önünden çekiyordu. "İyi misin? Elle?"

Parmak ucumla yavaşça yanağıma dokunup yüzümü buruşturdum çünkü *inanılmaz acıyordu!*

Çocukça bir sesle, "Kötü mü görünüyor?" diye sordum.

Güldü. "Hayır. Sadece ufak bir sıyrık. Biraz morarabilir gerçi... Hatta bence temizlesek iyi olur. Seni azıcık biliyorsam, orası kesin iltihap kapar. İşte o zaman cidden kötü görünür."

Hiç gülesim yoktu. Sadece benimle dalga geçtiği için yüzümü buruşturdum.

Ama haklıydı: Yarayı temizlemeliydim, garajda her tür şey olabilirdi: pislik, yağ, örümcek ağları.

Ayağa kalktım. Noah eliyle bana destek oldu. Kendi kendime ayakta durabiliyordum ama onu iteklemedim. Bu hoşuma gidiyordu. Noah'nın kollarında olmak güzeldi. Sanki oraya aitmişim gibi.

Tanrım, şu ucuz aşk romanlarını okumayı cidden bırakmam gerekiyordu!

Acıyla yüzümü buruşturdum.

"Ne var? Ne oldu?"

Elimi sallayarak, "İyiyim," dedim. "Sanki popom kırılmış gibi geliyor ama iyiyim. Bir şey yok."

Yavaş bir hareketle tekrar doğruldum. İşte olmuştu. Her şey yolundaydı. Noah uzun bir süre dikkatle beni süzüp omuz silkti.

Oyun odası ve garaj arasındaki kapıdan geçerek eve girdik. Noah koridoru kolaçan edip beni merdivenlerden yukarıya çıkardı ve odasına götürdü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve banyoya girdi. Ben de yatağın kenarına oturdum.

Biraz kıpırdandım, popom acıyordu.

Noah birden iki adım önümde belirdi ve, "Tam bir sakarsın," diyerek güldü.

Gözlerimi devirdim. "Her zaman öyle değilim."

"Hayır. Sadece bazen."

Önümde çömeldi. Bana özür diler gibi gülümsedikten sonra, çenemi iki parmağının ucuyla –son derece nazikçe– tuttu ve yüzümü hafifçe yana çevirdi. Yüzümü ıslak bir bezle silerken acıyla yüzümü buruşturmamaya çalışarak öylece oturdum. Sonra da oraya oldukça yakıcı antiseptik bir krem sürdü.

Dördüncü kez acıyla irkildiğimde, "Affedersin," dedi.

"Sorun değil. Senin hatan değildi."

"Senden anahtarı almanı istememeliydim." Sinirlenmiş gibiydi, ama kızgınlığı bana değildi, biliyordum. "Aptallık ettim."

"Cidden sorun değil. Kazara oldu, hepsi benim hatam zaten. Önemli değil."

Hiçbir şey söylemedi ama sanki kendini tutuyordu.

Sol yanağım zonkluyordu. Bu sırada Noah derin düşüncelere dalmıştı ve mutsuz görünüyordu. İkimizin de dikkatini dağıtmak için, "Sen ne zamandan beri böyle doktor kesildin başıma?" diye takıldım.

"Kavga etmeye başladığımdan beri." Yüzü sakindi ve ne hissettiğini anlayamıyordum. "Öyle olunca başının çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kalıyorsun."

"Hım."

"Durma, söyle hadi."

"Neyi söyleyeyim?"

"Şiddet bağımlısı bir kabadayı olduğumu. Bunu her zaman söylüyorsun."

"Evet, öylesin," dedim açıkça. "Yani, niye sürekli kavga ediyorsun ki? Seni dövüşürken gördüm, Noah. Bu iyi bir şey değil ve..."

Derin derin iç geçirerek cümlemi kesti. Sonra, "İyi. Tamam. Ben bir aptalım ve kavga çıkartıyorum. Sen kazandın," dedi.

Hızlı hızlı konuşuyordu; küçüklüğümüzden beri hatasını kabul etmek ona her zaman zor gelen bir şeydi. Bunu herkes bilirdi.

Fakat daha az önce hatalı olduğunu –benim haklı olduğumu– kabul etmişti.

Tamam, bu, haklı olmaktan hoşlandığım bir konu değildi ama... yine de kendimle gurur duyuyordum. Bizim atışmalarımızdan zaferle ayrıldığında Noah'nın da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Az önce haklı olduğumu kabul ettin..." Sesimdeki alaycı tona mani olamadım.

Noah gözlerini devirdi. "Evet, ettim. Tamam, zaferinin tadını çıkarabilirsin."

"Ama, ben son derece ciddiydim," dedim. "Senin hakkında, yani... sanki kavga etmekten zevk alıyorsun."

Yere oturdu, gözleri benimle aynı seviyedeydi. O şakalaşma havası ortadan kaybolmuştu.

"Ciddi olduğunu biliyorum. Öyle olduğumu da biliyorum. Elimde değil. Lee ile futbol kampına gittiğiniz yazı hatırlıyor musun? On üç yaşlarında filandın. Döndüğünde, peynirli kekin ne kadar da güzel bir şey olduğunu anlata anlata bitirememiştin."

"Evet?.." Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

O sırada düşündüm, *Futbol kampına gidişimi mi hatırlıyor? Ben* bile o zamanı güç bela hatırlıyorum. Işık hızıyla geçen eğlenceli bir, iki haftaydı sadece. Peynirli kek olayını ise tamamen unutmuştum.

"Şey, okulda kavga etmeye başladığım yazdı o: ailem beni birkaç danışmana gönderdi. Bana yardım etmeye çalıştıklarını biliyorum ama sorun şu ki..." Hafifçe iç çekti. "Denediler ama başaramadılar. Ben belalı bir çocuğum ve hep öyle kalacağım.

Sanırım beynim bu şekilde çalışıyor." Sanki bu durum hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

O seksi gülümsemenin ardındaki Noah'yı tanıdığım bu seyrek konuşmalar çok hoşuma gidiyordu; zayıf yanlarını görmeme izin veriyordu. Danışmanlara gittiğini bilmiyordum; belki Lee'nin bile haberi yoktu.

Havayı yumuşatmak için, "Utanınca çok tatlı oluyorsun," diye dalga geçtim.

"Öncelikle utanmış filan değilim," dedi. Şaka yaptığımı biliyordu. "Ayrıca..." Dizini dizime vurdu. "... Bana tatlı filan da deme."

Ben gülünce o da gülümsedi. Sol yanağındaki gamzesi yine belirginleşmişti. Gülmek yanağımı acıtınca ofladım ve elimle zonklayan yanağıma dokundum.

Noah elimi çekerek hafifçe yanağımı öptü. İçim huzurla doldu; demek ki uf olmuş yeri öpmek sadece beş yaşındakilerde işe yaramıyordu.

Yine de silkinip kendime gelmeye çalıştım. Böyle huzurlu ve mutlu olmamam gerekirdi. Noah'ya karşı hislerim konusunda dikkatli ve temkinli olmaya çalışıyordum.

Bana böyle güvenip açıldığı için muhtemelen artık daha da yakınlaşmıştık; ama, bu *kötü* bir şeydi. Noah'ya karşı bir şeyler hissedemezdim; hissedersem, işler bozulduğunda her şey kontrolden çıkardı. Lee benden nefret ederdi. Noah da beni teselli etmek için orada olmayacaktı. Darmaduman olurdum.

Fakat o şefkatle acıyan yanağımı öperken kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum ve gözlerinin içine baktığımda onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Onunla olmak çok hoşuma gidiyordu. Bana sarıldığında kendimi harika hissediyordum. Gözleri öyle parlak ve maviydi ki...

Ciddi bir yüz ifadesiyle, "Elle..." diye konuşmaya başladı ama ben çoktan araya girip konuşmaya başlamıştım.

Dudaklarımı işaret ederek yavaşça, "Sanırım dudaklarımı da incittim," dedim.

Sessiz bir şekilde güldü ve başını iki yana sallayarak bana doğru eğildi.

O sırada, biz birbirimizden ayrılamadan, tam olarak kapanmamış olan kapı aniden açıldı.

"Neler oluyor burada?"

Noah ayağa fırlayıp arkasını döndü. Bense uyuşmuş bir halde yatağın kenarında oturmaya devam ediyordum.

Kapı eşiğinde Lee'yi görünce, aklımdan yüksek sesle asla söylemeyeceğim bir dizi küfür geçti.

"Neler oluyor, dedim," diye tekrarladı. Gözleri şüpheyle kısılmış, bir bana, bir Noah'ya bakıyordu. Sonra bakışları bana takıldı ve ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım! Shelly, yüzüne ne oldu?"

Alaycı bir sesle, "Sağol be," diye mırıldandım ama sesim ortamdaki gerilimi azaltmaya yetecek coşkuda değildi.

Lee bir anda önümde belirdi ve yaralı yanağıma baktı. Hızla arkasına dönüp öfkeyle abisine baktı. "Bunu ona sen mi yaptın?"

Noah sertçe, "Ne?" diye sordu. "Ne dedin sen?"

Lee, "N'oldu, sağırlaştın mı yoksa?" diye mırıldandı. Sonra çok daha yüksek bir sesle konuştu. "Bunu ona sen mi yaptın, dedim? Elle'e vurdun mu?"

Noah'nın çenesi öyle bir kenetlendi ki yüzündeki kasların gerginliği dışarıdan ayan beyan görünüyordu. "Sence cidden de... Elle'e vurabilir miyim?"

Lee öfkeyle, "Eh, senden beklenir!" diye çıkıştı. "O zaman nasıl oldu da yaralandı? Ne bok yiyordun?"

Lee sadece öfkeden deliye döndüğü zamanlarda böyle küfrederdi. İşlerin sarpa sardığını görebiliyordum ama olduğum yerde donup kalmıştım, kıpırdayamıyordum.

Noah kaygısız ve sert bir tavırla, "Sana açıklama yapacak değilim, küçük kardeş," dedi.

Noah'nın alaycı ve küçümser ses tonu, Lee'nin yumruklarını sıkmasına neden oldu. "O zaman Elle'e ne oldu?"

Ürkek bir sesle, "Bir şey yok," dedim. İkisi de dönüp bana ters ters baktı. Başımı yana eğerek yüzümü saçlarımın arasına gizledim ve ikisine de, "Bir şey yok, iyiyim..." dedim.

Lee, "İyi filan değilsin," dedi. Parmağını bana doğru salladı ve Noah'ya, "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Seni aramaya garaja gelmişti ve düştü. Ortada büyütülecek bir şey yok. Sakin ol biraz. O iyi."

Lee'yi asıl kızdıran kaygısız ve umursamaz bir tavırla konuşmasıydı. Noah'nın da bunu bildiğine emindim. Bu beni de çileden çıkarırdı.

"Onun bir suçu yok," diye araya girmeye çalıştım ama ikisi de beni görmezden geldi.

"Sen de öylece düşmesine izin mi verdin? Tanrı bilir, senin yerlerdeki süprüntülerinden birine takılıp düşmüştür zaten."

"Onun sakarlığını kontrol eden ilahi güçlerim yok sonuçta."

Sağol be, Noah.

Lee dudak bükerek, "Sonuçta senin hatandı yani? Biliyordum," dedi ve başını iki yana salladı. Öfkeden yanağının içini ısırıyordu. Noah'nın bir hatası olmadığını bildiğinden emindim ama ona öyle kızgındı ki her halükarda onu suçlayacaktı zaten.

Noah dişlerini gıcırdatarak, "Sadece bir kazaydı," dedi. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Lee sadece omuz silkti. Bu da Noah'yı iyice çileden çıkardı. "Ona bunu sen *yapmış* olsan da şaşırmazdım."

Noah, "Yetti be," diye gürledi ve çoktan yumruğunu sallamakta olan Lee'nin üzerine atladı.

Sıçrayarak yataktan kalktım ve aralarına girdim, yoksa birbirlerini öldürmeleri işten bile değildi. Noah'yı bütün gücümle göğsünden ittim ama faydasızdı. Fakat en azından artık arada ben olduğum için birbirlerine vurmayı bırakmışlardı.

"Noah," dedim sessizce. "Noah, bana bak. Noah."

Lee'ye düşmanca bakmayı bıraktı ve bana döndü. İfadesi biraz yumuşamıştı. "Sana asla vurmayacağımı biliyorsun, Elle. Elimde olsa düşmene de engel olurdum. Sana asla vurmam, bunu biliyorsun, değil mi?"

Sabırla başımı salladım. "Evet, biliyorum ama Lee ile kavga etmen gerekmiyor, tamam mı? Sadece benim için endişeleniyor."

Noah hırsla, "Sana asla vurmam," dedi. Çenesi tekrar kilitlenmişti.

Olabildiğince yatıştırıcı bir sesle, "Biliyorum," dedim. Elimi hızla inip kalkan göğsüne koydum. "Biliyorum, tamam mı? Lütfen sakinleş biraz. Lütfen. Vurmayacağını biliyorum. Sakin ol, lütfen."

Birkaç saniye daha gözlerime baktı ve sonra elini saçında gezdirerek geri çekildi. Geri dönüp Lee'nin elini tuttum ve onu çekiştirerek odadan çıkarıp kendi odasına götürdüm.

Kapıyı arkamızdan kapatarak konuştu. "Vay be. Onu daha önce böyle sakinleştirebilen birini hiç görmemiştim. Bu çok... tuhaftı. Üstelik genelde birbirinize bağırıyor olursunuz."

"Bak, unut gitsin. En azından artık birbirinizin üzerine saldırmıyorsunuz." Derin bir nefes alıp kendimi yatağın üzerine

attım. O da yanıma oturdu ve uzanıp yanağıma dokundu. Nefesimi tutup iki büklüm oldum.

Hemen, "Affedersin," dedi. "Ee, ne oldu, anlatsana."

Noah'nın hikâyesi neydi? Lee'ye bakmaya gitmiştim...

Eve geldiğimi ve garajda birinin sesini duyduğumu ama Noah ile karşılaştığımı söyledim. Lee'yi bulmak için oyun odasına geçecektim ama düşüp yüzümü vurmuştum.

Midem resmen kaynıyordu ve kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. Büyük ihtimalle bu, suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu. Fakat ona özellikle de şu anda gerçeği söyleyemezdim. Sakinleşmiş olsa da Noah'ya hâlâ kızgındı.

Noah ile flört ederek garajınızda takılıyordum. Biraz öpüşüp koklaştık. Sonra o motosikletiyle uğraşmaya başladı ve ben de yüzüstü yere yapıştım işte. Ha, bu arada, son birkaç haftadır onunla gizli gizli görüşüyoruz, o yüzden ortada büyütülecek bir şey yok. Bunu sürekli yapıyoruz; sadece genelde yuvarlanıp düşmüyorum.

Evet, bunu *çok iyi* karşılayacağı kesindi.

Kendi kendime bunun doğru bir zaman olmadığını söyledim. Ona anlatamazdım.

Anlatacak bir şey de yoktu zaten –Noah'ya karşı öyle hisler beslemiyordum sonuçta– öyle olsaydı bile, bu doğru bir zaman değildi.

"Aman tamam, yani onun suçu değildi," diye homurdandı. "Ama o..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim; ona sormam gereken başka bir şey vardı ama açıkçası vereceği cevaptan korkuyordum.

Fakat kendimi tutamadım. "*Gerçekten de* bana vurduğunu mu düşündün?"

Lee bana uzun uzun baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. "Biliyorum, biliyorum, o benim abim ama bir an cidden kafayı yediğini, senin de yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu, ikinizin yine tartıştığını düşündüm... Bunu düşünmek hiç hoşuma gitmese de..."

Tişörtümü çekiştirerek sessizce, "Bana hayatta vurmazdı," dedim. Tişörtüm de yırtılmıştı. Tezgâhtan düşerken yırtılmış olmalıydı. "Noah bile nerede durması gerektiğini bilir."

Lee, "Umarım," diye mırıldandı.

"Ben öyle olduğuna *eminim*."

"Normalde gırtlak gırtlağa geliyorsunuz, şimdi de bana onu mu savunuyorsun?" Suçlamaktan ziyade durumu anlatıyordu.

"Senin de hemen tepen attı," dedim. "Ne oluyor?"

Saçını karıştırarak iç çekti. "Sadece gerginim biraz. Tarih sınavından kalmıştım, hatırlıyor musun? Annemler Rachel ile fazla zaman geçirdiğimi söylediler. Biraz stresliyim o yüzden."

Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı iç içe geçirdim. O da elimi sıktı ve derin bir nefes alıp verdi.

"Herneyse, hem konuyu değiştirme, küçük hanım. Siz ikiniz ne zamandan beri böyle kanka oldunuz? Ben içeri girdiğimde, birbirinize bayağı yakın görünüyordunuz."

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Hiçbir şey görmediğini sanmıştım –Lee asla lafı dolandırmazdı– bir şeylerden şüpheleniyor olsaydı, bana çoktan sormuş olurdu.

Şu an doğru zaman değil. Şimdi olmaz. Ona başka zaman söylersin, şimdi değil...

Midem burkuldu. Ona söylemeliydim. Yani... nasıl olsa eninde sonunda öğrenecekti, o yüzden bir başkasından öğreneceğine neden şimdi söylemiyordum? *Ona söylemeliydim.*

Bunu istemiyordum. Benden nefret edecekti.

Fakat, şimdi öğrenirse, benden daha az nefret ederdi.

"Lee, lütfen benden nefret..."

Birisi kapıdan, "Elle?" diye seslendi.

İç çekerek sustum ve kendimi Lee'nin yatağına geri bıraktım. Noah dünyadaki en kötü zamanlamaya sahipti. Tam da Lee'ye söylemek üzereyken bu olmamalıydı. Şimdi olmaz.

Ben bir şey söylemeyince Lee ona, "Ne istiyorsun?" diye çıkıştı.

Noah ona ters ters baktı ve "Elle, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" dedi.

"Olur." Lee'nin elini son bir kez sıkıp bıraktım ve yataktan kalktım. Lee'ye güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ve odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Noah boynunun arkasını kaşıyordu. Çenesi gergindi. Yüzündeki ifadeyi anlamak biraz zamanımı aldı: bir şeye kafayı takmıştı. Ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı ve beni çekiştirerek odasına götürdü. Bu sefer kapıyı tamamen kapattı.

"Eğer... eğer, yani, istemezsen... durmak istersen... yani birlikte her ne yapıyorsak işte, seni anlarım. Beni artık görmek istemezsen."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bu da nereden çıkmıştı şimdi böyle birdenbire? "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

Omuz silkti. "Eğer istersen, seni anlarım. Daha önce de benim şiddet düşkünlüğümden bahsediyordun. Sonra Lee de öyle şeyler söyledi: benim sana vurmam hakkında ve ben... anlıyorum."

Kaşlarımı çatmaya devam ettim.

"*Şiddet bağımlısı* olmak bir erkeği çekici kılan özelliklerden değil sanırım, değil mi?" Acı acı gülümsedi. "Lee'nin söylediği gibi bir şeyi asla yapmam gerçi, bunu biliyorsun, değil mi? Sana asla zarar vermem, Elle, yemin ederim."

Başımı salladım. "Biliyorum, tamam mı? *Biliyorum.*"

"Yine de buna... devam etmek istemezsen anlarım. Her ne yapıyorsak yani. Bitirmek istersen..."

"İstemiyorum." Bozulduğunu görünce aceleyle devam ettim. "Bitirmek istemiyorum."

Gülümsedi ve beni kendine doğru çekerek, alnını alnıma dayadı. "Seni kötü etkilediğim kesin. Böyle aptalca kararlar vermene izin vererek."

"Ne gibi?"

"Benimle olmak gibi." Hızlıca dudağımdan öpüp geri çekildi. "Git hadi yoksa beni pencereden attığını filan düşünebilir."

Güldüm ve başımı iki yana sallayarak odadan çıktım. Lee yatak odasının dışında beni bekliyordu ama gizlice bizi dinlemeye çalışmıyordu. Sadece bekliyordu.

"Bu da neydi böyle?"

Sanki çok önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi, Noah'nın bana asla vurmayacağını tekrarladığını söyledim. Fakat Lee'nin başını sallayarak yalanımı kabul etmesini beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"Yoksa bana en iyi arkadaşımla abimin birbirlerine deli gibi âşık olduklarını mı söyleyeceksin?"

Kahkahalara boğuldum. "Lee, bazen abuk subuk konuşuyorsun," dedim.

Âşık olmak mı? Ben, Noah Flynn'e mi âşıktım?

Tabii. Tabii.

Babama, Lee'nin garajında düştüğümü söyleyince sadece iç çekti ve bana bir dahaki sefere daha dikkatli olmamı söyledi.

"Cidden," dedi. "Annenden bile betersin. Alışveriş merkezindeki asansörde nasıl düşmüştü, hatırlıyor musun? Neredeyse

ayağına dikiş atılması gerekecekti." Başını iki yana salladı ve özlem dolu şekilde gülümsedi.

Okuldaki hiç kimse Lee'nin garajında düşme hikâyemden şüphelenmedi. Neden şüphelensinlerdi ki? Yalan da değildi; en azından bu sefer. Noah ile ilişkim yalan dolan üzerine kuruluydu ve bundan nefret ediyordum.

Fakat görünen o ki bunda gittikçe ustalaşıyordum. Yine de bundan gurur duyduğum söylenemezdi.

Öğle yemeğinde Lee ve çocukların yemek almasını beklerken masaya bir anda kızlar doluştu.

Jaime bana bakarak, "Flynn hakkında düşünüyordum da," dedi.

Tamara heyecanla, "Aa, anlat çabuk," dedi.

Açık açık, "Biriyle beraber mi?" diye sordu.

Flynn'in hiç kız arkadaşı olmadığını, sadece gönül eğlendirdiğini herkes biliyordu. O zaman Jaime neden birdenbire "biriyle" olduğunu düşünüyordu? Bir açık vermiş olabilir miydik? Bizi görmüş müydü? Bu yüzden mi bu soruyu bana soruyordu?

Parmaklarımı terli avuçlarıma bastırarak yutkundum ve kolay yolu seçtim. "Noah'nın her dakika ne yaptığını bilmiyorum açıkçası."

Olivia, "Hepimizden fazla şey bildiğin kesin," diye mırıldandı. "Şanslı karı." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana göz kırptı. Ben de biraz rahatlayarak güldüm.

Jaime'ye, "Niye soruyorsun?" dedim.

Omuz silkti. "Bir teorimiz vardı da."

"Teori mi?" dedim. Jaime başını salladı. Candice de öne doğru eğilip fısır fısır konuşmaya başladı. Sanki kalbim deli gibi çarpmıyormuşçasına rahat bir tavırla çatalımı makarna salatama batırdım.

"Flynn'in gizli bir kız arkadaşı olduğunu düşünüyoruz."

Neredeyse çatalımı yere düşürüyordum. Neredeyse ağzım açık kalacaktı.

Samantha bir kahkaha attı. "Hiç sanmam. Flynn'den bahsediyoruz burada. Tam bir zampara kendisi. Onun biriyle uzun süreli bir ilişkiye girdiğini gözümde canlandırmam *imkânsız*..."

Karen kendini göstererek, "Eh, belki doğru kızla karşılaşırsa," dedi ve güldü.

Candice, "Bir düşünsene," diye devam etti. "Onu haftalardır kimseyle görmedim; yani *hiç kimseyle*. Genelde partilerde bazı şanslı kızlarla öpüşürken görülür ama..."

Tamara, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Çok haklısın! Haftalardır yanında tek bir kız bile yok ama hepiniz birkaç hafta önce boynundaki aşk ısırığını gördünüz, değil mi?"

Olivia, "Onu kim gözden kaçırabilirdi ki?" diyerek güldü.

Kızarıp bozarmamak veya suçlu ve endişeli görünmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu kızlar benim düşündüğümden çok daha dikkatliydi.

"Onu birileriyle gördün mü, Elle? Yani evlerinde Lee ile takıldığında filan?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hayır, yanında kimseyi görmedim."

"Acaba kim?.."

Faith, "Biri *varsa,* tabii," dedi.

O sırada gelişigüzel bir tavırla, "Belki de eşcinseldir," dedim.

Bir an tüm masada bir sessizlik oldu. Ben de son derece sakin bir şekilde makarna salatamı yemeye devam ettim. Herkes şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Bu mümkün değil."

"Olamaz."

"*Gerçekten de* böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, bu imkânsız!"

Kendimi daha fazla tutamadım ve kahkahalara boğuldum. "Şaka yapıyorum! Yüzlerinizi görmeniz lazımdı... keşke kameram yanımda olsaydı..."

Candice yüzünü buruşturarak koluma vurdu. "Bu hiç de komik değildi, Elle."

"Üzgünüm," diye kıkırdadım. "Kendime mani olamadım."

Fakat konuyu Noah Flynn'in gizemli kız arkadaşından başka yere çekmeyi başarmıştım ve *benden* şüphelenmelerine imkân yoktu. Derin bir nefes aldım ve erkeklerle ilgili muhabbetlerini dinledim. Flynn ile beraber değilken, onunla ilgili yeterince dedikodu dinlemiştim; küçük masum Rochelle'in belalı Flynn ile takıldığını öğrenirlerse başıma gelecekleri düşünmek bile istemiyordum.

Onlara gidip bir motosiklet aldığımı söylesem ancak bu kadar inanılır olurdu.

HASRET e-kitaphane

17. BÖLÜM

BİRDENBİRE MAYIS ORTASINA GELİVERMİŞTİK.

Sanki başımda yeterince iş yokmuş gibi –üstelik final sınavları da yaklaşıyordu– bir de okul komitesiyle uğraşıyordum.

Tyrone, "Yaz Dansı'nı haziran başında yapıyoruz," dedi.

Birisi, "Ne? Ama, o zaman neredeyse hiç vaktimiz yok!" diye itiraz etti.

Tyrone ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı ve herkes sustu. "Tarihi ben belirlemiyorum, kusura bakmayın. Royale'deki balo salonu sadece bu tarihte uygun."

Kaitlin, "Bize Royale'i mi ayarladın?" diye çığlıklar atarak oradaki bütün kızların hislerine tercüman oldu. Royale çok gösterişli bir oteldi. Her yeri beyaz, altın ve mermerdi.

Tyrone başını evet anlamında salladı. "Evet. Bütçe uygundu ama bilet fiyatlarını biraz artırmazsak, dekorasyon ve orkestra konusunda biraz sıkışacağız."

"Ee, bunu yapabiliriz," dedim. "Royale'den bahsediyoruz sonuçta. Kimse oraya gitmek için biraz daha fazla ödemeye ses çıkartmaz."

Tyrone, "Doğru," dedi. Herkes bu konuda hemfikirdi. "Bazı şeyleri netleştirmemiz lazım: yiyecek, orkestra, bilet ve..."

Kızlardan biri ellerini masaya koyarak, "Bir temaya ihtiyacımız var," dedi.

Faith oturduğu yerden heyecanla zıpladı. "Kesinlikle ortaçağ dönemi gibi bir şey yapmalıyız! Ortaçağ temalı bir şov görmüştüm, tek kelimeyle muhteşemdi!"

Bütün erkekler neredeyse aynı anda, "Hayır," diye seslendi. Lee'nin yüzündeki dehşet ifadesini görünce güldüm.

"Siyah beyaza ne dersiniz?"

"Çok yaza uygun değil."

Bridget heyecanlı bir şekilde, "Tarihi bir tema olsa? Mesela altmışlar filan gibi? Ya da yirmili yıllar yapalım! Erkekler gösterişli takım elbiselerle gangsterler gibi giyinebilir, ayrıca bir de –ne deniyordu onlara?– şu püsküllü elbiseler vardı. Bu harika olur," dedi.

Birisi açık açık, "Ah, hayır," dedi.

Tony, "Yanıma silah da alabilir miyim?" diye dalga geçti. "Al Capone olursam?"

Çocuklardan biri alaycı bir tavırla, "Bak bu olabilir," dedi. Konuşan kişi İngilizce sınıfımdan Max'ti. "Yasaklı dönem mi? Hem de okul dansında? Kimse içeri alkol sokmaya çalışıp bütün okul danslarının yasaklanmasına neden olmaz böylece."

"Şey, maskeli balo yapabiliriz..."

"Evet! Aman Tanrım, evet! Bu harika olur!"

Oflayarak başımı masaya vurdum ve sonra tekrar doğruldum. "Yapmayın ama ya! Sizce de fazla klişe olmaz mı? Bugünlerde *herkes* maskeli balo yapıyor. Televizyonlarda bile rastlıyorsunuz. *Başka* bir şey olmalı..."

Eric, "Kış Dansı'nda da o aptal Hollywood teması mı nedir, onu yapmıştık," diye homurdandı. "Maskeli balo en azından daha havalı olur."

"Ama daha önce o kadar çok yapıldı ki!"

Lee, "Katılıyorum," dedi.

Tyrone ikimize bakıp başını iki yana sallayarak, "Tabii ki, katılıyorsun," diye mırıldandı.

Lily muzip bir bakışla, "Hey, her zaman bir mini şenlik düzenleyebiliriz," dedi. "Yani, falcılar, pamuk şekeri... başka bir öpücük standı."

Üst sınıflardan Tony bana bakıp, "Elle organize edecekse ben varım," dedi ve gülerek göz kırptı. Ona bakıp gözlerimi devirdim ve yanaklarımın kızarmamasını diledim. Aradan onca zaman geçmişti ama hâlâ stantta Flynn ile nasıl öpüştüğümü hatırlatıp duruyorlardı.

Lee, "Hayır, onu yapmıyoruz," dedi. Tavrı Noah'ya öyle benziyordu ki şaşırmıştım.

Tyrone sabırsız bir sesle, "Herneyse," dedi. "Maskeli balo isteyenler?"

Lee ve benim dışımdaki herkes el kaldırdı.

"O zaman karar verilmiştir. Lee, Elle, poster ve biletlerle siz ilgilenir misiniz?"

İkimiz de iç çekip, "Olur," dedik. Tyrone bize belirli bir tasarım önermeden tam olarak ne yapacağımızı anlatırken geri kalanlar da kendi aralarında iş bölümü yaptılar.

Yanlış anlamayın; Yaz Dansı'nı büyük bir heyecanla bekliyordum. Harika olacaktı, özellikle de mekân Royale olduğu için ama bir kavalye bulma fikrinden hiç hoşlanmıyordum.

Okul dansları lise iki ve son sınıf öğrencilerine açıktı. Kış ve Yaz dansları son derece büyük etkinliklerdi. Kış Dansı'na Lee ile birlikte gitmiştim çünkü o sırada bir kız arkadaşı yoktu.

Fakat şimdi Rachel'a soracaktı.

Yani benimle gitmeyecekti; o yüzden kendime bir kavalye bulmam gerekiyordu. Yalnız gitmem söz konusu bile değildi.

O zaman...

Kiminle gidecektim?

Kiminle gitmek *istediğimi* biliyordum ama dansta Noah Flynn ile boy gösterirsem, dedikodular ve söylentiler ışık hızıyla yayılacaktı... bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Ayrıca bunu Lee'ye anlatmadan yapmam mümkün değildi: bu şekilde öğrenirse benden nefret ederdi; ama ona ne ara söyleyecektim? O cesareti nereden bulacaktım?..

Noah sayesinde erkeklerin de bana sormak için sıraya gireceklerini sanmıyordum.

Olaya iyi tarafından bakarsak maskeli baloya tek başıma gitsem bile kimse beni tanımayabilirdi.

Yine de içimde bir yer Noah'nın bana sormasını umuyordu. Belki bunu ima edebilirdim. Beklediğim fırsat birkaç gün sonra ayağıma geldi.

Lee'nin bilgisayarında bazı poster ve bilet örnekleri üzerinde çalıştığımız sırada telefonu çaldı.

"Selam, Dixon... Ne? Sen ciddi misin? Aman Tanrım! Hemen geliyorum!"

Lee yerinden hızla kalkıp spor ayakkabılarını aldı. Tavırları küçük çocukların yılbaşı sabahındaki halini andırıyordu.

"Ne oluyor?"

"Çocuklar alışveriş merkezindeki yemek yerindeymiş ve bil bakalım, kim orada? *Donat* alıyor?"

"Hım..."

"Matt Cain. San Francisco Giants takımından. Hani şu meşhur beyzbol oyuncusu var ya? Top atıcısı?"

"Ha, tamam. O zaman gidiyorsun."

"Aynen öyle!" diyerek güldü. "Hey, beyzbol şapkamı gördün mü?"

Elimle işaret ederek, "Dolabında," dedim. Dağınık masasının üzerinden bir keçeli kalem bulup ona uzattım. O da koşarak odadan çıktı.

"Sonra görüşürüz!" diye bağırdı ve ön kapı ardından çarparak kapandı.

Güldüm. Matt Cain'in adını duymuştum ama bir beyzbol fanatiği olduğum söylenemezdi. Evet, beyzbolu oynaması da, izlemesi de son derece zevkliydi. Babam, Brad ve Lee ile birkaç oyuna da gitmiştim. Şahsen futbol maçlarını izlemeyi tercih ediyordum.

Özellikle Noah da oynuyorsa...

Gelecek cuma bir maçları daha olduğunu hatırladım. Çeyrek final veya yarı final maçı gibi bir şeydi. Muhtemelen çocuklardan bazılarıyla birlikte izlemeye giderdik.

Bilgisayarda o ana kadar çalıştığımız şeyleri kaydedip eve gitmek üzere masadan kalktım. Lee saatler sonra dönerdi. Ben de orada tek başıma kalmak istemiyordum.

Evden çıktım ve garajdan sesler geldiğini duydum. Ön kapıyı çekerek kapattım ve biraz etrafta oyalandım. O sırada garaj kapısının hafif aralık olduğunu gördüm. İçeriden metal şıngırtıları ve hafif cızırtılı bir radyo sesi geliyordu.

Başımı eğerek kapının altından geçtim. Orada olduğunu biliyordum, yine de boş garaja bakınarak, "Noah?" diye seslendim.

Hafif tıkırtılar duydum. Sonra birdenbire arabasının altından çıktığını gördüm. Sırtüstü kaykaya yatmıştı. Yüzünde, kollarında ve gömleğinde yağ lekeleri vardı. Elinde de bir tür alet tutuyordu.

"Aa, selam," dedi. "Lee sanırım az önce evden çıktı."

"Evet, beyzbol oyuncularından biri alışveriş merkezindeymiş, o yüzden koşarak çıktı. Dans için poster çalışıyorduk."

Noah homurdandı. "Okuldaki bu saçmasapan bahar etkinliklerinden nefret ediyorum."

"Katılım isteğe bağlı, biliyorsun."

"Evet ama bu futbol takımı için pek geçerli değil," diye mırıldandı. "Şenlikte de aynısı oldu. 'Katılmanız önerilir,' diyorlar ama katılmazsak bir sonraki maçta yedek kulübesine çekileceğimizi biliyoruz."

Güldüm. "Böyle bir şey yaptıklarına inanamıyorum."

"Hepsi imaj meselesi, lanet olasıca okul yüzünden," diye mırıldandı.

"O yüzden mi hâlâ okuldasın?"

Sırıttı. "Hey, beni tanımıyorsun galiba? Mükemmel notlar, harika futbolcu... Bu yüzden arada karıştığım kavgaları görmezden geliyorlar. Özellikle de kavgaları ben *başlatmadığım* için."

Ona bakıp gözlerimi devirdim.

Tekrar arabanın altına doğru kayarak, "Ee, dansa yine Lee ile mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Ne yaptığını sormaya bile yeltenmedim; zaten anlatsa da anlamıyordum.

"Hayır. O, Rachel ile gidiyor."

Noah arabanın altından tekrar çıktı ve bana endişeli bir bakış attı. "O zaman sen kiminle gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Yüzünden bana soran ilk erkeği dövmekle tehdit edeceği belli oluyordu ama bunu görmezden geldim.

"Bu arada maskeli balo olacak," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet."

Başını salladı ve tekrar arabanın altına girdi. Noah'nın beni en çok sinirlendiren huylarından biri buydu; çoğu zaman

aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum. Oysa Lee ile birbirimizin cümlelerini tamamlıyor ve diğerinin ne düşündüğünü anında söyleyebiliyorduk; yani Noah konusu dışında. Bu da sadece şans eseriydi ya da bir şeyler olduğuna dair işaretleri bilerek görmezden geliyordu.

Ama Noah... Noah bir oyun küpüydü. Tamamlanması mümkün olmayan bir yap-boz gibiydi ama henüz ondan vazgeçmek istemiyordum çünkü fazlasıyla etkili ve çekiciydi.

"Eh, biri sana sorarsa, hayır dersin."

"Pardon?"

"Aklınca seninle bir şeyler denemeye çalışacak salağın biriyle gitmeni istemiyorum, tamam mı?" Metal şıngırtıları ve müzik yüzünden sesi biraz boğuk geliyordu ama ses tonundan emir verircesine konuştuğu belliydi. "Eğer Dixon gibi birisi sana *-arkadaşın olarak-* sorarsa ve kabul etmek istersen olur, ama..."

"Bana kiminle gidip gidemeyeceğimi söyleyemezsin," diye itiraz ettim. Bunu pekâlâ da yapabileceğini biliyordum ama ne söylerse onu öylece kabul etmemi *beklemesi* beni deli ediyordu.

"Elle..."

"Dansa kiminle istersem onunla giderim, *tamam mı?* İster arkadaşım olarak sorsunlar, isterse diğer türlü."

Noah tekrar arabanın altından çıktı ve vida anahtarını yere bıraktı. "Elle, dinle beni. Burada sana gözkulak olmaya çalışıyorum ve sen de işimi hiç kolaylaştırmıyorsun. Bu bir dans, erkekler illa ki bir şeyler deneyecektir. Üstelik maskeli balo olduğu için seni öpmeye çalışıp yakalanmama ihtimalleri de var, o yüzden şanslarını deneyeceklerdir."

"Herkes öyle adilikler yapmaz, Noah."

"Erkeklerin çoğu yapar."

"Belki de umurumda değildir," diye çıkıştım. Aslında cidden *umurumdaydı* ama Noah ile mücadele etmeden durumu kabul etmeye niyetim yoktu. Bu konuda haklı olsa bile. "Belki de romantik dans sırasında bir erkeğin beni öpmesini istiyorum."

"*Benim* umurumda," dedi sertçe ama bağırıp çağırdığı yoktu. Tepemde durmuş, dik dik bana bakıyordu. Onu alt etmeye çalışırken fiziken ona göre böyle ufak kalmak sinirime dokunuyordu.

Gözlerimi kısarak, "Nedenmiş o? Sen niye umursuyorsun ki?" diye çıkıştım. Sanırım cevabı biliyordum ama umurumda değildi. Ona öfkelenmiştim.

"Çünkü romantik şarkılarda seninle sadece ben dans etmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Muhtemelen bu ucuz kız tavlama laflarının beni yumuşatacağını düşünüyordu –ne de olsa tam bir romantiktim– ve aslında biraz işe yaradı da çünkü o sırada beni öpmeye başlayınca, ona karşılık verdim. Kalbim hızlanmıştı, içimde kıvılcımlar uçuşuyordu.

Dudakları dudaklarımdayken gülümsedim ve "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum," diyerek gülümsedi.

Noah ile böyle gizli kapaklı görüşmek, yakalanma ihtimalinin verdiği heyecan her şeyi daha da canlı kılıyordu. Bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğimizin farkındaydım ama bu durum bunun keyfini çıkarmama engel değildi.

Birkaç dakika sonra, hafifçe nefesim kesilmiş halde, "Söylediğinde ciddi miydin?" diye sordum. "Romantik dans hakkında?"

Başını salladı. "Evet. Hatta bütün geceyi istiyorum."

"Ah, demek öyle."

"Evet." Dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu.

"Yani dansa birlikte gitmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Tam sayılmaz," diyerek güldü ve beni tekrar öptü. "Ama, öyle de gibi."

"Ben bu kadarına da razıyım."

Beni son bir kez öptükten sonra dönüp arabasını tamir etmeye devam etti. Arabanın parlak kaportasında yüzüme ve boynuma bulaşmış yağ lekelerini görebiliyordum. Eve gitmeden önce onları temizlemeye çalışmam gerekiyordu.

Sessizce, "İşte bu," dedim. Ağzım kulaklarıma varmıştı. "Bu tam da aradığım şey."

Lee, "Son beş elbise için de aynı şeyi söylemiştin," diye mırıldandı. Brad de akşam yemeğinde önüne sebze koyulduğu zaman böyle davranıyordu.

"Evet, ama bu sefer eminim."

"Ne kadar eminsin? Diğerlerinden de emindin. Ben pembe olanı beğendim."

"Çünkü göğüslerim ondan resmen taşıyordu." Aynaya bakıp gözlerimi devirdim. Lee de bir kahkaha attı. "Onu giyersem abinin ne diyeceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Sana dokunmadan duramazdı." Bir an ciddi olduğunu sandım. Mideme resmen taş oturdu ve gözlerim panikle açıldı ama o sırada gülmeye başladı. "Ya da yanında durup gelen çocukları elinde sopayla kovalar. Bunu almak istediğinden emin misin?"

Sırıtarak başımı evet anlamında salladım. "Kesinlikle."

"Ne kadarmış?"

"İndirime girmiş. Altmış dolar."

Lee başını salladı. "İyiymiş."

Elimle eteği tekrar düzelttim ve aynada kendimi hayranlıkla seyrettim. Dizlerime inen koyu yeşil bir elbiseydi. Hareket

ettiğimde etek kısmı sağa sola sallanıyordu. Sırtı belime kadar tamamen açıktı. Boyundan bağlamalıydı. Önü de V yakaydı ama fazla açık değildi. Yakasında küçük gümüş işlemeler vardı ve ışıkta parlıyorlardı. Elbiseye bayılmıştım.

Lee tekrar, "Bu elbiseyi almak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "İyi görünüyor, değil mi? Almadan önce son yorumun ne?"

"Evet, Shelly, çok güzel görünüyorsun."

"Mavi elbise için de aynı şeyi söylemiştin ve siyah olan için de."

"Ee, hepsi sana çok yakıştı," dedi. Öyle samimi görünüyordu ki gülmeden edemedim. Lee bu tarz olaylar için biçilmiş kaftandı. Bana fikrini dürüstçe söylerdi; sadece "İyi görünüyorsun," veya "Şişman görünmüyorsun," demezdi. Bana doğrudan popomun büyük görünüp görünmediğini veya bacaklarımın tıknaz görünüp görünmediğini söylerdi.

Küçük soyunma kabinine girip şortumu ve tişörtümü tekrar üzerime geçirdim.

Elbiseye gerçekten de bayılmıştım. Lee'nin Kış Dansı yüzünden zaten bir smokini vardı. Erkekler bu açıdan şanslıydı; benim ise yine indirimden aldığım ve bir önceki Kış Dansı'nda giydiğim uzun kollu mavi elbiseyi tekrar giymeme imkân yoktu. Ayrıca fazla kalın olurdu. Kızların işi çok daha zordu!

Hazır alışveriş merkezine gelmişken ayakkabıları da alacaktım ama dükkândan çıkarken o işi daha hızlı halledebileceğimizi düşünüyordum. Yakınlarda bir yerde gümüş rengi yüksek topuklu bir ayakkabıyı çoktan gözüme kestirmiştim. Geriye sadece birkaç maske bulmak kalmıştı...

Aman Tanrım.

Dükkândan çıkarken sızlanınca, Lee, "Ne oldu?" diye sordu. "Şimdi ne var?"

"Maske almamız lazım."

"Hadi canım! Şaka yapıyorsun herhalde!" diye dalga geçti.

Boşta kalan elimle ona vurdum. "Sağol be. *Kıyafetlerimize uygun* maskeler bulmamız lazım. Yani senin kravatına uygun mor bir maske bulman lazım, benim de bu elbiseye uyan *yeşil* bir şey bulmam lazım... Ya da yok, aa, belki de gümüş rengi olabilir..."

Lee tekdüze bir sesle, "Pembe elbiseyi almalıydın," dedi.

"Ay, sus lütfen."

Kıyafet balosuna uygun ürünler satan ve arka tarafında az sayıda maske çeşidi olan bir dükkân bulmayı başardık. Lee hemen ucunda kocaman bir gagası ve yeşil tüyleri olan büyük bir kuş maskesi görerek suratıma dayadı.

"Bu nasıl?"

"Aman, büyü artık biraz ya." Ama ben de gülüyordum. Hemen önümde bir ayna vardı ve maske korkunç komik görünüyordu.

Aslında bu olayı fazla ciddiye aldığımız söylenemezdi. Lee mor bir canavar maskesi almak istedi, bir tür zombiye benziyordu. Ben gümüş olduğu için elbiseme de uyabilecek, eğri büğrü bir sayborg maskesi buldum.

Sonuçta mağaza müdürü bizi birkaç kez sertçe uyardıktan sonra hangi maskeleri alacağımıza karar vermek zorunda kaldık.

Lee sadece gözlerini kapatan, süper kahraman stilinde mor bir maske buldu. Oldukça havalı bir şeydi. Benimki biraz daha işlemeliydi. Burnumun altına kadar uzanıyordu. Neredeyse elbiseyle aynı tondaydı, sadece biraz daha koyuydu. Kenarlarına gümüş boncuklar ve pullar işlenmişti. Tam anlamıyla harikaydı;

sadece biraz pahalıydı. Elbiseyi indirimden aldığım için maskeye biraz daha fazla para ödeyebileceğimi düşündüm.

Lee, "Şimdi geriye sana bir kavalye bulmak kaldı, diğer her şey hazır," dedi.

Donakaldım. "Kahretsin."

Noah ile birlikte gitmemi nasıl açıklayacaktım? Birisi beni veya Flynn'i eninde sonunda tanıyacaktı... Özellikle de Lee. Hatta *kesinlikle* Lee.

Hapı yutmuştum.

Çok iyi bir bahane bulmam gerekiyordu.

Ya da ona gerçeği söyleyebilirsin...

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. "Boşver gitsin."

Neşeyle, "Hâlâ bir haftan var," dedi. "Erkeklerin sana sormak için hâlâ zamanı var..."

"Soranlar oldu," dedim. "Saydım, tam üç kişi. Sen de biliyorsun. Fakat Noah benim cevap vermeme bile fırsat vermeden hayır dedi. En uygunsuz anlarda bile resmen yanımda bitiyor."

Lee güldü. Sonra da, "Hey! Belki de Noah ile gidebilirsin!" dedi.

Kalbimin nasıl da deli gibi çarptığını anlamamasını umarak gözucuyla ona baktım. Yüzünde öyle masum bir gülümseme vardı ki anında hiçbir şeyden şüphelenmediğini anladım. "Niye?"

"Çünkü o da yalnız gidiyor. Senin de bir kavalye bulmana izin vermiyor. İkiniz için de iyi olur."

Ona bakıp gözlerimi devirdim. Aslında... bu bahaneyi kullanabilirdim. Eğer birlikte gitmemiz konusunda Lee böyle düşünüyorsa... o zaman neden olmasın?

Ya da ona gerçeği söyleyebilirsin.

Lee insanlara bu açıklamayı yaparsa herkes ona inanırdı.

Ya da ona –gerçeği– söyleyebilirsin!

Bunun üzerinde düşünmem gerekiyordu. İyi bir fikre benziyordu.

Ben ayakkabı alırken, Lee de peşimde dolanmaya devam etti. Sonra da yemek katına gidip dondurmayla birlikte içecek bir şeyler aldık.

"Dansa sadece bir hafta kaldığına inanamıyorum," dedi.

"Hey, ayrıca doğum günümüze de sadece iki buçuk hafta kaldı!" dedim heyecanla.

"Biliyorum!" Sırıttı. "Ne hediye alacaklarını biliyor musun?"

"Sanırım bir araba alıyorum ama henüz emin değilim. Babam ne olduğunu söylemiyor."

"Yani sürpriz gibi ama tam da değil."

"Aynen öyle," diyerek güldüm. "Saklamaya çalıştığı bütün araba broşürlerini gördüm. Sana ne alıyorlar?"

"Öyle özel bir şey yok." Ağzı dondurmayla dolu bir halde omuz silkti. "Belki de yeni bir bilgisayar alırım; kendi biriktirdiğim harçlıkları da üzerine koyarım. Benim model artık biraz eskidi. Ayrıca çok yavaş; yani kütüphanedeki bilgisayarlara göre filan."

"Biliyorum. Bu konuda senden yeterince şikayet dinledim. Ben hâlâ şu Hollandalı tiplerle oynadığın yarış oyunları yüzünden bilgisayara virüs bulaştığını düşünüyorum. "

"Hey ama o oyun süper."

"Ne olup bittiğini bile anlamıyorsun. Oyun *Hollandaca.*"

"Ee?"

Güldüm ama isteksizce. "Peki."

Kaşığını masaya bırakarak, "Pekâlâ, Shelly," dedi. Lee yemeği yarıda kesiyorsa, ortada ciddi bir şeyler olduğunu herkes bilirdi, o yüzden hemen dikkat kesildim. "Neler oluyor?"

"Ha?"

"Anlamazdan gelme. Aklında bir şey var. Şimdi, bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Cidden, boşver, önemli bir şey değil."

"Bu Noah ile ilgili, değil mi?"

Sonunda yakalandığımı düşünerek donakaldım. Artık neredeyse iki ay olmuştu; gizli kapaklı görüşme konusunda şansımızı zorlamaya başladığımızı düşünüyordum.

Fakat daha önce gözüme şüpheli filan görünmemişti... O zaman ne söylemeye çalışıyordu?

Gerçekten anlamamıştım.

"Biliyordum."

Telaşa kapıldım ve çaresizce, "Lee, sadece... benden..." diye kekeleyebildim. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Midem altüst olmuş vaziyetteydi. Karamelli dondurmam bir anda gözümde bütün çekiciliğini kaybetmişti.

Lee elini elimin üzerine koydu ve yumuşak bir sesle, "Seni etkilemesine izin verme, Elle," dedi. Bana şefkatle gülümsüyordu. "Senin iyiliğini düşünüyor. Bazen biraz aşırıya kaçtığını biliyorum ama... sabretmelisin, tamam mı? Birkaç hafta sonra okuldan ayrılmış olacak nasılsa. Gelecek yıl işler o kadar da kötü olmaz. Ayrıca sadece seni korumaya çalışıyor."

Resmen dilim tutulmuştu.

Noah ile gizli gizli görüştüğümün farkında değildi. Abisiyle aramızda olup bitenler hakkında en ufak fikri yoktu. Noah'nın korumacı tavırlarından ve Yaz Dansı'na bir kavalye bulmamı engellemesinden rahatsız olduğumu sanıyordu.

Halime sevinsem mi, üzülsem mi bilemiyordum. Hem rahatlamıştım hem de kendimi suçlu hissediyordum.

Lee'ye güçbela gülümsemeyi başardım. Bazen öyle tatlı oluyordu ki. "Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ve evet, haklısın.

Noah'nın eylülde üniversiteye başlayacağını unutmuştum. Nereye gitmeye karar verdiğini biliyor musun?"

Lee başını iki yana salladı. "San Diego'ya gitmek istediğini biliyorum ama henüz karar vermedi. Başvuruları arasında Ivy League'e dahil birkaç üniversite de var."

"Öyle mi?" Lee başını evet anlamında salladı ve dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Ha, peki. Hiç etrafta olmaması biraz tuhaf olacak."

"Ne demek istediğini anlıyorum. En azından ortalık biraz sakinleşir. Ben de resmen okulun en yakışıklı çocuğu olurum böylece." Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış tuhaf bir biçimde abisini andırıyordu. Noah ile olan benzerliği barizdi: ikisinin de koyu renk saçları, parlak mavi gözleri ve güçlü birer çenesi vardı. Noah kendi burnunu kırmadan önce burunları da birbirine benziyordu. Yine de Noah biraz daha uzun ve kaslıydı. Gerçi Lee de fena sayılmazdı; birkaç yazı spor salonunda geçirmek ve yüzmek ona yaramıştı.

Güldüm. "Ancak rüyanda görürsün, Lee."

"Sen de iyi ki abime abayı yakmış durumdasın ha..." diye dalga geçti.

"Kapa çeneni! Yok öyle bir şey!"

Tekrar güldü ve dondurmasından koca bir ısırık daha aldı. Ben de gözlerimi devirip dondurmamı yemeye devam ettim.

Yine de içimden hâlâ Noah'nın üniversiteye gitme mevzusunu düşünüyordum.

Bir yanım buralarda olması için eve yakın bir yere gitmesini istiyordu. Onun ayrılması fikrinden hoşlanmıyordum. Bu çok tuhaf olurdu. Ayrıca öpücüklerini çok özlerdim...

Onunla sadece öylesine takıldığımız zamanları da özleyeceğimi fark ettim.

Bir yanım ise üniversite için uzağa gitmesinin iyi bir şey olacağını söylüyordu. Böylece o bana çıkma teklif eden her erkeği tehdit etmeden okula taze bir başlangıç yapabilirdim. Cody ile olan talihsiz denememden beri, Noah ile gizli saklı görüşmelerimizi saymazsak, kimseyle çıkmamıştım.

İç geçirdim. Hayatım giderek içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

18. BÖLÜM

"Şey, him..." Warren benimkinin yan tarafındaki dolaplara yaslandı.

Cümlenin devamı gelmeyince, "Evet?" dedim.

"Dans için kendine bir kavalye buldun mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Noah hepsini korkutup kaçırdı."

Gergin bir kahkaha attı. "Ha, peki... Şey, düşünüyordum da... Benimle gitmek ister misin?"

"Arkadaş olarak mı, yoksa?.."

"Arkadaş olarak değil de flört gibi düşünmüştüm," dedi.

Öyle gergin görünüyordu ki. Gülümsedim. Normalde oldukça kendine güvenen biriydi.

"Bilmiyorum, Warren..."

"Şey, istersen arkadaş olarak da gidebiliriz?"

"Şöyle yapalım mı, eğer başka birini bulamazsan, o zaman seninle gelirim, ne dersin? Ama seninle gitmek isteyen bir sürü kız çıkacağına eminim." Tekrar gülümsedim.

Biraz düşkırıklığına uğramış gibiydi ama o da bana gülümsedi. "Bu sözünü unutma."

"Peki," diye güldüm. "Bol şans."

"Şansa ihtiyacım olacak," dedi. "İlanlar çıkar çıkmaz, herkes alelacele birilerini buldu. Artık sadece bir haftam var."

"Biliyorum. Bu çok saçma. Ben elbisemi bile daha bu cumartesi aldım."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Bakalım kendime birilerini bulabilecek miyim? Sonra görüşürüz, Elle."

Dolabımı kapadım ve arkama döndüm. Thomas aniden yanımda belirince korkudan zıpladım. Bana gülümsüyordu, daha doğrusu pis pis sırıtıyordu. "Selam, Elle."

"Selam..." Oradan hızla uzaklaşmakla, ona defolup gitmesini söylemek arasında kalmıştım ama bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım. O sırada Noah'mn benim fazla iyi niyetli olmamla ilgili söyledikleri aklıma geldi. Bu da öyle zamanlardan biriydi anlaşılan.

Başıyla Warren'ı işaret ederek, "Ee, onu niye geri çevirdin?" diye sordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştım. "İzninle..." Yanından geçmeye çalıştım ama yolumu tıkamıştı. Diğer taraftan dolanmaya çalıştım ama yine önüme geçti. Tam öfkeyle ona çıkışacağım sırada, ileri doğru bir adım attı ve beni dolaplara doğru sıkıştırdı.

"O zaman benimle birlikte gitmeye ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Aa, hadi ama Elle, neden olmasın?" diye sordu. Kendine hâlâ fazlasıyla güveniyordu ve ısrarcıydı. "Senin bir kavalyen yok, benim de yok. Neden olmasın?"

"Seninle gitmek *istemiyorum*. Anladın mı?"

Tartışmaya devam etmek üzereydi ki, birisi onu dolaplara yapıştırdı. Korkuyla irkildim. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Noah tehditkâr bir sesle, "Düş kızın yakasından," dedi.

Thomas kaşlarını çatarak Noah'yı ittirdi. Ona öfkeli bir bakış atıp sonra da oradan uzaklaştı. Bir şey söyleyemeden Noah elimi yakaladı ve beni çekerek yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni boş etüt odalarından birine soktu. Odada bilgisayarlar, kitap rafları, kanepeler ve eskiden kalma bozuk bir kahve makinesi vardı. Kapıyı arkamızdan kapattı. Neyse ki (ya da ne yazık ki) oda boştu. O sırada zil çaldı. Sınıflarımıza gitmemiz gerekiyordu. Bu ders serbest çalışma saatimdi ama bu önemli değildi. İkimiz de yerimizden kıpırdamamıştık.

"Bugün kaç kişi oldu bununla? Dört mü? Beş mi?"

Somurttum. "Aslına bakarsan iki. Ayrıca Warren sayılmaz bile. O yüzden sadece bir kişi."

"Ne demek istediğimi artık anlıyorsun ama, değil mi?"

Ona bakıp gözlerimi devirdim.

"Bir elbise aldığını söyledin sanırım," dedi. "Nasıl bir şey?"

Alaycı bir sesle, "Son derece dar, dekolteli mini bir elbise," dedim. Tek kaşını havaya kaldırınca iç geçirdim ve tekrar gözlerimi devirdim. "Dizlerime iniyor. Yeşil. Eteği de hışır hışır sallanıyor. Bayağı güzel bir elbise aslında."

Başını salladı. "Kulağa güzel geliyor. Eminim sana çok yakışmıştır." Sonra sesini alçalttı. "Ve hazır geç kalmışken..."

Birkaç adım daha yaklaştı. Gülümsedim ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Aslında gitmek için bir bahane bulmuş olsam daha iyi olacaktı ama gitmek istemiyordum. Kollarını belime doladı. Sıcak ve güven vericiydi. Ben de dudaklarına karşı gülümsedim.

"Hey, Elle? Noah? Burada..." Lee'nin cümlesi yarım kaldı.

Noah'dan sıçrayarak ayrıldım. Kendi ayağıma takılıp tökezledim ve sendeleyerek dengemi yeniden sağlamaya çalıştım.

Bütün vücudum jöle gibiydi. Birden nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. Noah'ya baktım. Olduğu yerde donup kalmış, kardeşine bakıyordu. İfadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Dışarıda sınıflarına dağılan insanların itiş kakışları giderek azaldı. Sonunda üçümüz de sessizliğin ortasında kalmıştık.

Lee'nin şaşkınlığı tüm o süre boyunca devam etti. Sonunda açık kalan ağzını kapattı ve sanki bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

Adeta dilim tutulmuştu. Anlaması *gerekiyordu;* onu kaybedemezdim. Bu durumu bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu. Artık benden sonsuza dek nefret edecekti. Bir şeyler söylemeliydim.

Fakat durumu daha da kötüleştirmeden ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Noah'ya baktım. Hafifçe omuz silkti; onun da bu durumu düzeltme konusunda bir fikri yoktu.

Sonunda Lee gözlerini bana dikerek, "Noah?" dedi boğuk bir sesle. Sadece üzgün veya kızmış gibi görünmüyordu. sanki çıldırmış gibiydi. "Noah? Lütfen, Shelly, bana bunun göründüğü gibi olmadığını söyle. Bana hemen bunun mantıklı bir açıklaması olduğunu söyle."

"Ben... Lee, ben... inan bana, ben... biz..."

Lee gergin bir sesle, "Rochelle," dedi. "Bana bunun göründüğü gibi olmadığını söyle." Umutla bana bakıyordu. Bir an için bile gerçekten umutlandığını sanmıyordum gerçi. Yavaş ve ağır adımlarla bana doğru yürüdü, sanki bir şeyler onu geri tutuyormuş gibi birkaç adım kala durdu. O sırada ağzından dökülenleri duyunca içim acıdı. Çaresizce yalvarıyordu.

"Lütfen."

Ona verebileceğim tek bir cevap vardı ama bunun onu daha da inciteceğine emindim.

"Özür dilerim, Lee, çok üzgünüm..." Elini tutmaya ve bakışlarımla ona olayların benim de kontrolüm dışında geliştiğini anlatmaya çalıştım. Fakat sanki benden iğreniyormuş gibi sendeleyerek geri çekildi. Gözlerim doldu ve boğazıma bir yumru oturdu ama kararlıydım, ağlamayacaktım; Lee beni zavallı gibi düşünebilirdi.

"Lütfen, Lee, düşündüğün gibi değil, sanki ben..."

"Sanki sen ne?" diye patladı ama ne kadar öfkeli görünmeye çalışırsa çalışsın, aslında her şeyden öte kendini ihanete uğramış gibi hissettiği belliydi. "Sırf abimi götürebilmek için bana yalan mı söyledin?"

"Lee!"

"Bana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun? Yoksa bunu benden sonsuza dek saklayabileceğini mi düşündün? Yoksa şu meşhur *zevk çürüklerini* fark etmeyeceğimi mi düşündün?" Bunu dalga geçer gibi söylemişti. "Ya da telefonuna bir mesaj geldiğinde nasıl da heyecanlandığını? Gerçekten de ortada bir şeyler döndüğünü anlamayacağımı mı düşündün?"

"Ben... ben..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Madem biliyordun, neden bir şey söylemedin?"

"Senin bana anlatmam bekliyordum, Elle!" diye bağırdı. "Sen en iyi arkadaşımsın ama bunu benden sır gibi sakladın! Biz birbirimize her zaman her şeyi anlatırız. Olup biten herneyse, bana söylememek için iyi bir sebebin olduğunu ama eninde sonunda söyleyeceğini düşündüm."

Ona cevap bile veremeden acı bir kahkaha patlattı. "Demek benden bunu saklıyordun. Bunca zamandır bana bu yüzden yalan söylüyordun ve bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kaldım."

Çaresizce, "Böyle öğrenmemeliydin!" diye çıkıştım. Beni dinlemesi gerekiyordu, beni anlamak zorundaydı... beni affetmesi gerekiyordu.

"O zaman bana söyleseydin," diye bağırdı.

Lee ile en son ne zaman böyle kavga ettiğimizi hatırlamıyordum. Arada sırada tartışırdık ama bu her ilişkide olurdu. Asla böyle kavga etmez ve birbirimize böyle bağırmazdık.

Noah kaygısız bir sesle, "Aa, hadi ama, Lee. Sonuçta bütün suç Elle'de değil," diye araya girdi. Ne ben ne de Lee bir şey söyledik. "Kızı rahat bırak. Sen..."

Lee, "Sen," dedi. Öyle öfkeliydi ki resmen hırlıyordu. "Sen ne yüzle konuşuyorsun. Nasıl bu kadar ikiyüzlü olabilirsin, ha? Erkeklere Elle'den uzak durmalarını, ona zarar vermemelerini söylüyorsun ama kendin ona bardan kaldırdığın bir sürtük gibi davranıyorsun!"

Noah'nın çenesindeki kaslar seğirmeye başladı. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrin yok."

"Yani bana ikinizin yatmadığını mı söylüyorsun?" Lee kaşlarını havaya kaldırdı ve ikimize de suçlayan gözlerle baktı. İkimiz de susunca sorunun cevabını almış oldu. Acı acı gülüp saçlarını çekiştirdi. "Biliyordum. Yani cidden de abimle yatıyordun. Bana yalan söylüyordun. Onu –adamın birini– bana, yani en iyi arkadaşına tercih ettin. Bana şu anda ikinizin birbirinize deliler gibi âşık olduğunu söylüyor olsaydın, durum farklı olabilirdi, ama..."

"Hayır, Lee, öyle değil, yemin ederim. Sadece bir seferlik bir şeydi."

Bir an sustu, sonra da, "Ne zaman?" diye sordu. Öyle sessiz konuşmuştu ki bir an onu yanlış anladığımı sandım. Bunca

şeyin arasında herhalde bunun ne zaman olduğu o kadar da önemli olamazdı.

"Efendim?"

Gözlerimin içine bakarak, "Bu ne zaman oldu?" diye tekrarladı. Yüzüne bakamıyordum. Aşırı utanmıştım. "Rochelle."

Hâlâ gözüm yerde, "Yaklaşık iki ay önce," diye mırıldandım. "Warren'ın partisinden sonra."

"Nasıl yani... siz ayrıldıktan hemen sonra mı?"

Başımı salladım.

Lee abisine dönerek, "Kız sarhoşken mi yaptınız?" diye bağırdı. "Onunla sarhoşken mi seviştin? O kadar nutuk attıktan sonra..."

"Sarhoş filan değildim," diye çıkıştım. "O kadar da aptal değilim."

"Aa, öyle mi?" dedi Lee. "Şu anda bana hiç de öyle gelmiyor."

O sırada Noah artık kendini daha fazla tutamadı. İleri doğru atılarak Lee'nin polo tişörtünün yakasından tuttuğu gibi onu duvara yapıştırdı. "Ona öyle davranacağımı mı sanıyorsun cidden? Ona hiç saygı duymadığımı mı sanıyorsun?"

"Senin yüzünden *aylardır* bana yalan söylüyor."

Noah kardeşini tekrar duvara iterek, "Bu, onun seçimiydi," dedi. Lee, Noah'nın ardından bana baktı. Ona kederli bir bakış attım. Evet, bunu ben istemiştim.

En iyi arkadaşımın suratını endişeyle seyrederek dudaklarımı ısırdım. Hayatımda ilk kez ne düşündüğü hakkında en ufak fikrim yoktu. Bakışları gölgelenmiş, yüzü ifadesizleşmişti. Sakin bir duruşu vardı. O sırada abisine korkutucu bir benzerliği vardı.

Lee bana tepki vermek yerine Noah'nın çenesine bir yumruk attı. Yumruğun etkisiyle Noah'nın Lee'yi tutan eli gevşedi ve o

da onu geri itekledi. Bana son bir bakış atarken inanılmaz düşkırıklığına uğramış gibiydi ve daha sonra da hışımla odadan çıkıp koridorda gözden kayboldu.

Noah çenesini sıvazladı. "Fena bir yumruk sayılmaz aslında," dedi.

Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldım. Sonra irkilerek kendime geldim. Noah ile tartışmanın bir anlamı yoktu. Şimdi benim için en önemli şey Lee'yi kaybetmemekti.

Aniden hızla ardından koşmaya başladım. Koridora fırlayarak ona seslendim. O merdivenlerden inip binadan otoparka doğru ilerlerken arkasından yetişmeye çalıştım. Noah'nın da peşimden geldiğini duyabiliyordum ama onu görmezden geldim. Benim için o anda tek önemli şey Lee'ydi.

Yan tarafımı sıkıca tutarak, "Lee, dur bir saniye, lütfen?" diye bağırdım. Nefes nefese kalmıştım.

Lee hayatımdaki en önemli insandı. Noah olayı dışında, benimle ilgili her şeyi biliyordu. Sutyen ölçümü biliyordu. Eskiden kullandığı şampuandaki jojoba kokusunu sevmediğimi biliyordu. Hatta popomda çilek şeklinde bir doğum lekesi olduğunu bile biliyordu. O benim diğer yarımdı. Onu kaybedemezdim. Biz ölene kadar dost olarak kalmalıydık ve muhtemelen birlikte de ölürdük. Birkaç dakika arayla doğmuştuk.

Bazı insanlar âşık olacağınızı ve o kişiyle sonsuza dek birlikte yaşayacağınızı söylerdi; sizin en derindeki ve en karanlık sırlarınızı bilen ve bunlara rağmen seven kişiydi o, sizi güldürmek, gülümsetmek veya kendinizi iyi hissetmenizi sağlamak için tam olarak ne söylemesi gerektiğini bilen kişiydi.

Açıkçası kime âşık olacağım umurumda bile değildi. Tek derdim Lee'yi kaybetmemekti.

Lee sırtı bana dönük halde duraksadı. Sırtındaki kaslardaki gerginliği görebiliyordum. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Saatler gibi gelen bir süreden sonra arkasına dönüp bana baktı. Noah da o sırada bize yetişti ve yavaşlayarak arkamda durdu.

Lee ellerini yumruk yapmıştı ama ikisi de hâlâ titriyordu. Çenesi de titriyordu; ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Lütfen," dedim sessizce. "Durum senin düşündüğün gibi değil."

"*Nasıl* o zaman?" diye patladı. "Sana inanamıyorum, Elle. Bana aylardır yalan söyleyip abimle birlikte olabilmek için arkamdan iş çeviriyorsun. En iyi arkadaşımın sırf seks yüzünden abimi bana tercih etmesi nasıl bir duygu, biliyor musun?"

"Ben... öyle değil, yani... seçim filan yapmadım. Hayır, bekle, yani, bu... bu..." Başımı iki yana sallayarak lafı toparlamaya çalıştım. "Ne yapacağımı bilemedim! Sana anlatırsam böyle tepki vereceğini biliyordum ama ben... ben yapamadım... senin için doğru olan şeyi yaptığımı düşündüm, ben..."

"Bak ne diyeceğim, Rochelle? Bu laflar umurumda bile değil, boşuna kendini yorma."

Arabasına bindi. Motoru çalıştırıp otoparktan çıktı.

Bir daha geri döneceğini sanmıyordum.

19. BÖLÜM

Lee'nin arabasından boşalan yere bakakaldım. Motorunun homurtusu ve lastiklerin asfalttaki sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

İkibüklüm olmuş halde yere yığıldım, artık beni yere düşmeden tutacak kimse yoktu.

Noah temkinli ve yavaş tavırlarla arkamdan yaklaştı. Ayak seslerini duyuyordum. Gölgesi önüme düştü ama ona bakmadım. Bakamadım.

Hemen arkamda durdu. Elim ayağım uyuşmuş halde istemeye istemeye ayağa kalktım ve üzerimdeki toz toprağı silkeledim.

Lee beni terk etmişti. O benim en iyi arkadaşımdı, ikizimdi, öbür yarımdı ve beni terk etmişti.

Benden nefret ediyordu. Her şeyi mahvetmiştim.

Keşke ona daha önce anlatsaydım; keşke okulda öpüşecek kadar aptal olmasaydık veya...

Keşke Noah ile hiç birlikte olmasaydım.

İç çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. Ya Lee benimle bir daha asla konuşmazsa, o zaman ne olacaktı? Ya onu sadece sakinleşip aklı başına gelene kadar değil de sonsuza dek kaybettiysem ne olacaktı?

Noah yavaşça elini omzuma koydu. Sessizce, "Elle," dedi ama ben omzumu silkerek elinden kurtuldum ve ondan uzaklaştım.

Eğer Noah ve o aptal öpüşme standı olmasaydı, bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti. Yürüyerek uzaklaşırken tekrar, "Elle," dedi.

Ona, "Beni rahat bırak," dedim. Yılgınlığım sesimden belliydi ama kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlatmam mümkün değildi. Noah arkamdan gelmeye çalışmadı. Tek başıma okula döndüm.

Günün geri kalanında derslere kendimi veremedim. Lee ortalarda görünmedi; insanlar bana sorduğunda rahatsızlanıp eve gittiğini söyledim. Noah'yı görmekten kaçındım ve ortada yanlış giden hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

Noah'nın mesajlarını ve telesekretere bıraktığı notları görmezden geldim. Beni eve Dixon bıraktı.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin, Elle? Sanki her an kusacakmış gibi duruyorsun," dedi Cam.

Dixon frene bastı. "Eğer kusacak gibiysen lütfen arabanın dışına kus."

Başımı iki yana salladım ve durumu gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Kusacak filan değilim, endişelenme. Sadece... Sanırım Lee'nin hastalığı bana da bulaştı."

Cam, "Ay, bak bu çok şaşırtıcı," diyerek güldü. "İkiniz ayrı ayrı hasta bile olamıyorsunuz anlaşılan, ha?"

"Öyle sanırım," diye mırıldandım.

Eve vardığımda babamın arabası garaj yolundaydı. Brad'in bugünkü futbol antrenmanının iptal edildiğini unutmuştum; hem de evde yalnız kalmaya en çok ihtiyacım olan günde diye düşünerek iç çektim ve ön kapıyı açtım.

Babam mutfaktan, "Elle? Sen mi geldin?" diye seslendi.

İçeri girip gülümseyerek, "Evet, selam," dedim. "Meşgul müsün?"

Başını salladı. "Bütün ekip anlaşmayı çarşamba gününe yetiştirmeye çalışıyor, o yüzden bayağı stresliyiz. Daha sonra, saat beş buçukta bir telekonferansım var. Yaklaşık bir saat filan sürecek. Brad'in yemeğini sen hazırlar mısın? Buzlukta lazanya var."

"Olur," dedim. "Sorun değil."

İkimize de kahve yaptım. Kendi kahvemi alıp babamı işiyle baş başa bırakarak salona geçtim. Brad etrafında kâğıtlar ve matematik kitabıyla birlikte yere uzanmıştı ama aradan çok hafif bir Super Mario oyun müziği duyuluyordu. Odaya girince korkuyla sıçradı.

"Ver bakalım şunu," dedim.

"Neyi vereyim? Matematik ödevimi mi? Buyur, al. Açıları işliyoruz."

Alaycı bir ifadeyle güldüm. "Çok komiksin. Oyunu ver."

Kardeşim inatçı bir tavırla bana ters ters baktı. Kolunun altındaki Nintendo oyununun kırmızı plastiğini görebiliyordum.

Sırf gırgır olsun diye, "Eh," dedim. "Sanırım akşam yemeğine fazladan sebze eklemem gerekecek. Brokoli olabilir."

Gözlerini kıstı. "Bunu yapamazsın."

"Dene de gör."

"Aman, iyi be! Tanrım, Elle, bazen çok gıcık oluyorsun!" Oyunu yerden bana doğru gönderdi ve matematik ödevinin başına döndü; daha hiç başlamamış olduğunu fark ettim. O sırada İngiliz Edebiyatı dersinde işlemekte olduğumuz şiir kitabıyla kanepeye oturdum. Bir yandan kahvemi yudumlarken, bir yandan da Lee ve Noah konusuna fazla takılmamaya çalışıyordum.

Larkin'i analiz etmeye çalışmak zihnimden geçenlere engel olamıyordu gerçi. Noah eve gidince ne olacaktı? Lee ile kavga ederler miydi?

Noah ile konuşmak istemiyordum. Benim asıl Lee'ye ihtiyacım vardı ama onu arasam da telefonu açmazdı. Dolayısıyla, Flynn kardeşler cephesinde neler olup bittiğini öğrenme şansım yoktu. Evlerine gitmek istiyordum ama dışarıda şiddetli bir yağmur vardı; babam hayatta bu havada onlara yürümeme izin vermezdi. Eğer Lee beni eve almazsa da babama her şeyi anlatmak zorunda kalırdım.

Aslında beni anlayacağını biliyordum... ama anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sonuçta mutfağa süzülüp birdenbire, "Hey, biliyor musun, Noah Flynn ile gizli gizli takılıyordum, şimdi de Lee bunu öğrendi ve benden nefret ediyor," diyemezdim ya. *Ha, bu arada hazır buraya kadar gelmişken bir kahve daha ister misin?*

Oldu, canım.

Bu kesin tutardı.

O akşam sekizde telefon çalana kadar hiçbir şey öğrenemedim.

Telefonu babam açtı. "Alo? Aa, selam, June, nasılsın?"

Kadının neredeyse histerik bir durumda olduğu sesinden anlaşılıyordu ama ne dediğini tam duyamıyordum. Babam Brad'e ve bana bir bakış attı. Sonra da konuşmayı duymayalım diye koridora çıktı.

Brad, "Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim?" diye çıkıştım.

"*Ben nereden bileyim?*" diye taklidimi yaptı. Kardeşimin kafasına bir yastık fırlatarak babamın ne dediğini duymaya çalıştım. Midem ağzıma gelmişti. Neler oluyordu?

Babam sonunda odaya geldi. Gözleri hâlâ elindeki telefondaydı.

"Noah gitmiş," dedi.

Kalbim duracakmış gibi oldu. "Noah gitmiş mi, nasıl yani? Nereye gitmiş?"

"Lee ile çok fena kavga etmişler. June bir çanta hazırlayıp evden ayrıldığını söyledi. Onlara nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylememiş. Cep telefonunu açmıyormuş, o yüzden Matthew dışarlarda onu bulmaya çalışıyormuş şu an." Babam umutsuzca başını iki yana salladı.

"Şey... yani... fazla uzaklaşmış olamaz, değil mi?" diye kekeledim.

"Bilmiyorum. Gideli yaklaşık yirmi dakika olmuş."

Midem altüst olmuştu. Yutkundum. "June... June ne hakkında tartıştıklarını söyledi mi?"

Babam gözlerimin içine baktı, sonra da, "Brad duşunu alıp yatmaya gider misin?" diye sordu.

"Ne? Ama, bu haksızlık, daha saat dokuz bile değil!"

"Brad."

Kardeşim, "Tamam," diye homurdanıp hışımla üst kata çıktı ve odasının kapısını çarparak kapattı. Babam derin bir nefes alıp koltuğa oturdu. Bundan benim de oturmam gerektiği sonucuna vardım.

Babam ellerini kavuşturdu. "Anlaşılan o ki senin yüzünden kavga etmişler. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, Elle?"

Yutkundum, kendimi yine kusacakmış gibi hissettim. "June ne dedi?"

"Soruma cevap ver, küçük hanım."

Bakışlarımı dizlerime indirdim. "Ben... ben... Noah ile çıkıyor gibiyim."

"'Çıkıyor gibiyim' derken?"

"Şey, biz –şenlik için hazırladığımız stantta beni öpmüştü ve sonra da– biz, şey, biz... gizli gizli çıkıyorduk diyebiliriz."

"Onunla birliktesin yani."

"Tam öyle değil aslında. Durum biraz karışık."

"Konuşmaya başlasan iyi olur o zaman."

Bu durumu babamı düşkırıklığına uğratmadan açıklamanın bir yolu var mıydı ki? Noah'yı pek onaylamadığını biliyordum –sürekli kavga etmesi, motosikleti olması– bütün bunlar şu ana dek sorun olmamıştı. Noah ile çıkmamdan hoşnut olma ihtimali yoktu.

"Gizli gizli görüşüyorduk çünkü Lee'nin bunu öğrenmesini istemiyordum. Noah ile sürekli tartışıyoruz, o yüzden bunu sürdürebileceğimizi sanmıyordum ama sürmesini istiyordum; bu yüzden görüşmeye devam ettik. Sonra Lee öğrendi ve artık her şey mahvolmuş durumda, bittim ben." Konuşmayı bitirince derin bir nefes aldım.

Babam tek kelimeyle afallamış görünüyordu. Sanki az önce ağzımdan çıkanlara inanamıyor gibiydi. Sanki bu anlattıklarıma inanmak bile istemiyordu. Gözlerimi tekrar yere indirdim.

"Bu ne kadar zamandır böyle devam ediyor, Rochelle?"

"Yaklaşık iki aydır. Şenlikten beri."

Babam gözlüklerini çıkarıp kafasına taktı ve stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi eliyle gözlerini ovuşturdu. "Ve bütün bu süre boyunca, Lee'ye hiçbir şey söylemedin mi?"

"Onu koruduğumu düşünüyordum," diye açıklamaya çalıştım.

Babam başını iki yana salladı. "Biraz tuhaf olmuş. Ama Noah? Bir sürü erkek varken hem de? O ilişkiler konusunda pek de güvenilir biri sayılmaz."

"Biliyorum, örnek bir çift filan değiliz sonuçta, ama..."

"Ona âşık filan mısın yoksa?"

"Ne? Ha... hayır!" diye haykırdım. "Değilim, tabii ki!"

Babam tekrar iç çekti. Durumu az da olsa toparlama umuduyla devam ettim. "Beni mutlu ediyor, baba."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Bundan emin misin, Elle?"

Başımı salladım. "Evet." Sesim boğuktu ve nedense gülümsemeden edemedim. Silkelenip kendime gelmeye çalıştım ve ayağa kalktım. "Ee, Lee ve Noah arasında ne olmuş? June ne anlattı?"

Babam, "Akşam yemeği yerlerken Lee birdenbire çıldırmış ve Noah'ya bağırmaya başlamış. Sonra kavga iyice büyümüş ve Noah üst kata çıkıp bir çanta hazırlamış, hışımla evden çıkmış," dedi.

O sırada telefon tekrar çaldı. İkimiz de sehpanın üzerinde yanıp sönen telefona baktık. Babam telefonu açtı. Ben de konuşmayı diken üstünde dinledim. "Selam. Hı-hı. Evet, onunla şimdi konuştum. Ne? Hayır, hayır, haberim yoktu..." Tekrar iç çekti ve bir süre karşı tarafı dinledi.

Sonra da telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu alırken elim titriyordu. "Alo?"

"Ha, Elle, merhaba. Bak, Noah'nın nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Telefonlarını açmıyor ve Matthew de onu bulamadı... başka nereye bakabileceğimizi bilmiyoruz."

"Üz... üzgünüm, cidden bilmiyorum." Derin bir nefes alınca tekrar konuştum. "Biraz fevridir, biliyorsun. Muhtemelen kafasını dağıtmak için arabayla dolaşıyordur. Eve döner, merak etme."

"Eh," dedi hafif iğneleyici bir sesle. "Onu hepimizden daha iyi tanıdığın söylenebilir, değil mi, Elle?"

"Ben... yani..." Ne cevap vereceğimi bilemedim; resmen dilim tutulmuştu.

"Sorun değil. Son zamanlarda hayatında birisi olduğundan şüpheleniyordum. Tavırları değişmişti. Sadece bu kızın sen olduğu aklıma bile gelmemişti."

Yine cevap veremedim. "Şey..."

"Bak, eğer... seni ararsa, bana iyi olup olmadığını haber verir misin, lütfen, *çok rica ediyorum*?"

"Tabii ki." Sonra da teşekkür edip telefonu kapatmasına fırsat vermeden, "Lee orada mı? Onunla konuşabilir miyim?" dedim.

"Ben..." Duraksadı. "Şu an bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Elle. Üzgünüm."

"Beni görmek istemiyor, değil mi?"

Tereddütle, "Hayır," dedi. "Rica etsem, telefonu babana verir misin?"

"Olur. Görüşürüz."

"Görüşürüz, Elle."

Telefonu babama uzattım. Konuşma fazla uzun sürmedi; babamın bütün söylediği, "Hı-hı, biliyorum, evet... Hayır, anlıyorum... evet, tabii ki," oldu.

Gecenin geri kalanında fazla konuşmadık. Belki de Noah'yı aramalıyım, diye düşündüm. Telefonunu açarsa, en azından annesinin içi rahatlardı ama elim bir türlü cep telefonuma gitmiyordu.

Babamı düşkırıklığına uğrattığımı biliyordum. Bana bağırıp çağırsa ya da kızıp öfkelense daha iyi olabilirdi. Aramızdaki sessiz gerginlik daha da rahatsız ediciydi.

Saat dokuzu yirmi üç geçiyordu. Daha fazla dayanamadım. Ayağa kalkarak, "Yatmaya gidiyorum," dedim.

Babam konuştuğunda neredeyse salondan çıkmak üzereydim. "Bana söylememeni anlıyorum ama Lee? Elle, onunla konuşmalısın. Eninde sonunda yola gelecektir. O kadar uzun zamandır arkadaşsınız ki böyle bir şey aranızı bozamaz."

Sadece başımı sallayabildim. "Umarım haklısındır, baba. Umarım haklısındır."

20. BÖLÜM

ÇOK UĞRAŞMAMA RAĞMEN UYUMAYI BAŞARAMADIM; BU KADAR endişeliyken gevşeyip rahatlamam imkânsızdı. Noah için de endişeleniyordum, tabii ki ama beni asıl endişelendiren Lee'ydi. Noah kendi başının çaresine bakabilirdi; ona bir şey olmazdı. Ama Lee? Bunun üzerine hemen bir yara bandı yapıştırıp şak diye düzelemezdi.

Geceyarısı olduğunda daha fazla dayanamadım ve cep telefonumu alarak iki numaralı hızlı arama tuşuna bastım.

Telefon çaldı. Çaldı, çaldı ve çaldı. Tam telesekreter devreye girmek üzereyken Lee telefonu açtı.

"Shelly?"

Derin bir nefes aldım; o ana dek nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. "Lee."

İkimiz de bir süre konuşmadık. Sadece birbirimizin nefes alıp verişlerini duyuyorduk. İlk konuşan ben oldum.

"Nasılsın?"

"Açıkçası bilmiyorum."

Beni göremediği halde başımı salladım.

"Çok üzgünüm, Lee. Böyle olmasını istemezdim. Böyle olmamalıydı."

İç çekti. "Evet, ama yine de buna izin verdin."

"Biliyorum, biliyorum. Hata yaptım."

"Bu, durumu anlatmak için biraz hafif kalır," diyerek güldü. Öksürür gibi yaparak güldüğünü saklamaya çalışıyordu. Ben de bir kahkaha attım.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece... en iyi yol sana anlatmamak gibi gelmişti. Abinle görüşmek için arkandan iş çevirdiğimi düşünmeni istemedim... aptallık ettim... sürekli bu işi bitireceğimi düşünüyordum ve sana yalan söylemekten de nefret ediyordum ama bitiremedim ve her şeyin öyle sürüp gitmesine izin verdim ve..." Çaresizce sustum. "Sana söylemeyerek iyi bir şey yaptığımı sanıyordum: bu iş yürümeyebilirdi, senin de arada kalmanı istemiyordum. Seni... koruduğumu düşünüyordum."

Bir süre hiç konuşmadı. Hâlâ orada olduğunu biliyordum; soluk alıp verişleri telefondan duyuluyordu.

"Üzgünüm, Lee. Gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ağlamamaya çalışarak burnumu çektim. Lee beni görmese bile ağladığımı anlardı.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Bunu ona sormak zorundaydım. Bana karşı böyle sessiz kaldığı için öğrenmek zorundaydım. "Lee?"

"Senden... nefret etmiyorum," dedi tereddütle. "Ama, şu anda senden pek hoşlandığım da söylenemez. Bu kadar zaman boyunca bunu benden sakladığına inanamıyorum! Aynı şey Noah için de geçerli. Bir de ikinizin tartışmadan beş saniye bile aynı odada kalamayacağınızı düşünüyordum, var ya."

Şimdi de susan ben olmuştum. İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum.

Esnedim.

Lee şefkatli bir sesle, "Hadi uyu, Elle," dedi. "Sabah görüşürüz."

"Yani, beni okula giderken alacak mısın?"

"Tabii ki alacağım. Ne zaman almadım ki?"

İşte o zaman ağlamaya başladım; ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Elimin tersiyle yanaklarımdan akan yaşları sildim. Lee'nin ağladığımı duyup ne kadar zavallı olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Sabah görüşürüz," dedi yeniden. "İyi geceler, Elle."

"İyi geceler," dedim. Tam telefonu kapatacakken tekrar "Lee?" dedim.

"Efendim?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum ama bu her zaman senden hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor." Sesinden gülümsediği belli oluyordu.

Ben de gülümsedim. "Biliyorum."

Birini seviyorsanız özgür bırakmanız gerektiğini söylerler. En iyi arkadaşımı hiç mücadele etmeden özgür bırakmam mümkün değildi.

Sonra telefonu kapattık. Saniyeler sonra uyumuştum.

Ertesi sabah aynanın karşısına geçerek gözlerimin altındaki torbaları gizlemek için kapatıcı sürdüm. Kimsenin bir sorun olduğundan şüphelenmesini istemiyordum; Noah ve benim hakkımda gerçeğin ortaya çıkmasına izin veremezdim. Bu, Lee'nin de pek hoşuna gitmezdi.

Dışarıdan gelen iki kısa korna sesiyle kendime gelip aynadan çekildim. Ağzım kulaklarıma varıyordu. Sırt çantamı kaptığım gibi merdivenlerden aşağı indim.

Evdekilere, "Sonra görüşürüz!" diye seslendim.

Babam, "Lee mi geldi?" diye sordu.

"Evet. Görüşürüz!"

Mustang'in ön koltuğuna yerleştim ve kollarımı Lee'nin boynuna doladım. El freni karnıma batıyordu. Dirseğim de direksiyona değiyordu ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Lee hâlâ yanımdaydı. Önemli olan da buydu.

Gülerek, o da bana sıkıca sarıldı. "Seni görmek de çok güzel."

"Sana bunu telafi etmek için her şeyi yaparım, yemin ederim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedi. "Bu sözünü zamanı gelince hatırlatırım sana."

"Makul şeyler, tabii," diye ekledim. "O yüzden ömür boyu bedava frape filan bekleme. Üniversite için para biriktirmem lazım, biliyorsun."

Eli vites kolunda duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Öyle olsun. O zaman bir öpücüğe ne dersin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

"Beni duydun." Gözlerinde muzip bir ifade vardı ama şaka yapıp yapmadığından yine de emin olamadım.

"Yoksa en iyi arkadaşımın bana deliler gibi âşık olduğunu mu söyleyeceksin?" diye takılarak gergin bir kahkaha attım.

Lee bakışlarını kaçırdı ve boğazını temizleyip vitesi ileri aldı. O an kalbim resmen duracakmış gibi oldu.

"Şey..." Tekrar boğazını temizledi ve oturduğu yerde dönerek emniyet kemerini taktı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldığı sırada gülmeye başladı. Ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Elimin tersiyle koluna vurdum ve o da durmamı işaret etti.

"Şaka yapıyorum," diyerek gülmeye devam etti. "Deli misin? Kendime mani olamadım. Gerçekten ciddi olduğumu filan mı sandın? Hadi ama Shelly, bu çok tuhaf olmaz mıydı?"

Gülümsedim. "Evet, aynen öyle olurdu."

Arabayı garaj yolundan çıkardı. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra, tereddütle, "Abinle, şey... dün geceden beri abinle hiç konuştun mu?" diye sordum.

Lee direksiyonu daha da sıkı kavradı; parmakları bembeyaz kesilmişti. Dişlerini gıcırdatarak, "Hayır," dedi. "Ayrıca ne düşündüğümü merak ediyorsan... ondan kurtulduğuma seviniyorum. Kendi yarattığı sorunla yüzleşemediğine göre demek ki tam bir korkakmış. Bütün bu olanlarda senin hiçbir suçun olmadığını biliyorum ama sana öyle davranmaması gerekirdi. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Başımı iki yana salladım. Buna katılmam mümkün değildi.

"O asla değişmeyecek, Elle. Her zaman sadece kendini düşünen, bencil zamparanın teki olacak."

"Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın." İkimiz de zamparalık hikâyelerinin doğruluğundan pek emin değildik ama şimdi Lee kalkmış, bunların doğru olduğunu söylüyordu.

Lee omuz silkti. "Noah işte." Sanki bu her şeyi yeterince açıklıyordu.

Ne yazık ki duymak istediğim cevap bu değildi; bütün bu sorunu bu şekilde çözmemiz mümkün değildi.

O sabah aşırı erken bir saatte uyanmış ve tekrar uyuyamamıştım. Noah ve ilişkimizi düşünmekten kendimi alamıyordum; nasıl bir ilişkimiz varsa artık. Noah ile mutlu olduğum kesindi ama Lee hâlâ hayatımdaki en önemli insandı ve onu kaybetmeyi göze alamazdım. Eğer bunun için Noah ile ilişkimi bitirmem gerekiyorsa bunu bir an bile düşünmeden yapardım.

Fakat Noah'mn tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Hâlâ benimle olmak istiyor muydu? Belki de bu onun için kısa süreli bir şeydi. Sonbaharda üniversiteye gidene

kadar öylesine oyalanıyordu. Üstelik bir sürü hengameye yol açmıştı.

Lee, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Boşver."

Bu sefer ısrar etmedi.

Okulda kimse olup bitenleri fark etmemiş gibiydi; hatta söylentisi bile çıkmamıştı. Her şey tamamen normaldi. Yani tam olması gerektiği gibiydi.

Çocuklarla muhabbet ederken göz ucuyla Lee'ye baktım. Ona baktığımı görünce omuz silkip hafifçe gülümsedi. O da her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmaktan en az benim kadar rahatsızdı.

Sınıfa doğru yürümeye başlayana dek işler o kadar da kötü değildi. O sırada öğrencilerin gürültüsü arasında birinin adımı seslendiğini duydum.

"Elle! Bekle bir dakika! Elle!"

Hızla başımı çevirdim. Bu Noah'nın sesiydi. Lee'yi kolundan yakaladım. Şaşkın gözlerle ona baktım. Şimdi ne yapacaktım?

"Elle!" Giderek yaklaşıyordu. Şu anda bununla uğraşmak istemiyordum. "Elle, bekle!"

Lee'yi kolundan çekiştirerek en yakındaki koridora daldım. Tam sınıfın önünde durduk.

Sonunda Lee'nin kolunu bırakarak, "Şu anda onunla uğraşamam," diye fısıldadım.

"Evet, seni anlıyorum." Gülümsedi. "Aldırma ona, boşver."

"Bu sanki kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun. Sonuçta ondan sonsuza dek kaçamam. Senin abinden bahsediyoruz burada."

Sinirli bir şekilde, "Hatırlattığın için sağol," diye mırıldandı. Sonra da iç çekti ve elini saçlarında gezdirerek iyice dağıttı.

"Neyse. Sanırım haklısın bu arada. Bundan sonra aranızın bir tuhaf olacağı kesin."

"Destek için sağol be," diye mırıldandım.

"Gel hadi." Birlikte sınıfa girdik ve konuşma da orada sonlandı.

Öğlen arasına kadar Noah'dan kaçmayı başardım.

Rachel ve Lee futbol sahasının yanındaki ağaçların altında oturuyorlardı. Ben de yanlarına oturdum.

Rachel başıyla elimdeki portakal suyunu ve çikolatayı işaret ederek, "Çok sağlıklı," dedi.

"Evet. Beni bilirsin... tam bir sağlık delisiyim."

"Ee, tüm şu Flynn –yani Noah– olayını duydum," dedi sessizce. Bana anlayışla gülümsedi. Lee hemen ayağa kalktı. Eğilip Rachel'ı hızlıca öptü. "Futbol oynayan çocuklara katılacağım. Birazdan görüşürüz."

"Hâlâ biraz hassas bir konu," diye mırıldandım. "En azından Lee için."

"Evet... ama bir kızla konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Çok doğru düşünmüşsün."

"Ee..." Hafifçe uzanarak dirsekleri üzerinde doğruldu. Ben de aynı pozisyona geçerek hemen arkasına uzandım. "Ondan cidden hoşlandın mı? Yoksa sadece seks için miydi?" dedi.

Kızardım. "O sadece bir seferlik bir şeydi. Ondan sonra yakalanırız diye korktuğumdan bir daha yapmadık." Derin bir nefes alarak nasıl daha iyi anlatabileceğimi düşündüm. "Öyle bir sürü iyi özelliği olduğu söylenemez. Aşırı sahiplenici, sürekli kavga ediyor, çok fevri..."

"Ama, kabul et, inanılmaz yakışıklı," dedi. "Bana bunun da kötü bir şey olduğunu söyleme."

Güldüm. "Dikkat et, kayınbiraderinden bahsediyorsun burada."

Rachel omuz silkti ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Konuyu değiştirmek istiyordum ama bunu çaktırmadan nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Konuşmaya devam eden Rachel oldu. "Abisiyle tekrar birlikte olmaya başlarsan Lee arada kalacak. Bunun onun için neden tuhaf olduğunu anlayabiliyorum; eğer bu işin sonunda incinirsen Lee'yle görüşmek istemeyebilirsin. Abisini kaybetmek de hiç hoşuna gitmez ve..." Susarak dudaklarını ısırdı ve bakışlarını kaçırdı.

"Bunları Lee mi söyledi?"

Kendini suçlu hissediyormuş gibi gülümsedi. "Beni dün aradığında ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Seni kaybetmek istemiyor. Siz ikiniz yapışık ikizler gibisiniz."

Elimle çimenleri yolup işaret parmağıma doladım. "Diğer kız arkadaşlarının çoğu bizim yakınlığımızı tehdit gibi algılamıştı. Hep şu en yakın arkadaşına âşık olma muhabbetinden şüphelendiklerini söylüyorlardı. Fakat bu çok saçma bir düşünce ve ayrıca çok da tuhaf, anlıyorsun ya? Herneyse. Söylemek istediğim şey şu, sen öyle olmadığın için mutluyum." Alaycı bir tavırla güldüm. "Hatta sanırım benden nefret etmeyen ilk kız arkadaşı sensin."

"Siz ayrılmaz ikilisiniz. İkinizin öyle bir ilişkisi olabileceğini düşünemem bile."

"Nihayet," dedim heyecanla. "Bunu Cam ve Dixon dışında anlayan biri daha çıktı."

"Yine de... şimdi sen böyle söyleyince, bu kadar fazla kız arkadaşı olduğunu bilmek biraz korkutucu."

"O kadar da çok değildi canım," dedim. "Ama, sana bir sır vereyim mi?"

"Aa, dinliyorum," dedi. İkimiz de kıkırdadık. "Söyle hadi."

"Uğruna beni ektiği ilk kız sensin. O yüzden ilişkiniz bayağı ciddi olmalı."

"Umarım öyledir," dedi. "Ondan cidden çok hoşlanıyorum."

"Öyle olsa iyi olur! Sana nasıl baktığını gördün mü?"

Yüzü aydınlandı. "Yani, sadece bana öyle gelmiyor?"

Başımı hayır anlamında salladım. "İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Teşekkürler."

Bir süre sessizce oturduk ve önümüzde top oynayan çocukları seyrettik.

"Ee, Flynn hakkında ne yapmayı düşünüyorsun? Yani, Noah demek istedim. Tanrım. Lee ona Noah dememi söyleyip duruyor ama bu bana biraz tuhaf geliyor, anlıyorsun ya?"

İç geçirdim. Onu bu konudan uzaklaştırmayı başardığımı düşünmüştüm. "Bilmiyorum. Bir şey yapmasam daha iyi ama yapmak da istiyorum ve... *kafam çok karışık*. Lee de..." Tekrar iç çektim. "Bilmiyorum."

"Eh, kararını çabuk versen iyi olur."

"Niye ki?"

"Çünkü şu anda buraya doğru geliyor."

Aniden doğrulup oturunca çimlerin üzerindeki portakal suyu üzerime devrildi. "Kahretsin," diye mırıldanarak, pantolonuma da bulaşmaması için paldır küldür ayağa kalktım. Üzerimi silkeledim. Başımı kaldırdığımda Noah'nın yüzünde kararlı bir ifadeyle futbol sahasından bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bütün gözler onun üzerindeydi; bazı aşırı kıskanç kızlar ise bana bakıyordu.

Rachel arkamdan, "Elle! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Sanki bir yangın yerinden kaçıyormuş gibi hızla koşarak kendimi kızlar tuvaletine attım. Bir kabine girip kapıyı kilitledim. Kızların birçoğu –Rachel, Lisa, Olivia, Jaime, Karen– gelip beni dışarı çıkartmaya çalıştı ama ikna olmadım.

Birisi kapımı yumruklamaya başladı ve Lee'nin bağırdığını duydum. "Shelly, hemen çık dışarı."

Kapıyı açtım. "Buraya gelemezsin! Burası kızlar tuvaleti!"

"Kimin umurunda? Gel hadi. Kendini toplamalısın."

Birden matematik öğretmenlerinden biri olan Bayan Harris tuvalette belirdi ve "Lee Flynn! Burada ne işin var?" diye bağırdı.

"Ah... kızsal sorunlar? Kramplar çok fena, var ya."

"İki hafta ceza almadan buradan hemen çıksan iyi olur, genç adam!"

Lee gözlerini devirdi ve daha ben bir şey yapamadan bileğimden yakaladığı gibi dışarı çıkardı. Beni tuvaletten sürükleyerek çıkardığı için başının derde girmesini istemiyordum ama şansımız vardı: o sırada zil çaldı ve sınıfa gitmek zorunda kaldık. İngilizce dersinde otururken cep telefonumu kontrol ettim. Noah'dan bir mesaj daha gelmişti.

Mesajı okumadan sildim.

21. BÖLÜM

Noah salı ve çarşamba günleri de eve dönmedi. Ailesi hâlâ ondan haber alamamıştı ama Lee'nin onu okulda gördüğünü ve iyi olduğunu söylemesinden sonra içleri rahatlamıştı. Ben telesekretere bıraktığı mesajları ve diğer mesajları görmezden gelmeye, okulda da ondan kaçmaya devam ettim. Çarşamba akşamı ev telefonundan aradı ve telefonu babam açtı. Neredeyse anında telefonu Noah'nın suratına kapattı.

Perşembe günü talihim tersine döndü.

Sınıfa gitmeden önce tuvalete uğradım ve oradan çıkarken pat diye bir şeye, daha doğrusu birine çarptım.

"Ah, pardon," dedim refleksle. Öyle sersemlemiş bir haldeydim ki tuğla duvara çarpmış olsam, ona da pardon derdim. Zaten çarptığım kişi de duvar gibiydi...

Ah. Öyle de sayılabilir zaten.

"Ah." Yanından geçerek uzaklaşmak istedim ama eliyle kolumu tutarak beni durdurdu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Noah... berbat görünüyordu.

Muhtemelen geceler boyu uykusuz kaldığı için gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Üzerinden hafif bir sigara kokusu geliyordu.

Eh, sonuçta karşımdaki insan Flynn'di; buna şaşırmamam gerekirdi. Sarhoş olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Boğuk bir sesle, "Konuşmamız gerek," dedi. Cevap vermeme bile fırsat vermeden beni en yakındaki boş sınıfa soktu ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Öndeki sıranın kenarına oturdum. O ise kapının orada kaldı.

Ansızın gözlerimin içine bakarak, "Nasılsın?" diye sordu.

Aklım karışmış bir halde kaşlarımı çattım. Bu soru beni fazlasıyla şaşırtmıştı. "Lee beni affettiğinden beri daha iyiyim, eğer sorduğun buysa?"

Eliyle yüzünü ovuşturup, "En azından birimiz iyi," diye mırıldandı. "Artık geri dönmek için çok geç. Sırrımızı öğrendi."

Sanki beni suçlar gibiydi. Sinirlenmiştim. "Hey, bak, durumu o şekilde öğrenmesini istemezdim..."

Aceleyle, "Seni suçlamıyorum, Elle," dedi. "Ben... Bak, konuşmamız lazım ve..."

Gerçekte olduğumdan çok daha sakin ve kendinden emin bir şekilde, "Konuş o zaman," dedim. Bu durumdan şikayetçi değildim. Endişeden kalp atışlarımın nasıl da hızlandığını, avuçlarımın nasıl da terlediğini, midemin nasıl da altüst olduğunu dışarıdan anlayamaması (öyle olduğunu umuyordum) iyi bir şeydi.

"Ben..." Yutkundu, ademelmasının oynadığını görebiliyordum. "Üzgünüm. Bunun böyle olmasını istemezdim. Lee öğrendiğinde öyle üzülmen hiç hoşuma gitmedi. Ona işin en başında gerçeği söylemeliydik. Ona öyle yalan söylemene izin vermemeliydim. Bu benim de hatam. İşi berbat ettim ve özür diliyorum."

Bütün bunları sanki her an konuşmaktan vazgeçebilirmiş gibi öyle hızlı hızlı söylüyordu ki onu yanlış anladığımı düşündüm. Sözlerinde çok ciddi gibiydi. Sanki cidden üzüntüden harap olmuştu.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Muhtemelen bir daha yüzümü bile görmek istemiyorsun ve ben de seni anlıyorum ama..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ah... olur?"

"Son birkaç gündür nerede kalıyorsun?"

Acı acı gülümsedi ve bakışlarını botlarından yüzüme çevirdi. "Bir motelde kalıyordum. Lee ile olan durumu senin için daha da kötüleştirmek istemedim. Seni unutmaya çalışıyordum. Günlerdir uyuyamıyorum, o yüzden arabayla dolaşıp duruyorum. Seni düşünmeden duramıyorum," dedi yavaşça.

Bu pek de beklediğim cevap değildi.

Ama Noah'yı tanıyordum. Yalan söylemiyordu.

Bana biraz daha yaklaştı; öyle yakınıma gelmişti ki sıradan kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştım, vücudu vücuduma değiyordu.

"Sen nasılsın, bilmiyorum, Elle, ama ben... yapamıyorum..."

"Ne?"

Birden, "Beni deli ediyorsun," dedi. Sesi son derece yumuşak ve samimiydi. "Delirmiş gibiyim. Seni geri istiyorum."

Deli gibi çarpan kalbim bir an duracak gibi oldu ve sonra daha da şiddetli atmaya başladı. Ne demeye çalışıyordu? Aramızda ne vardı ki? Sonuçta bana...

Lee beni daha yeni affetmişti. Belki olayı tamamen unutmamıştı ama en azından beni affetmişti.

Şimdi de Noah kalkmış... her şeye kaldığımız yerden devam etmek mi istiyordu? Bunu öylece yapabileceğimi düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

En iyi arkadaşımı kaybetmeme ramak kalmıştı. Bu yılın kalanını huzur içinde geçirmek istiyordum. Çok şey mi istiyordum? Ayrıca Noah yakında üniversiteye gidecekti.

Ona geri dönemezdim. *Dönemezdim.* Bu doğru olmazdı.

O zaman... kendimi bunun yanlış olduğuna inandırmak neden bu kadar zordu?

Eliyle saçımı yüzümden çekerek, "Elle," dedi. "Shelly..."

Başımı iki yana sallayarak ayak diredim. "Hayır. Olmaz. Yapamam..."

"Elle," diyerek bana doğru bir adım daha attı. Elektrik mavisi gözleri kararmıştı. "Bu beni öldürüyor."

"Sarhoş musun?"

"Hayır. Tamamen ayığım ve söylediğim her şey de doğru. Sana *ihtiyacım* var."

Başımı tekrar hayır anlamında salladım ve arkam duvara dayanana kadar geri çekildim. Noah da yaklaşarak ellerini başımın iki yanına dayadı ve vücuduyla beni oraya hapsetti. Nefesi yüzümü gıdıklıyordu.

"Elle," diye yineledi. Gözlerinin içine baktım. Doğruyu söylediğini biliyordum ama buna inanmak istemiyordum. Buna direnmek, bu kapıyı sonsuza dek kapatmak istiyordum. Dokunuşlarının ve öpüşlerinin yarattığı ateşli hislere geri dönmek istemiyordum çünkü o zaman onu asla bırakamayacağımı biliyordum. Bunu şimdi yapmazsam, bir daha asla yapamazdım; en azından yaptığımda artık çok geç olurdu.

Tek bir söz söyleyebildim: "Hayır."

Elini arkamdaki panoya yapıştırdı. Duvar sarsıldı ve gevşekçe tutturulmuş bir poster kayıp yere düştü.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapadım. Sanki ona bakmazsam kendime gelmem kolaylaşacaktı ama bu işe yaramadı. "Hayır."

O zaman ellerini omuzlarıma indirdi. Gözlerimi açtığımda yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

Onu geri itmeye çalışarak, "Çekil üstümden," dedim. İçimden beni öpmemesi için dua ediyordum; çünkü öpüşüne karşılık vereceğimi biliyordum.

"Bu sefer her şeyi doğru düzgün yapabilirim," dedi. "Gizli saklı görüşmek yok."

Zayıf bir sesle, "Seninle çıkmıyorum," dedim.

İç çekip alnını alnıma dayadı. Gerildim ama ondan korkmuyordum. Asıl korktuğum kişi kendimdim.

Neredeyse kollarındaydım. O anda tek istediğim bana sarılıp öpmesiydi.

Yapamazdım. Buna geri dönemezdim. Dönersem bir daha asla bundan kurtulamazdım. Bunu Lee'ye yapamazdım.

"Noah, lütfen, lütfen... yapma."

Gergin bir sesle, "Elimde değil," dedi. Bana bakmak için geri çekilince çenesindeki kasın oynadığını gördüm. "Denedim, inan bana. Sende ne var, bilmiyorum. Beni deli ediyorsun, bu beni öldürüyor. Bana geri dönmeni istiyorum."

"Hayır dedim." Onu sertçe göğsünden ittim ve kolunun altından sıyrılarak sınıfın diğer tarafına kaçtım. "Noah, bunu yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

"Neden?"

"Ben... ben... yapamam işte."

Zilin çalması beni kurtardı: koridorlar sınıflarına giden insanlarla doldu. Noah kıpırdamadı. Ben de kıpırdayamıyordum.

Güçlükle, "Benim... benim gitmem lazım," diyebildim ve koşarak sınıftan çıktım. İnsanların arasını yara yara ilerledim. Ayaklarına basmam umurumda bile değildi. Sadece bir an önce oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Noah'dan korktuğum için değil.

Ona olan duygularımdan korktuğum için.

*

"Yani şimdi bana on yedinci yaş günün için –ah, pardon, yani, *bizim* on yedinci yaş günümüz için– nasıl bir parti istediğini bilmediğini mi söylüyorsun?"

Güldüm. "Açıkçası üzerinde pek düşünmedim ama bu ara bir şeyler bulmamız gerek. Sadece bir haftamız kaldı."

Lee dramatik bir tavırla iç çekti. "Bir de benim işleri ağırdan aldığımı söylersin! Ee, ne yapacağız? Yakın arkadaşlar ve aileyle ufak bir kutlama mı?"

"Yakın arkadaşlar mı? Şaka yapıyorsun herhalde. Bu bizim sınıfın yarısı demek zaten, bir de üst sınıflar var."

"Haklısın. O zaman yakın arkadaşlar ve aileyle büyük bir kutlama mı? Ha? Ne dersin? Olur mu? Bizimkiler o gece bir kulübü kapatabileceğimizi söyledi."

"Güzel olabilir... ama çok pahalı olur..."

"Pekâlâ. O zaman bizim evde parti verelim?"

"Olur, sanırım. Başka yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi, değil mi?" dedim.

Lee ile aylar önce çok havalı ve çok konuşulacak bir şeyler yapmaya karar vermiştik.

Doğum günümüz okul kapanışından hemen sonraya denk geldiği için son yıllarda bizim partiler büyük birer yıl sonu kutlamasına dönüşmüştü. Birlikte takıldığımız lise son sınıflar bu sene okuldan ayrılacağı için eski partilerden daha da büyük bir şey yapmak istiyorduk.

Lee'nin büyük bir organizasyon istediğini biliyordum ve bunu ona borçluydum. Noah olayında ona söylemeyip arkasından iş çevirerek bencillik etmiştim. Ona borçluydum. Onun için harikulade bir şeyler bulmalıydım.

O sırada aklıma bir fikir geldi.

"Hatırlıyor musun, hani altıncı sınıfta şimdi kapanmış olan çocuk parkında kostümlü parti yapmıştık? Top havuzu filan da vardı."

"Evet. Ben Şapkalı Kedi olmuştum. Sen de Disney prensesle-rinden biri gibi giyinmiştin."

"Evet."

"Ne olmuş yani? Aman Tanrım, hayır. Hayatta olmaz. Olmaz."

"Olur işte."

"Hayır."

"Neden olmasın? Çok eğleniriz!"

"Shelly, bunun kulağa ne kadar çocukça geldiğinin farkında mısın?" diyerek güldü. Gülerken gözleri kısılıp kırış kırış oluyordu.

"Biliyorum, zaten tam da bu yüzden süper olur! Böyle bir şeyin altından ancak ikimiz kalkmayı başarırız. Güven bana."

"Bunu istediğine emin misin?"

"Hı-hı."

"Bu konuda fikrini değiştirmeden hemen el sıkışmamız lazım."

Gülümseyerek başımı salladım ve yumruğumu ona doğru uzattım.

Lee de gülerek yumruğunu benimkine değdirdi. İkimiz de aynı anda patlama sesleri çıkardık.

"Bunu altıncı sınıftan beri yapmamıştık."

"Partiyi düşününce, böylesi daha uygun gibi geldi," diyerek güldüm.

"Gerçekten de kostüm partisi mi yapıyoruz şimdi?"

"Evet, kesinlikle. Ayrıca biz de Olsen ikizler olarak gidi-yoruz."

Gülerek eliyle başıma vurdu. Yanından yuvarlanarak çimenlere devrildim. Oturup bağdaş kurdum ve ona bakıp gülümsedim.

"Bir Numara ve İki Numara," dedi.

"Saçımı maviye boyatmam," diye itiraz ettim. Sonra da sırıttım. "Ama, Rachel'ın seni kırmızı dar bir tulum içinde görmeye bayılacağına eminim..."

Başını ve ellerini deli gibi sağa sola sallayarak, "Lafımı geri alıyorum," diye bağırdı. Daha da koptum.

Sonra da, "Önümüzdeki cuma yapalım mı? Mezuniyet töreninden sonra?"

"Evet, yapabiliriz. Yani, doğum günümüz pazar günü olduğuna göre... ve sarhoş filan olursam..."

"Doğum günümde akşamdan kalma olmak istemiyorum," diye cümlemi tamamladı.

"Aynen öyle."

"Tamam. O zaman mesajları şimdiden göndermeye başlayayım mı?"

"Şey, düşünüyordum da..."

"Dikkat et, kendini fazla yorma düşüneceğim derken."

Güldüm ama bir yandan da kaşlarımı çatıp alaycı bir tavırla konuştum. "Ha-ha. Sen son derece kaba bir şekilde sözümü kesmeden önce, ben de 'aynı şeyi' söylemek üzereydim..."

O sırada telefonu çalmaya başladı ve parmağını havaya kaldırdı. Tekrar özellikle araya girerek, "Lafını unutma," dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp elli kadar arkadaşımıza mesajı gönderirken gülmeye devam ediyordum. İstersek her zaman daha fazla insanı çağırma şansımız vardı ama bir kez davet ettikten sonra kimseye gelmeyin diyemezdik.

O sırada cebimdeki telefon titreyince ekrana baktım.

Lee, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Noah."

Aniden kafasını cep telefonundan kaldırdı. "Şimdi ne halt istiyor? Seni daha önce yeterince taciz etmedi mi zaten?"

Noah'nın telefonunu görmezden gelerek, "meşgul" tuşuna bastım. "Beni taciz filan etmedi, Lee..."

"Hım. Olabilir. Sadece sana uygun olduğunu düşünmüyorum, Elle, hepsi bu. Senin iyiliğini düşünüyorum. Ağabeyimi tanıyorum."

"Sence ben tanımıyor muyum? Bana hiçbir zaman kötü davranmadı, Lee."

"Evet, ama sana hak ettiğin şekilde de davranmadı," dedi. Sonra da iç çekerek, "Neyse boşver. Artık bu konuda tartışmak istemiyorum. Ne diyorduk? Parti için kostümler."

"Ah, sen hiç ona kafanı yorma." Muzip muzip gülümsedim. "Ben mükemmel çözümü biliyorum."

22. BÖLÜM

Cuma günü, dersim olmadığı zamanları, bir sonraki gün yapılacak Yaz Dansı için son hazırlıkları tamamlamak üzere sağa sola koşturmakla geçirdim. Noah hakkında düşünemeyecek kadar stresli ve yoğundum.

Rachel, May ve Lisa ile cumartesi günü küçük bir güzellik merkezine giderek saçımızı ve manikürlerimizi yaptıracaktık; Lisa'nın annesi orada çalışıyordu ve bize indirim almıştı.

Yine de kendimi dışarıda kalmış hissediyordum; bütün kızlar heyecanla kavalyelerinden bahsedip duruyorlardı, kravatı elbisesine ne kadar da uygundu, hoşlandığı çocuk onunla dans etmek istediğini söylemişti, smokinle ne kadar yakışıklı görünüyordu...

Benim ise bir kavalyem yoktu. Tek başıma gidiyordum. Çocuklardan arkadaş olarak gitmemizi isteyemezdim çünkü herkesin bir eşi vardı. Tüm okulda eşi olmayan tek insan herhalde bendim.

Lisa cuma günü öğle yemeğinde, benim on iki dakikalık yemek molam sırasında, "Hep beraber gidebiliriz gerçi, değil mi?" diye sordu. O, Cam ile geliyordu. Dixon ve May birlikte geliyordu. Warren ise tarih sınıfından, benim pek de tanımadığım bir kızla geliyordu.

Lee, "Evet," dedi. "Böylece sen de tek başına gitmek zorunda kalmazsın."

Dixon, "Böylece sorun çözülür, Elle, gördün mü bak?" diye beni ikna etmeye çalıştı.

Cam tereddütle konuştu. "Şey... bir sürü teklifi geri çevirdin sonuçta."

"Ben çevirmedim aslında. Her seferinde o benim adıma geri çevirdi." Kimden bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu, tabii ki.

Rachel, "Hey, hazır konu abinden açılmışken, o da dansa geliyor mu, Lee?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Açıkçası umurumda da değil."

Rachel ile bakıştık. İkimiz de aslında Lee'nin umursadığını biliyorduk ama ikimiz de bir şey söylemedik.

Limuzini hep birlikte kiralayıp grup olarak gitsek bile yine de yalnız olacaktım.

Alnımı ovuşturdum. Bunun için Noah'yı suçlayabilirdim ya da bana soran herkesi geri çevirmesine izin verdiğim için kendime kızabilirdim.

Fakat o sırada neden duruma itiraz etmediğimi biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum; çünkü maskeli balo olduğu için onunla olacağımı düşünmüştüm. Benim kavalyem olmasını ummuştum. Hatta o öğleden sonra bana sormuştu; açık açık değil belki ama kendince sormuştu.

Artık bunun olması mümkün değildi. Hayatta olmazdı. Dansa bir gün kalmışken bana başka kim sorardı ki?

Hiç kimse.

Saçıma fön çekilmiş; yumuşak, pürüzsüz ve parlak hale getirilmişti. Tırnaklarıma özenle Fransız manikürü yapılmıştı. Son yarım saati internette bulduğum "profesyonel rehber"e göre makyajımı yapmakla geçirmiştim.

Buna çok gerek de yoktu aslında: maskem yüzümün yarısını kaplıyordu. Sırf yapmış olmak için yapıyordum aslında.

Artık giyinmiştim ve elbisem harika görünüyordu. Koyu yeşil renk tenimi daha da parlak hale getiriyor, kahverengi gözlerim maskenin altından ışıl ışıl görünüyordu. Eteğin kumaşı hareket ederken yavaşça kalçalarımda salınıyordu. Gümüş rengi topuklu ayakkabılarım elbisemdeki boncuklarla ve maskemle son derece uyumluydu.

Harika görünüyordum. Dahası kendimi harika hissediyordum!

Kendimi uzun süredir ilk defa normale dönmüş gibi hissediyordum. Sanki tüm Noah olayı neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi.

Eh, madem tek başıma gidiyorum, o zaman en azından harikulade görünmemde bir sakınca yok, diye düşündüm. O sırada Yaz Dansı'nda genelde ne yapıldığını hatırladım: evet, limuzinde diğerleriyle birlikte olacaktım ama balo salonunda kavalyemle fotoğrafım çekilmeyecekti. Babam da bizim utanç verici fotoğraflarımızı çekmiyor olacaktı...

Görüntüyü kurtarmış olabilirdim ama birdenbire kendimi hiç de olaya dahilmiş gibi hissetmedim.

Derin bir nefes aldım. O sırada kapı zili çaldı. Gümüş el çantamı aldım ve aynada son bir kez kendime baktım. Erken gelmişlerdi ama en azından gitmeye hazırdım.

Babam kapıyı açmaya giderken, "Elle, geldiler," diye seslendi.

"Tamam," dedim.

Onları karşılayıp limuzine binmek üzere aşağıya indim. Yolda başımı Brad'in odasına uzattım. "Sonra görüşürüz."

Oyununu durdurup bana baktı. "Vay. Nihayet oldu."

"Nihayet olan ne?"

"Gudubetlikten fena değil mertebesine yükseldin." Öndeki eksik dişiyle on yaşa özgü bir şekilde tatlı tatlı gülümsedi. Ben de saçlarını karıştırarak ona gülümsedim.

"Ah, çekil üstümden! Tanrım! Çok sinirsin!"

Tekrar güldüm ve odadan çıktım.

Merdivenlerin başına geldiğimde donakaldım.

"... onunla konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşmak istemiyor. Artık gitsen iyi olur bence."

"Onunla konuşmadan olmaz."

"Hayır. Polis çağırmadan önce verandamdan çekip gitsen iyi olur."

Bunun üzerine Noah yine de içeri girmeyi denedi. Tam babam onu dışarı iterken ağzımdan saçmasapan bir ses çıktı; bir kelime bile değildi, sadece tuhaf bir ciyaklama sesiydi. İkisi de durup bana baktı.

Noah'ya, "Burada ne arıyorsun?" diye çıkıştım ve hızla merdivenlerden inmeye başladım. Topuklu ayakkabılarımla düşmemek için bir yandan da tırabzana tutunuyordum. "Noah, burada ne halt ediyorsun?"

"Şimdi gidiyordu..." Bu cümle kızgın bir babanın bütün tehditkârlığıyla söylenmişti. Hatta Noah yerinde huzursuzca kıpırdandı; gözü korkmuştu, en azından tedirgin olduğu kesindi.

Bir cevap bekleyerek ona baktım. O sırada ilk kez nasıl göründüğünü fark ettim.

Beyaz gömlek giymişti, boynunda da biraz gelişigüzel bağlanmış ince yeşil bir kravat vardı. Siyah smokininin altında meşhur siyah botları görünüyordu. Bunu bile çekici kılmayı başarmıştı. Koyu renk saçları neredeyse gözünün içine giriyordu. Sanki rüzgârda biraz dağılıp bozulmuştu.

Gergin bir tavırla boynunun arkasını kaşıdı. "Seninle konuşmaya geldim."

Derin bir nefes alıp babama döndüm. "Bize biraz izin verir misin?"

Babam önce duraksadı, daha sonra ise, "Peki," dedi. Noah'yı tehdit edercesine parmağını havaya kaldırdı. "Onun kılına bile zarar verirsen, yemin ederim..."

"Baba!" diye çıkıştım ve başımla mutfağa gitmesini işaret ettim. Noah'ya ters ters baktı, sonra da mutfağa girdi. Yukarıdan Brad'in müziğinin sesi duyuluyordu; aşağıda olup bitenlerden haberi bile yoktu.

Noah'ya baktım. Ön kapıdan çıkmak üzereydi. "Ne yapıyorsun? Konuşmak istediğini sanmıştım."

"Söyledim sana, Elle, bu sefer her şeyi doğru dürüst yapacağım."

Böyle diyerek kapıyı arkasından kapattı. Neredeyse bir dakika boyunca aklım karışmış bir halde ön kapıya baktım. Daha sonra kapı zili çaldı.

Afallamış bir halde kapıyı açtım.

İşte Noah karşımdaydı. Elinde beyaz gelinçiçeğinden bir korsaj tutuyordu. Tek dizinin üzerine çökmüştü.

Gergin ve heyecanlı bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diyerek güldüm.

"Elle Evans, Yaz Dansı'nda benim eşim olur musun?"

Dayanamadım; cidden elimde değildi. Kahkahalara boğuldum. Kaşlarını çattığını görünce kendimi toparladım ve dudağımı ısırdım.

Ama cidden, kim derdi ki, Noah Flynn, o güya çapkın ve belalı çocuk bir kızın verandasında diz çökecek ve onu dansa davet edecek? Öyle inanılmaz ve komik bir görüntüydü ki.

"Sen ciddi misin?"

"Evet. Ee, benim eşim olacak mısın?"

Tereddüt ettim. Evet demek istiyordum. Üstelik tavrı çok tatlıydı ama kabul etmemem gerektiğini biliyordum. Evet demek yanlış olurdu. Kendimi bunun için asla affetmezdim ama hayır dersem de kendimden nefret ederdim...

O sırada ayağa kalktı ve bana hafifçe gülümsedi. Sol yanağındaki gamzesini açığa çıkaran şu seyrek ve bulaşıcı gülümseyişlerinden biriydi.

"Hadi ama Shelly, bu kadar da üstüme gelme. Çabalıyorum sonuçta, değil mi? Sana karşı adilik ettiğimi ve seni üzdüğümü biliyorum. Söylediğime ve yaptığıma pişman olduğum bir sürü şey var... bunu telafi etmeye çalışıyorum burada. Lütfen benimle dansa gel?"

Çiçeği bana uzattı. Son derece güzel ve tatlı bir kokusu olan çiçeğe, sonra da yüzüne baktım. Hâlâ gülümsüyordu. Mavi gözleri umutla parlıyordu. Bu surata hayır diyemezdim sonuçta, değil mi?

"Ben... bilmiyorum..." diye fısıldadım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Herkesin ne düşüneceğini veya ne söyleyeceğini boşver. Sen ne istiyorsun?"

"Yapmamalıyım... yani *yapamayız*..."

"Doğru şeyi yapmayı filan boşver. Sen ne *istiyorsun*?"

Ona baktım. Ah, ne istediğimi gayet iyi biliyordum. Sadece aklım buna karşı çıkıyordu. Ne yapmam gerektiğini, doğru şeyin ne olduğunu, herkesin benden ne beklediğini biliyordum.

Korsajı tekrar uzatarak, "Shelly?" dedi.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. İşte karar anı gelmişti. Yap ya da öl. Ya şimdi ya da asla.

İçimden gelen bütün sağduyulu itirazlara ve mantığa aykırıydı bu...

Bileğimi öne uzattım. "Evet, Noah, seninle dansa gelirim."

Hafifçe güldü. "Gerçekten mi?"

Gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. Ağzı kulaklarına vararak korsajı bileğime taktı.

İçimin inatçı itirazlarına aldırmadan, "Masken var mı? Bu maskeli balo," dedim.

"Evet." Hafifçe gülümsedi ve sanki, yuh artık, o kadar da değil, dercesine gözlerini devirdi.

"Ha, peki o zaman."

Hâlâ gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim. "Seninle dans etmeyi kabul ettiğim için tam bir aptal olmalıyım."

Başını salladı. "Evet. Ee, hazır mısın gitmeye?"

"Ah, bekle bir saniye," dedim ve Noah'yı kapıda bırakıp mutfağa gittim. İçeri süzüldüm; babam sanki konuşmalarımızı dinlemiyormuş havasında koşarak yerine oturmuş, televizyon dergisini karıştırıyordu.

Sessizce, "Kızma n'olur," dedim. Onu fazla düşkırıklığına uğratmadığımı umuyordum.

Başını iki yana sallayarak, "Kızgın olduğum söylenemez... sadece bunun iyi bir seçim olmadığını düşünüyorum," dedi. "Lee ile yaşadığın onca şeyden sonra..."

"Biliyorum," dedim sabırla. "Ama..."

Babam iç çekti ve gözlüklerini çıkararak, parmaklarıyla gözkapaklarına bastırdı. "Bir 'ama' var. İşte bu harika. Tam da..."

"Beni davet etmek için dizinin üstüne çöktü," dedim. "Bence gerçekten de çok üzgün."

"Hım." Belli ki babam daha farklı düşünüyordu. "Başka bir şeyin peşinde."

"Baba. Yapma ama. Alt tarafı bir dans işte," dedim sessizce. "Bu şey anlamına... onunla tekrar beraber olduğum filan anlamına gelmiyor ki."

"Gitmeyi kabul etmen bile her şeyi anlatıyor, Elle. Bak, içinden ne geliyorsa onu yap ama dikkatli ol. Sonra üzülmeni istemiyorum, hamile filan kalmanı," dedi sertçe.

Klasik sabırsız genç kız tavırlarında, "Peki, baba," dedim.

"Ciddiyim, evlat. Ne istersen yapabilirsin, içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Sana engel olamam ama gerçekten de bunun senin için doğru olmadığını düşünüyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye iç çektim. Kendimi on yedi yaşında değil de yedi yaşındaymış gibi hissediyordum. O yüzden her çaresiz kalmış küçük kızın yapacağı şeyi yaptım ve babama sarıldım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

O da bana sarıldı. "Bir yolunu bulacaksın."

"Umarım öyle olur."

Güldü ve beni ayağa kaldırdı. "Kendine bir baksana, Elle. Küçük kızım ne zaman böyle büyüdü?"

Ona hafifçe gülümsedim.

"Harika görünüyorsun ve bu işi de bir şekilde çözeceksin, buna eminim."

"Beni gerçekten de mutlu ediyor, baba."

Bana yorgun yorgun gülümsedi; sanki birdenbire yaşlanmıştı.

Ona hafifçe gülümsedim ve tekrar koridora çıktım. Noah endişeyle beni bekliyordu. Babam konuşana dek arkamdan kapıya geldiğini fark etmemiştim bile.

"Pekâlâ, madem küçük kızımı dansa götürüyorsun, o zaman birkaç fotoğraf çekmem gerek." Kamerayı eline alıp Noah'nın yanına geçmemi işaret etti.

Kendimi bir tuhaf hissederek ona yaklaştım. Noah beni iyice kendine doğru çekti ve kolunu omzuma attı. Bir anda rahatlamıştım. Bu aşina olduğum, güzel bir histi.

Babam birkaç fotoğraf çekti. Sonra da, "Şimdi beni iyi dinle, bundan hoşnut olmasam da, Elle'in istediği buysa *şimdilik* duruma karışmıyorum. Fakat, onu üzecek herhangi bir şey –en ufak *bir şey*– yaparsan, bu gece buraya asla gelmemiş olmayı dilersin. Beni anladın mı?" dedi.

Noah şaşırtıcı derecede kibar ve samimi bir sesle, "Evet, efendim," dedi.

"Pekâlâ. Size iyi eğlenceler o halde."

"Hoşça kal, baba," dedim. Ona gülümsedim. O ise ikna olmamış bir tavırla omuz silkti. Kapıyı kapattım. Noah'nın kolu hâlâ belimdeydi. Birlikte garaj yolundan inmeye başladık.

Aniden durarak, "Bekle," dedim. "Lee'nin bundan haberi var mı? Ona söyledin mi?"

"Hayır. Neden? Bu o kadar da önemli mi ki? Ona sonra söylersin." Son cümleyi söylerken gözlerini yere indirdi.

"Ee, birazdan limuzinle burada olurlar..."

"Mesaj atıp çoktan oraya gittiğini, bir sorun çıktığını ve onlarla orada buluşacağını söyle. Bilmiyorum. İstersen onlara benimle olduğunu söyle."

"Makyajımla ilgili bir sorun olduğunu söyleyeceğim." Hemen Lee'ye bir mesaj attım.

Şimdi Dixon'lardan çıkmışlar. Haber verdiğin için sağol. Orada görüşürüz.

İnsanın en iyi arkadaşının erkek olmasının böyle faydaları vardı: üzgün olduğunu söyleyen ya da yardıma ihtiyacım olup olmadığını soran endişeli mesajlar yoktu. Ne dersem sorgusuz sualsiz kabul ediyordu.

Ona mesajla bile olsa yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. İçimde sanki her şeyin yeniden başa sardığına dair rahatsız edici bir his vardı –bütün o yalanlar, gizli saklı buluşmalar, arkadan iş çevirmeler– işin kötüsü, bütün bunları bile isteye yapıyordum.

Ama ona mesaj atıp, *Beni almana gerek yok, dansa Noah ile geliyorum,* diyemezdim. Öyleydi, tabii.

Bunu Lee ile yüz yüze konuşmalıydım. Beni anlamasını sağlamalıydım. Tek yolu buydu. Daha fazla yalan dolan yoktu. En azından bu kadarını yapabilirdim. Lee bir mesaj veya telefon konuşmasından daha fazlasını hak ediyordu.

Noah yolcu kapısına doğru gidince bir an ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Herhalde arabayı benim kullanmama izin verecek değildi? Kimsenin arabasına dokunmasına izin vermezdi. Lee de en az onun kadar kötüydü; o da arabasını kullanmama asla müsade etmezdi. (Cidden –alt tarafı babamın arabasını posta kutusuna hafifçe çizdirmiştim– adım çıkmıştı bir kere.)

Benim için kapıyı açtı. Bu öyle centilmence bir hareketti ki bir an gözlerime inanamadım.

"Teşekkürler..." dedim ve arabaya bindim. Kapıyı arkamdan kapattı ve kendi de arabaya bindi. Royale'e doğru yola çıktık. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yoldu. Aramızda tuhaf bir gerginlik olmadan bu zamanı nasıl geçireceğimizi bilmiyordum.

Ama mutlaka sormam gereken bir soru vardı.

"Ne yapıyoruz şimdi? Öylece kapıdan birlikte girip herkese bizim... bizim... ne yaptığımızı söylüyoruz?" Belki o öyle düşünmüyordur diye, çıkma lafını kullanmamıştım.

Noah iç geçirdi. "Bak, açık konuşacağım, Elle. Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Sana cidden değer veriyorum; olması gerekenden çok daha fazla. O yüzden... seni tekrar kaybetmek

istemiyorum. Daha önceki hatamı telafi etmeye çalışıyorum ama eğer bunun... geçici bir şey olmasını istersen de seni anlarım."

"Yani?.."

"Yani, demek istediğim... her şey senin ne istediğine bağlı."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki söylediklerinin kalanını güçbela duydum.

"Eğer sen, yani... çıkmamızı istersen... bir çift olmamızı..."

Ona bakakaldım; gözleri öndeki dur işaretine kilitlenmişti, parmaklarıyla direksiyonu sıkıca kavramıştı. Çok savunmasız görünüyordu. Bunu anlatabilecek başka bir kelime yoktu.

Bana kızlarla neden sadece gönül eğlendirdiğini ve hiç kız arkadaşı olmadığını anlatmıştı; çünkü sürekli kavga edip duran biriyle çıkmak istemiyorlardı. Bu kızları suçluyor değildim ama... bunu inkâr etmenin bir anlamı da yoktu: Noah'nın çok ama çok tatlı, naif bir tarafı da vardı. Mesela bu gece kapıma gelmiş, arabaya binerken kapıyı benim için açmıştı.

Lee bunu yaptığım için benden nefret edecek...

"Önce Lee ile konuşmam lazım. Bunu ona öyle pat diye söyleyemem."

Aslında bir cevap verdiğim söylenemezdi ama yine de Noah'nın gözleri parlamıştı. Hafifçe gülümsüyordu –sırıtmıyordu– sadece gülümsüyordu. "Cidden mi?"

Güldüm. "Evet, cidden."

Aslında ikimiz de cevabımın ne olduğunu biliyorduk ama öncelikle bu yüzden en iyi arkadaşımı kaybetmeyeceğimden emin olmam gerekiyordu. Hiçbir erkek, Noah bile buna değmezdi. İlk önce Lee ile konuşmam gerektiğini o da anlamıştı.

Daha fazla bir şey söylememe fırsat vermeden eğilerek beni hızlıca öptü. Benim için fazla kısa bir öpücüktü, yine de kalbimin hızlanmasına yetmişti.

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı iç içe geçirdi. Her şey öyle doğal ve kolaydı ki sanki birbirimiz için yaratılmıştık; karakterlerimiz ve alışkanlıklarımız bunun aksini söylese de.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti ama acaba konuşsam mı diye düşünmemi gerektirecek gergin bir ortam yoktu. Huzurlu bir sessizlikti bu. Sadece bir arada olmak yeterliydi.

Artık Royale'e epey yaklaşmıştık. İtfaiye aracı, iki polis arabası, birkaç limuzin, bir Rolls-Royce, iki veya üç at koşulmuş at arabaları ve normal arabalarıyla gelen insanlar yüzünden biraz trafik vardı.

Noah, "Hadi limuzinleri anlıyorum da," dedi. "At arabaları ne alaka? Bu tam bir delilik. Sonuçta MTV yayını filan yok ki. Sırf para israfı."

Bunu duyunca bir kahkaha attım. Ben de hemen hemen aynı şeyi düşünüyordum.

Elbisemi elimle düzelttim ve rujumu tazelemek için pudra kutumu çıkardım. Bakışlarını üzerimde hissedince göz ucuyla Noah'ya baktım. "Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Küçücük aynadan dişimde ruj izi filan olup olmadığını anlamaya çalışarak, "Hayır, cidden, ne oldu?" diye ısrar ettim.

"Yok bir şey. Harika görünüyorsun."

"Ah. Teşekkürler. Hey, kravatının elbiseme uyması ne kadar da tuhaf, değil mi?"

Sanki rengi hatırlaması gerekiyormuş gibi kravatına baktı. "Şey, evet. Elbisenin renginin yeşil olduğunu söylemiştin. Bu da alışveriş merkezinde bulabildiğim, üzerinde palmiye ağaçları olmayan tek yeşil kravattı."

Aynaya bakıp gülümseyerek, makyajımı tazelemeye devam ettim.

"Cidden, Elle, kaldır şunu. Fazlasıyla güzelsin zaten."

Güzel... Gülümsemeden edemedim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyerek güldü. Limuzinler boşalmaya başladığı için trafik açılmıştı. Biz de birkaç metre ilerlemeyi başardık. "Aa, bak... sizin limuzin."

Boynumu çevirip gösterdiği yere baktım. Royale'in önünde siyah bir cip limuzin park halindeydi. Kolunda Rachel ile Lee'yi hemen tanıdım. O sırada diğerleri de arabadan iniyordu.

Herkes maskeli olduğu için kimin kim olduğunu söylemek güçtü. Birisini kolaylıkla başka birine benzetebilirdiniz. Ayrıca erkeklerin çoğu birbirine benzeyen sade maskeler takmıştı.

Belki de hiç kimse (Lee hariç, tabii ki) beni ve Noah'yı birlikte tanıyamazdı. Belki de neden Noah Flynn ile birlikte geldiğimi bir kız sürüsüne açıklamak zorunda kalmazdım.

Hiç kimsenin bizi tanımamasını diledim. Böylece bu gece çok daha kolay geçerdi.

Otele yanaştık. Bir vale arabayı park etmek üzere bekliyordu. Noah koşarak arabanın çevresinden dolaştı ve kapımı benim için açtı. Ben de arabadan indim. Maskesini taktığını fark etmemiştim bile; kenarlarında gri metal düğmeler olan siyah bir maskeydi ve yüzünün neredeyse yarıdan fazlasını kapatıyordu.

Vale anahtarları Noah'dan aldı. Noah da elini belime dolayıp beni kapıya doğru götürdü. İnsanların bizi süzerek kim olduğumuzu anlamaya çalıştığının farkındaydım. Üstelik daha balo salonuna girmemiştik bile.

Midem düğümlenmiş, soluk alıp verişim hızlanmıştı.

Noah kulağıma eğilip, "Sakin ol," diye fısıldadı. Nefesi yanağımı gıdıklıyordu. "Bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Ah, umarım haklısındır..."

23. BÖLÜM

Balo salonunun duvarının yanına çiçeklerden muhteşem bir kemer yapmışlardı ve bir grup insan kemerin altında eşleriyle fotoğraf çektirmek için sıra bekliyordu. Noah beni de sıraya doğru götürdü. Ona bakıp gülümsedim. Sonuçta benim de kavalyemle bir fotoğrafım olacaktı, demek ki.

Zarif kristal avizelerden odaya tatlı bir ışık yayılıyor, duvarlardaki, sütunlardaki ve tavandaki altın işlemeler ışıl ışıl parlıyordu. Dans eden insanların gölgesi mermer zeminde dolanıyordu. Tavan yüksek bir kubbe şeklindeydi. Bir diğer duvara da bar kurulmuştu. Beyaz örtülü ve üzerinde çiçek düzenlemeleri olan küçük yuvarlak masalar salonun farklı yerlerine serpiştirilmişti. Orkestra da uzak köşedeki alçak bir platformun üzerine kurulmuştu.

Kısacası her şey mükemmel görünüyordu. Ortama inanılmaz derecede kusursuz bir güzellik hakimdi. Çiçekten kemeri önerdiğim için kendimle gurur duyuyordum çünkü çok romantik bir havası vardı.

Noah'ya gülümseyerek, "Harika görünüyor, sence de öyle değil mi?" diye sordum.

O da benim gibi etrafa bakınarak, "Evet," dedi.

Fotoğrafçı, "Sıradaki," diye seslenince spot ışığının altına yürüdük. İnsanların gözleri üzerimizde olduğu için biraz gergin

bir şekilde poz verdim. Tabii ki sadece o sırada bizim fotoğrafımız çekildiği için bakıyorlardı. Otuz saniye sonra bütün gözler sıradaki çiftin üzerinde olacaktı. Fakat o anda her an birisinin çıkıp, "Aman Tanrım! Elle ve Flynn mi?" demesini bekliyordum.

Kulağıma, "Hey, sakin ol," diye fısıldayınca hafifçe irkildim.

"Affedersin, sadece biraz... gerginim."

O seksi gülümsemesi suratına yayıldı. Biraz rahatlayarak fotoğrafçıya doğru döndüm. Noah da arkamda durup kollarını belime doladı. Benim kollarım da onunkilerin üzerindeydi. Kameraya gülümsedim, flaş neredeyse kör ediciydi, sonra...

"Sıradaki?"

Böylece, bir anda artık bütün ilgi bizim üzerimizde olmaktan çıkmıştı.

"Susadın mı?"

"Ha, e... evet."

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım."

"Tamam."

Noah gideli daha dört saniye filan olmuştu ki diğer Flynn karşımda belirdi.

Kahretsin. Beni Noah ile görmüş müydü? Bizi içeri birlikte girerken gören olmuş muydu? Yani kızgın filan görünmüyordu, ama...

Maskemi yüzümden çekip çıkarttı. "Shelly, demek geldin."

Gülümsedim. "Selam, Lee."

"Makyaj sorunu çözüldü mü?"

Derin bir nefes aldım. Fark etmemişti... "Evet, sağol. Şu an her şey yolunda."

"Süper. Ee, gelip masamıza oturacak mısın, yoksa burada böyle tek başına dikilmeyi mi düşünüyorsun?"

Duraksadım. "Lee, sana bir şey söylemem..."

"Bu Elle mi?" Birisi beni omzumdan tutup döndürdü. Maskeli sarışın bir kız bana gülümsüyordu. "Sen olduğunu tahmin etmiştim! Elbisen süper, bu arada. Selam, Lee. Dinle, Elle, yemekle ilgili bir sorun çıkmış. Tyrone da benden seni bulmamı istedi. Vejetaryen yemek alternatifi ve fırında fındıklı sebzeyle ilgili bir konu var galiba?.."

"Hayır, hayır, fındık olmaz demiştik çünkü Jon Fletcher'ın alerjisi var fındığa."

"Evet, biliyorum. Ama Tyrone gelip seni bulmamı istedi."

"Yemeklerden ben sorumlu değildim, bu arada." Gerçekten de değildim; sadece biraz yardım etmiştim.

"Biliyorum," dedi. Konuştuğum kişinin Kaitlin olduğuna hemen hemen emindim çünkü sesi biraz genizden geliyordu. Sinirli olduğundan, bu durum şu anda daha da belirgindi. Evet, kesinlikle Kaitlin'di. "Tyrone seni bulmamı istedi çünkü Gen kafayı yemiş durumda."

İç geçirdim. "Peki."

"Süper! Orkestranın yanındaki kapıdan gir, koridorun biraz ilersinde mutfaklara açılan bir kapı var."

"Lee, birazdan dönerim. Sakın bir yere kaybolma; sana bir şey söylemem lazım," dedim.

"Olur," diyerek kalabalığa karıştı.

Kaitlin'in direktiflerine göre ilerledim, birkaç yanlış kapıdan sonra mutfağı buldum. Tyrone ile Gen şefle ve birbirleriyle tartışmakla meşguldü.

Adam gayet sinirli bir tavırla, "Fındık alerjisi olduğunu daha önce söylemeliydiniz..." diyordu.

Gen resmen çığlık çığlığa, "Söyledik zaten," diye bağırıyordu.

"Bundan emin misin, Gen?" Tyrone maskesini kafasına doğru kaldırmış, adeta burnundan soluyordu.

"Evet! Onlara söylemeyi unutmam mümkün değil, Ty!" Dönüp kocaman çaresiz gözlerle bana baktı. "Elle, söyle onlara!"

İç çektim ve şefe baktım. "İçinde fındık olmayan tek bir vejetaryen yemek çıkaramaz mısınız? Sadece bir tane?"

Adam pek mutlu olmuşa benzemiyordu ama sonunda onu ikna etmeyi başardık... Jon'ın yemeğine ekstra ücret ödemesi de gerekmeyecekti.

Mutfaktan çıkmayı başardığımda, arkadaşlarımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aynı şey kavalyem için de geçerliydi. Herkes ya dans ediyor ya da masaların etrafında kalabalık gruplar halinde dikiliyordu.

Erkeklerin hepsi smokinli ve maskeli olduğu için onları birbirinden ayırt etmek güçtü. Lee'yi bulmak için etrafı beş dakika taradıktan sonra vazgeçmek zorunda kaldım. Rachel'ın leylak rengi ve mor kurdelalı uzun elbisesi olduğunu biliyordum ama onu da bulamadım.

Biraz daha tenha gözüken bir duvar dibine gidip derin bir nefes aldım. Yemek kırk dakika sonra servis edilecekti ve bütün bu zamanı yalnız geçirmemeye kararlıydım. Niye maskeli balo yapmıştık ki? Havalı, şık ve eğlenceli filan değildi. Gayet sinir bozucuydu.

Birisi yanıma yanaştı. "Al, buna ihtiyacın var gibi." Maskenin ardındaki her kimse bana küçük bir meyve kokteyli uzatıyordu.

"Teşekkürler..." Kim olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Müziğin sesi çok yüksek olduğu için sesinden kim olduğunu anlayamıyordum.

Kurtarıcım bir anlığına maskesini çıkardı. Ben de, "Cam!" diye haykırdım. Sonra maskesini geri taktı.

"Kim olduğumu sandın?" diyerek güldü.

"Peter Parker. Yani, en azından öyle olmasını umuyordum."

"Maguire mı, Garfield mi?"

"Garfield."

"Düşkırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Seni tanıdım çünkü daha önce Lee ile konuşurken görmüştüm. Çok güzel görünüyorsun."

"Ah, teşekkürler." Sırıttım. "Sen de öyle. Nasılsın?"

"İyiyim. Herneyse, seni biriyle gelirken gördüm sanki?"

"Hayır... Sanmıyorum..."

Yalan söylemekten nefret ediyorum.

"Ha. O zaman gördüğüm başka biriydi. Herneyse, gidip diğerlerini bulsak iyi olur. Ben içki almaya gelmiştim ama gözüme pek bir yalnız göründün. Ayrıca bu lanet maskeler yüzünden hiç kimseyi de bulamıyorum."

"Bunun aptalca olduğunu söylemiştim."

"Tek başına ne yapıyordun bu arada?"

Gülerek, "Kimseyi bulamadım," diye kendimi savundum.

"Hep bahane bunlar... Haydi gel. Sanırım hâlâ şu taraftalar." Dans eden maskeli gençlerin arasından geçerek Cam'i takip ettim. Onu kaybetmemek için koluna yapışmıştım. Yol boyu bir gözüm dışarıdaydı ama Noah'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda diğerlerini bulduk. Bütün kızlar çok güzel görünüyordu. Erkekler de gayet iyi durumdaydı. Lee kravatını Rachel'ın elbisesine uydurmuştu ama diğer çocuklarınki genelde siyahtı. Cam de kravatını Lisa'nın elbisesine uydurmaya çalışmıştı; ama Lisa'nın kırmızıyken, onun kravatı lal rengiydi.

Lee ve Rachel birlikte çok tatlı görünüyordu.

Warren, "Keyifsiz değilsindir umarım, Elle. Yani, burada tek başına olduğun için," dedi. Bu yaptığı biraz düşüncesizceydi ama karşımdaki Warren olduğu için aldırmadım.

"Hayır," dedim. "Gayet iyiyim."

Warren'ın eşi Bridget, "Sanki seni içeri biriyle girip fotoğraf çektirirken gördüm," dedi.

Cam benim yerime, "Hayır, o değilmiş, ben sordum," dedi.

"Ah. Bu çok tuhaf. Bak gördün mü, bu aptal maskelerle kimseyi birbirinden ayırt edemiyorum!"

Daha sonra muhabbet başka taraflara kaydı. Noah'yı aramaya devam ettim ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Bir süre gidip kızlarla dans ettim, hatta Cam ve Lee ile de dans ettim. Sonra Cody gelip Lee'nin omzuna dokundu.

Onu ancak, "Araya girebilir miyim?" dediğinde dilinde parlayan piercingten tanıyabildim.

Lee, "Nasıl istersen," dedi. Önümde abartılı bir reverans yaptı ve dans eden diğerlerinin yanına gitti. O sırada daha ağır bir şey çalmaya başlamıştı... pop şarkılarından birinin akustik versiyonu.

"Selam, Cody."

"Selam, Elle." Gülümsedi. "Umarım araya girmeme kızmamışsındır bu arada."

Güldüm. "Endişelenmene gerek yok."

"Bu akşam çok güzel olmuşsun," dedi. "Kavalyen olmamasına üzüldüm."

Dramatik bir biçimde ofladım. "Herkes mi biliyor bunu?"

Omuz silkip benimle birlikte güldü. "Boşver. Sadece Flynn çocukları korkutup kaçırdığı için böyle oldu sonuçta, değil mi? Ama o da buralarda değil anlaşılan; sen de bütün gece dans edip başka bir kızın kavalyesini çalarsın."

"Sen kiminle geldin?"

"Amy. Amy Johnson."

Başımı salladım. "İyiymiş. Benimle dans etmene bozulmuyor mu?"

"Hayır. Endişelenmene gerek yok. Nasılsın bu arada? Seni kimya dersi dışında pek görmüyorum."

"İyiyim işte. Senden n'aber?"

"Aynı tas, aynı hamam."

Bir süre tuhaf bir şekilde ikimiz de konuşmayınca karşılıklı güldük. Sonra da şarkı bitene kadar orkestradan ve her şeyin nasıl göründüğünden bahsederek vakit geçirdik. Jason'ın dans önerisini "Lee'yi bulmak" için reddettim ama asıl niyetim Noah'yı bulmaktı.

Bunu başarabilirdim de; ama birdenbire herkes akşam yemeği için masalara oturmaya başlamıştı. Parmak ucumda yükselerek sağa sola bakındım.

"Elle! Elle!" Etrafa göz gezdirdim. "Buradayız!" Lee elini sallayarak, onlara katılmamı işaret ediyordu.

Gülümsemeye çalıştım ama canım sıkılmıştı. Kalabalığın arasına dalarak masaya doğru ilerledim.

Masada sadece tek kişilik boş yer vardı, tabii ki: beş çift oturuyordu. Warren, Dixon, Lee ve Cam eşleriyleydi. Benim yanımdaki sandalye ise boştu.

Noah'nın beni görüp yanıma oturması için dua ettim.

"Flynn! Burada yer var..." Futbol oyuncularından biri olan Andy, ağır Brooklyn aksanıyla Noah'yı masalarına çağırıyordu. Masada kızlı-oğlanlı bir grup vardı; kimse eşiyle birlikte oturmuyordu ve boş bir yer vardı.

Noah o tarafa yöneldi. Maskesinin elinde olduğunu fark ettim. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama kızlardan biri heyecanla sıçradı ve onu çekiştirerek masaya götürdü. Gözleriyle salonda beni aranıyordu. O yerine otururken bakışlarımız karşılaştı.

İkimiz de çaresizlikle birbirimize baktık: bu masalara takılıp kalmıştık. Aslında bir bakıma şanslıydık çünkü henüz Lee ile

konuşmamıştım... ama konuşacaktım. Bu sefer olayın daha önceki gibi olmasına izin vermeyecektim.

Yemek kriziyle uğraşmak zorunda kalmasaydım ya da birileri beni dansa kaldırmasaydı... Şimdi de Noah başka bir masaya oturmak zorunda kalmıştı ve yanımda değildi. Lee ile de hâlâ konuşamamıştım.

Şans bizden yana değildi; ama bu sefer bunun bana engel olmasına izin vermeyecektim.

Tüm bu düşünceleri bir tarafa bıraktım. Bunları daha sonra da düşünebilirdim. Şu anda sadece arkadaşlarımla eğlenecektim.

Bu o kadar da kolay değildi, tabii ki: arada dönüp Noah'ya bakmamam imkânsızdı ve aklım başka yerdeydi.

Bu durum fark edilmeyecek gibi değildi.

Birisi yüzümün önünde parmak şaklatınca sıçradım ve çatalımı yere düşürdüm.

"Dünyadan Elle'e! Neyin var senin?"

Olabildiğince masumane bir tavırla, "Yok bir şey," dedim Lee'ye. Gülümsemeye çalıştım. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil. Aa, bu arada az kalsın unutuyordum! Bana daha önce ne anlatacaktın? Hani mutfağa sürüklenmeden önce?"

Yutkundum. "Ha, ö... önemli bir şey değil..."

"Ha, tamam o zaman. Bize bir dakika izin verir misiniz, millet?" Lee beni de çekerek ayağa kalktı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve avuçlarım terlemeye başlamıştı.

Rachel, "Elle, neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey..." diye mırıldandım. Bana endişeli bir bakış attı.

Lee masanın yanındaki kapıdan çıkarak, beni otel lobisine götürdü.

"Cidden," dedi kollarını kavuşturarak. "Sorun ne?"

Bileğimdeki korsajla oynayarak yutkundum. "Şey... Sadece beni sonuna kadar dinleyeceğine söz ver, tamam mı? Delirmeden ya da kızmadan sadece beni dinle. Lütfen?"

"Peki," dedi. Kendini kötü bir habere hazırladığı belliydi.

"Daha önce makyaj sorunu yaşamadım," dedim. O da bunu duyunca rahatlamış gibi gülmeye başladı.

"Konu bu muydu? Ne oldu, limuzinde eşsiz tek kişi olmak filan mı istemedin? Var ya, bir an bana tekrar Noah ile görüşmeye başladığını filan söyleyeceksin sandım."

Dudağımı ısırdım. "Akşam kapıya dayandı. Birden onu kapımda buldum. O yüzden sana makyajımla ilgili bir sorun olduğunu söyledim."

Lee kaşlarını çattı. "Ne istiyormuş?"

"O..." Lee'nin arkasından birinin ayak seslerini duyunca başımı kaldırdım. Noah da gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Lee'nin dirseğini kavradım. Arkasına dönüp yok yere olay çıkartmasını istemiyordum. "Kızmayacağına söz ver, Lee. Bana... bana durumu telafi etmek istediğini söyledi ve... ve..."

"Selam, millet, n'aber?"

O sırada Noah'yı öldürebilirdim. Ben Lee'ye söylerken karışmasa olmaz mıydı sanki? Şimdi Lee kesin aşırı tepki verecek veya Noah sırf onu kışkırtmak için olayı çarpıtacaktı ve...

"Ne diye akşam Elle'in evine gittin?" dedi Lee. "Ona zaten yeterince zarar vermedin mi?"

Noah masmavi gözlerini bana dikerek, "Ben de işte tam bu yüzden gittim," dedi. "Hatamı telafi etmek için."

"Lee, çiçek korsajı bile getirmişti," diye araya girdim.

Lee bana dönerek, "Umurumda bile değil," dedi. "Elle, sana karşı adice davrandı. Ben öğrendiğimde seni o zor durumda yalnız bıraktı ve hiç destek olmadı."

Noah kaşlarını çatarak, "Aslında öyle olmadı," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Defalarca aradım ve..."

Lee, "Fark etmez, Noah," diye çıkıştı. "Sorun şu ki sana ihtiyacı olduğunda yanında değildin. Olayı oturup enine boyuna konuşmaya çalışmadın. Sen tabanları yağlayıp o lanet motosikletinle gezerken, kız her şeyle tek başına uğraşmak zorunda kaldı. Bana ve babasına yalan söylemesine neden oldun, hem de ne için? Gönül eğlendirmek için mi? Hayatında biraz hareket olsun diye mi?"

"Lee..."

Noah'nın çenesindeki kas seğirmeye başlamıştı. "Neden Elle'e sormuyoruz, ha? Neden onun ne istediğini öğrenmiyoruz?"

İkisi de dönüp bana baktı. Cevabımı bekliyorlardı.

Noah'ya baktım. Ona tek bir bakışım bile her şeyi anlatmaya yetmişti. Lee oflayarak iç çekti.

"Elle, cidden, sence bu iyi bir fikir mi..."

"Noah," diye araya girdim. "Bize biraz izin verir misin?"

Noah omuz silkti. "Olur." Birkaç metre uzağa çekildi ve duvara yaslandı.

Tekrar Lee'ye döndüm ve fısıltıyla konuştum. "Bunu aptalca ve pervasız bulduğunu biliyorum ama... onunla olmak istiyorum. Bu bana doğruymuş gibi geliyor."

Lee düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. Zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Eğer öylesine beraber olacaksanız... yani, sen her zaman gönül eğlendirmektense ilişki isteyen biri oldun. Senin için endişeleniyorum, Shelly."

Sakin sakin gülümsedim ve uzanıp elini sıktım. "Endişelendiğini biliyorum ama bu sefer her şeyi doğru düzgün yapıyoruz," diye Noah'nın daha önce bana söylediklerini tekrarladım.

"Nasıl yani?.."

Noah, "Yani çıkıyoruz," diye seslendi. Utanıp gözlerimi yere indirdim. Sonra tekrar Lee'ye baktım. Kaşlarını kaldırmıştı.

"Sen onaylıyorsan," diye ekledim. "Senin için sorun olmayacaksa."

"Dur bir dakika, siz ciddi misiniz? Gerçek mi bu?"

Başımı salladım. Noah da o sırada tekrar yanımıza geldi. "Evet. Niye ki? Bununla ilgili bir derdin mi var, küçük kardeş?"

Lee ona bakmıyordu; bakışlarını bana çevirmişti. Gülümsüyor gibiydi, gözleri kırışmıştı. "Onu adam edecek bir kız varsa..." Sesi hafif gergindi. Bundan mutlu olmadığı belliydi ama durumu kabul etmiş görünüyordu.

"Millet bir şeylerden şüphelenmeye başlamadan içeri gidiyorum. Sonra görüşürüz, Elle." Noah bana başıyla selam verip içeri girdi. Derin bir nefes aldım. Artık Noah etrafta olmadığı için Lee'nin bana ne söyleyeceğini kestiremiyordum.

Şaka yollu koluna vurarak, "Bir de onun asla değişmeyeceğini söylerdin," dedim.

Fakat Lee gülmedi. Aksine derin derin iç çekti ve parmağıyla burnunu sıktı. Keyifsiz olduğu zamanlarda hep bu hareketi yapardı; büyükbabasının cenazesinde ve biz on yaşındayken köpeği Patches öldüğünde de böyle olmuştu.

"Gerçekten mutlu musun, Shelly? Noah'yı tanıyorum. Seni tatlı sözlerle kandırmadığına emin misin? Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun? Onunla gerçekten de mutlu musun?"

"Evet," dedim. "Bu söylediğimi belki aptalca ve klişe bulacaksın ama bana kendimi iyi hissettiriyor. Sanki –hayatımda ne olup bittiği önemli değilmiş gibi– onunlayken bütün dertlerimi unutuyorum. Sadece onunla olmaktan keyif alıyorum ve mutlu oluyorum. Mutluyum, Lee. Bunun aptalca olduğunu da bili-

yorum çünkü sonuçta üniversiteye gittiğinde muhtemelen ayrılacağız, ama..."

Nasıl devam edeceğimi, daha ne söyleyebileceğimi bilemeyerek sustum. Noah hakkındaki hislerimi ifade edemiyordum; Lee'nin en azından anlamaya çalışacağını umuyordum.

Eh, gönül ferman dinlemiyor.

Gerçi, bu gönül meselesi değildi çünkü ona âşık değildim. Tabii ki hayır. Bu çok saçmaydı. Hayır. Ona kesinlikle âşık değildim.

"Yani... bana ona âşık olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır! Hayır... öyle değil," diye ısrar ettim. Bu sonuca varacağını tahmin etmeliydim. Noah'ya âşık olsam, onunla tekrar birlikte olmam normal olurdu ama ona âşık değildim. Kesinlikle değildim.

"Ha." Anlayamadığım bir şekilde bana acıklı gözlerle bakıyordu. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi.

"Lee, ne..."

"Bak, bundan hoşlandığımı söyleyemem, Shelly. Seni çok üzdü ve bu işin sonunu iyi görmüyorum. Senin için doğru olan bu değil ama istediğin gerçekten buysa... işler kötüye gittiğinde yanında olacağım, tamam mı?"

Gülümsedim. Ağzım kulaklarımda değildi ama samimi bir gülümsemeydi. Lee de aynı şekilde gülümsüyordu. "Ciddi misin? Bana kızmadın mı?"

"Hayır, Shelly..." Sırıttı. "İstediğin buysa, ayrıldığınızda yanında olacağım. Ben hep yanındayım."

En iyi arkadaşıma sıkıca sarıldım ve "Teşekkürler, Lee," diye fısıldadım.

O da bana sarıldı. "Sonunda beni bir kıza benzeteceğini söylemiştim."

Güldüm ve sessizce, "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum." Geri çekilip bana tekrar gülümsedi. "Gel hadi. Tatlıyı kaçırmayalım. Peynirli kekimi istiyorum... Orada olmazsam, Dixon kesin benimkini çalar."

Gülerek Lee'nin peşinden masaya döndüm.

Cam bana endişeli bir bakış attı ve "Bir sorun yok ya?" diye sordu.

Dixon, "İyi olduğuna emin misin, Elle?" dedi.

Rachel'ın Lee'ye, "Abinle mi ilgili?" diye fısıldadığını duydum. O da çaresizlikle başını salladı. Birden Rachel durumu anladı ve bana cesaret vermek istermiş gibi gülümsedi.

Dönüp Noah'nın masasına baktım. Çocuklardan birinin söylediği bir şeylere gülüyordu ama gözleri bendeydi. Kısacık bakışının ardından bana göz kırptı.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Her şey yolunda."

O sırada gerçekten de öyleydi.

HASRET e-kitaphane

24. BÖLÜM

"AH, HERKES BENİ DİNLEYEBİLİR Mİ, LÜTFEN?"

Bir anda dans eden kalabalığı bir sessizlik kapladı. Son yirmi dakikayı kızlarla dans ederek geçirmiştim. Onlardan defalarca izin isteyip ayrılmaya çalışmıştım ama bir türlü uzaklaşamamıştım. Sürekli daha fazla dans etmek istiyor ya da ilginç bir muhabbete başlıyorlardı. Sadece bir kez "içki almak üzere" yanlarından ayrılmıştım ama Noah'yı hiçbir yerde görememiştim.

Şimdi de elinde mikrofonla platforma çıkmıştı.

Herkes susmuştu ve bütün gözler ona çevrilmişti.

"Herkes beni dinleyebilir mi, lütfen?"

Nedenini bilmiyorum ama kalbim bir anda deli gibi çarpmaya başlamış, nefes alamaz hale gelmiştim. Noah'nın herkesin önünde oraya çıkıp ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bedenim sanki neler olacağım benden önce anlamış gibi olaya endişeyle tepki vermişti.

Kim olduğu anlaşılsın diye maskesini yüzünden çıkardı.

Yutkundum. Ne halt ediyordu bu böyle?

"Şimdi, bu gece buraya çıkmamın tek sebebi birinden özür dilemek. Tanıdığım bir kız var. Onu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Ona geçmişte oldukça kötü davrandım. Şimdi de bunları telafi etmeye çalışıyorum. O yüzden... Elle? Neredesin?"

Herkes aynı anda dönüp bana baktı. Maskem yüzümde olduğu halde beni nerede bulacaklarını biliyorlardı. Noah'ya maskemin ardından kızgın bir bakış fırlattım ve elbisemin kıvrımlarını çekiştirmeye başladım.

Beni işaret ederek, "Şuraya spot ışığı alabilir miyiz?" diye seslendi. Sesinden bunu özellikle yaptığı belli oluyordu.

Birileri bir şekilde bir spot ışığı bulup gözlerimi kör edercesine bana doğrulttu. Elimi gözlerime siper ederek önümü görmeye çalıştım.

"Süper, teşekkürler. Ee, Elle. Senden böyle özür diliyorum. Çocuklar?" Dönüp orkestraya eliyle işaret verdi, onlar da çalmaya başladı. Çaldıkları yavaş bir şarkı değildi; bayağı hareketli bir şeydi. Anında hangi şarkı olduğunu anladım.

Plain White T'nin *Seni Gerçekten İstiyorum* adlı şarkısıydı. Benim favorilerimden biriydi. Noah'nın bana tam olarak ilan-ı aşk ettiği söylenemezdi... Hatta şarkıyı bile kendisi söylemiyordu; orkestra söylüyordu.

Elinde mikrofonla sahneden aşağıya atladı ve ona yol vermek üzere açılan kalabalığın arasından geçip tam önümde durdu.

Gülerek, "Bütün karizman gitti," diye fısıldadım.

"Sence umurumda mı?"

Dudaklarımı ısırdım. "Ama..." Ben daha nedenini soramadan araya girdi ve şarkının enstrümantal kısmında mikrofona konuştu.

"Benim kız arkadaşım olur musun, Elle?"

Maskenin ardında yüzüm kıpkırmızı oldu.

O ana dek odadaki diğer insanların farkında bile değildim. Noah sahnedeyken dolaşan fısıltıları duymamıştım. Şimdi ise bütün sesler okul maçlarındaki tezahüratlar gibi kulağımda patlıyordu.

"Evet de!"

"Aman Tanrım, bu çok güzel!"

"Flynn'in böyle bir şey yaptığına inanamıyorum..."

"Çok şanslı kız!"

"Baksana. Çok tatlı!"

"Kabul et, Elle!"

Herkes beni gaza getirmeye çalışıyordu. Bakışlarımı tekrar Noah'ya çevirdim. Sakin bir şekilde bana bakıyordu. Beni fazlasıyla utandırdığını bildiği için hafifçe gülümsüyordu.

"Ee? Benim kız arkadaşım olacak mısın, Elle Evans?"

Dudağımı ısırdım ama yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmam mümkün değildi. "Ah, kesinlikle evet."

Sessizce güldü ama benim duyduğum tek ses buydu; ne yapılan tezahüratları, ne de atılan çığlıkları ve "ah" seslerini duydum. Kulağımda sadece gülüşü vardı.

Noah mikrofonu birine fırlattı. O kişi de mikrofonu elden ele sahneye geri gönderdi ama benim gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Orkestra yavaş bir şarkıya geçti ve insanlar tekrar dans etmeye başladılar. Spotu idare eden kişi de ışığı kapattı.

Noah bana sarıldı, ben de kollarımı boynuna doladım.

"Tatlı" sözcüğüne uyuz olduğunu bildiğim için, "Bu çok tatlıydı," diye dalga geçtim.

Hemen yüzü buruştu. "Ah. Lütfen bana tatlı filan deme."

"Affedersin. Seksi demek istemiştim. Çok maço."

Böyle söyleyince sırıttı. "Senin için kendimi resmen aptal yerine koydum, Shelly. Umarım bunun farkındasındır."

"Ah, evet, biliyorum," diye güldüm. "Böyle bir şey yapmana gerek yoktu gerçi."

"Biliyorum ama yapmak istedim. Sana söylemiştim, bu sefer her şeyi kitabına uygun yapacağım. Telafi edeceğim çok şey var."

Beni döndürerek güldürdü, sonra da iyice kendine doğru çekti. Birbirimize dokunduğumuz yerler tatlı tatlı sızlıyordu. Kollarında bu şekilde saatler geçirebilirdim.

"Herneyse, madem artık işi resmiyete döktük, sana kendimi aptal durumuna düşürmeden söyleyebilirim bir şeyi."

"Ah?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kulağıma eğilip fısıldadı.

Söyleme söyleme söyleme...

Söyle söyle söyle.

Söyleme söyleme söyleme...

"Senden çok hoşlanıyorum, Shelly."

İçimi güçlü bir his kapladı; sanki rahatlamıştım. Düşkırıklığı değildi bu. Kesinlikle değildi.

Ona gülümsedim. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Yavaşça öne eğilip beni öptü. Her zamanki ateşli öpüşmelerimizden biri sayılmazdı. Alakası bile yoktu. Yumuşak, samimi bir öpüşme olsa da, içinde havai fişekleri ve o yoğunluğu yine de barındırıyordu.

Önce ben geri çekildim. "Noah... herkes bize bakıyor," diye mırıldandım. Kıpkırmızı olmuştum.

"Ee, n'olmuş?"

Yanağımı ısırdım. "Bu... çok tuhaf. Ayrıca kızlardan bazıları beni neredeyse bakışlarıyla öldürecek."

"Bir de bana sor. Çocuklardan bazıları da beni parçalamaya hazır."

"Ne?"

Sanki aptalca bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Buranın en güzel kızıyla beraberim. Hiç kıskanmadıklarını mı sanıyorsun?"

Tekrar kızarıp bozardım. "Bilmem..."

"Cidden Elle, inan bana. Çok güzelsin."

Yüzüm daha da kızararak gülümsedim. Noah Flynn'in bir kıza "güzel" diyebileceği hayatta aklıma gelmezdi. Bunu ondan duymak çok tuhaftı ama aynı zamanda güzel bir şeydi de.

Yanağımı öperek, "Seni utandırdım..." diye dalga geçti.

Sırtına vurdum. "Kapa çeneni. Ben en azından Süpermen şortu giymiyorum."

Alaycı bir sesle, "Ha-ha," dedi. "Gel hadi."

Kolumdan tutup beni lobiye götürdü. Sonra da küçük bir kameriyeye girdik. Beni saksının arkasına çekip duvara yapıştırdı. Bir eli de başımın yanındaydı.

"Bütün gece bu anı bekledim," diye fısıldadı ve eğilip beni öpmeye başladı.

Nihayet içeri geri döndüğümüzde, futbolculardan birkaçı onlarla bir içki içmesi için Noah'yı hemen aralarına aldı; kızlar da benim etrafıma toplanmıştı.

"Aman Tanrım, Elle! Niye bize söylemedin?"

"Bu ne kadardır devam ediyor? Keşke söyleseydin!"

"Aah, ne kadar şanslısın, Elle! Buna inanamıyorum. Flynn'in bir kız arkadaşı var."

Jaime beni kollarımdan çekerek bir masaya oturttu ve "Her şeyi anlatmalısın!" diye haykırdı. "Bunlar ne zaman başladı?"

"Ah... biraz karışık bir durum..."

"Nasıl... daha önceden de çıkıyor muydunuz?"

"Ah, dünyanın en şanslı kızı sensin, biliyorsun değil mi? Hepimizin seni kıskandığı hakkında bir fikrin var mı? Yani... *Flynn*'den bahsediyoruz burada!"

Aniden Dixon yanımızda belirdi ve elini omzuma koyarak, "Selam... ee, Elle," dedi. "Bütün çocuklar merak halinde... ne zamandan beri başın bağlı?"

Kızararak güldüm. "Niye soruyorsun?"

"Senin hakkında konuştukları şeyler için Flynn'den dayak yeme ihtimalleri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar."

Tekrar güldüm. "Aslında bu akşamdan beri." İçimden, resmi olarak, diye ekledim.

"Anlıyorum... O zaman bu durumda kimsenin kolu kırılmayabilir," diye güldü. "Peki o zaman... tebrikler. Böyle demek lazım herhalde. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Bana mı anlatıyorsun..."

"Hey, Elle!" Başımı kaldırınca, Rachel'ın bana doğru geldiğini gördüm. Derin bir nefes alıp gülümsedim. Benimle Noah hakkında konuşmak isteyen kızlara aldırış etmeyerek ayağa kalktım. Rachel'ı kolundan yakalayıp oradan uzaklaştım.

"Ee, aranızdaki sorunları hallettiniz mi sonunda?" diye sordu.

Başımı salladım. "Öyle gibi, ama..."

Telaşla, "Ah, hayır, hayır, hayır," dedi. "İşin içinde bir 'ama' varsa, bir şeyler yolunda değil demektir."

"Kötü bir 'ama' değil! Sadece bu-işin-nasıl-sonlanacağını-kestiremiyorum tarzı bir 'ama.'"

Başını yavaşça salladı. "Anladım..."

"Ne var?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Şey... bunun iyi bir şey olduğuna emin misin? Ondan hoşlandığını biliyorum ama yine de. Herkes onun nasıl biri olduğunu biliyor..."

Omuz silktim. "Biliyorum, ama... açıkçası artık umurumda bile değil."

Bana uzun uzun baktı, sonra birden her şeyi anlamış gibi başını salladı.

Orkestra bir sonraki şarkıyla romantik müziklere geçileceğini duyurunca, Rachel'ın yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Eh, sen

bilirsin, Elle. Seni gayet iyi anlıyorum. Dinle, benim gitmem gerek..."

"Lee'ye mi?"

"Evet," diyerek güldü. "Kusura bakma."

"Git tabii, Rach. Benim de zaten Noah'yı bulmam lazım."

"Tamam. Sen de onu bul." Bana göz kırptı, sonra da aceleyle oradan uzaklaştı.

Birisi kolumu sıkıca kavradı. Kim olduğunu hemen anlamıştım. İtiraz etmeme fırsat vermeden beni dans pistine doğru sürükledi.

Noah tatlı tatlı gülümseyerek, "İlk dansı kaçırdım," dedi. "Ama, son dansı kimseye bırakmaya niyetim yok."

Bize gece için Royale'de bir oda tutmuştu. Odayı görünce daha önce neden ortadan kaybolduğunu da anladım.

Beni asansörden çıkartırken kıkırdadım. "Buna gerek yoktu..."

"Biliyorum, biliyorum ama sana bu gece defalarca aynı şeyi söyledim. Sana karşı hatalarımı telafi etmek istiyorum. Ne kadar ciddi olduğumu göstermek için aptalca ve gerçekdışı olsa da bu gece mükemmel erkek arkadaşı oynuyorum."

"Aa, bu senin ciddi halin mi yani?" dedim şüpheyle.

"Hey, bu kadar da üstüme gelme, çabalıyorum burada!"

Güldüm. "Peki, peki, affedersin, susuyorum."

O da güldü. Yedinci katta bir odanın önünde durduk. Cebinden oda kartını çıkarıp kapıyı açtı.

Eliyle büyük bir reverans yaparak, "Lütfen önden buyurun," dedi.

Dürüst olacağım: İçeri girince yerlerde gül yaprakları ve mumlar bekliyordum. Hatta insanı havaya sokan aşırı romantik

müziklerden de olabilirdi... hani şu Sevgililer Günü'nde televizyonda gösterilen, adamın kadına deliler gibi âşık olduğu ve evlenme teklif edeceği film sahnelerinde olduğu gibi.

Noah bu gece mükemmel erkek arkadaşı oynadığını söylediğinden belki de beni etkilemek için kendini iyice aşmıştır, diye düşünmüştüm.

O yüzden kapıyı açıp da beni içeri götürdüğünde, ortada loş ışıklar, mumlar ve müzik olmadığını görünce rahat bir nefes almıştım. Aşırı romantik veya klişe bir durum yoktu. Girişinde konforlu beyaz bir kanepe ve beyaz yumuşak halılar olan sıradan bir suitti. Antre ana yatak odasına ve banyoya açılıyordu.

Noah aşırıya kaçmış olsaydı, ortam çok yapay olacaktı. Karşımdaki insan Noah Flynn'di; sert, kaba ve romantiklikle ilgisi olmayan Noah. Dans sırasındaki "romantik jesti" bile bir aşk serenatı sayılmazdı. Tipik Noah gibi davranmıştı ve ben de buna bayılmıştım.

Kapıyı arkamızdan kapatırken dönüp gülümsedim ve "Aptalca ve gerçek olamayacak kadar mükemmel de buraya kadarmış," diye takıldım.

"Ah, inan bana, henüz her şeyi görmedin. Gel hadi."

Elimden tutup beni yatak odasına sürükledi.

İşte *bu*... bu gerçekten aptalca ve gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Yani, neredeyse. Noah'nın standartlarına göre öyle olduğu söylenebilirdi.

"Artık daha önce nereye kaybolduğumu biliyorsun," dedi. "Çiçek yapraklarıyla bir şeyler yazmak ne kadar zor, biliyor musun? Neredeyse imkânsız. Sonunda vazgeçmek zorunda kaldım. 'Özür dilerim' yazacaktım, ama..."

"Bunu görebiliyorum," diye güldüm.

Yatağın üzerinde ve yerde koyu kırmızı çiçek yaprakları vardı.

Parmak uçlarıma yükselip yanağından öptüm. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet, biliyorum, ama çaba gösteriyorum işte. Sana elimden geleni yapacağımı söylemiştim. Senin de ne kadar romantik olduğunu biliyorum."

Şapşal şapşal gülümsedim.

Beni yatağa çekip kollarına alarak, "Bana bu kadar kolay ikinci bir şans vermene şaşırdım gerçi," dedi. "Daha fazla direnirsin, diye düşünmüştüm."

"Canın kavga mı istiyor, Noah?" diye sordum.

Şakayla karışık saçımı çekiştirdi. "Hayır, öylesine söyledim. Durumdan şikayetçi değilim. Arada fark var."

"Çok çok az."

Güldü ve kahkahasının göğsünde yankılandığını hissettim. Beni yavaşça öptü. Tam ona karşılık vermek üzereydim ki cep telefonum çalmaya başladı.

Noah iç geçirdi ve ben doğrulup çantama bakmak için yataktan kalkarken kollarını istemeye istemeye geri çekti.

Kimin aradığını görünce derin bir nefes aldım ve elimde çantamla banyoya yürüdüm. Telefon çoktan kulağımdaydı. *Hazır ara vermişken makyajımı da tazeleyebilirim*, diye düşündüm.

Sesimden olayın yarıda kesilmesine sinir olduğumun anlaşılmamasını umarak, "Selam, baba," dedim. Aynaya doğru eğilip hafifçe dağılmış olan göz kalemimi temizledim.

"Dans nasıldı?"

"İyi."

Boğazını temizledi. "Onunla ilgili ne yapacağına karar verdin mi?"

Cevap vermeden önce yanağımın içini ısırdım. "Evet. Evet, karar verdim."

Babam iç çekti. "Onunla kalacaksın, değil mi?" Soru sormaktan ziyade, durumu açıklıyor gibiydi; cevabı zaten biliyordu.

"Evet," dedim sessizce. "Şimdi kapatmam lazım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Peki."

Biraz sakinleşmek için derin derin nefes alıp verdim. Daha fazla rahatsız edilmemek için cep telefonumu kapadım. Sonra da dudağıma biraz krem sürüp saçımı düzelttim ve yatak odasına geri döndüm.

Noah kollarını başının arkasında kavuşturmuş, bir bacağını hafifçe kırmış halde yatakta uzanıyordu. Aslında poz vermiş değildi ama o sırada erkek mankenlere benziyordu. Gözleri yarı kapalıydı, tamamen gevşemişti. Döndüğümü fark etmemişti bile.

Onu baştan aşağı süzdüm. Darmadağınık koyu saçları ve smokiniyle fazlasıyla yakışıklıydı, hatta çarpık burnu bile güzeldi. Öyle uzundu ki kendimi onun yanında çıtı pıtı biri gibi hissediyordum. Ayrıca gözlerine de bayılıyordum, öyle parlak ve delici bir maviydi ki. Gözlerini artık tamamen açmış, o da beni süzüyordu. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Bu gece bu elbiseyle çok güzel olsan da, Elle, itiraf etmem gerekirse seni onsuz görmeyi tercih ederim."

"Aa, öyle mi? Böyle bir şeyin olacağını nereden biliyorsun?"

Sırıttı. "Bence zor olmaz."

Yataktan kalkıp bana doğru gelirken cilveli cilveli gülümsedim. Ne planladığını merak ederek kaşlarımı havaya kaldırdım.

Yanıma yaklaştığı sırada aniden durdu ve yumuşak bir ifadeyle, "Gel buraya," dedi. Sonra da beni kollarına aldı ve geri geri yürüyerek yatağa oturdu. Ben de kucağına oturdum. Bana sımsıkı sarılırken kollarımı boynuna doladım. Çok şefkatli ve duygusal bir andı.

"Bir şey yapmamız gerekmiyor, biliyorsun. Eğer işleri ağırdan almak istersen, söylemen yeter. Bu odayı bu yüzden tutmadım. Sadece seninle yalnız kalmak istedim... daha sonra eve gitmek istesen bile..."

Şoke olmuştum; bu odayı seks yapalım diye tuttuğuna o kadar emindim ki.

Şimdi kalkmış, istersem acele etmeye gerek olmadığını söylüyordu. Flynn benim için seksten vazgeçiyordu.

Tanrım.

Önce beni dansa davet etmek için önümde diz çökmüştü, sonra bütün o şarkı olayını ayarlamıştı. Sonra da yatağın üzerine yapraklar sermişti... şimdi de bunu yapıyordu.

Gerçekten de değişmişti.

"Lee'ye daha önce bu işi aceleye getirdiğimizi söylediğini duydum," dedi. "Bu sefer her şeyi kitabına uygun yapıyoruz, o yüzden düşündüm de..."

Lee'ye bunu söylemiştim çünkü ona karşı artık tamamen dürüst olabiliyordum ve beni yargılamadığını hissediyordum. Noah'nın bunu duymuş olabileceği aklıma bile gelmemişti... Son zamanlarda birlikte olmak için acele ettiğimizi, konuyu doğru düzgün düşünmeden, gizli saklı görüşmenin verdiği heyecana kapıldığımızı düşünüyordum.

Odaya ve çiçek yapraklarına bakarak, ilk sevişmem böyle olmalıydı, diye düşündüm; Noah...

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bunu istiyorum."

Bu klişe bir aşk sahnesi olsaydı, şu anda birbirimize *Seni seviyorum* dememiz gerekirdi.

Derken anlayamadığım bir şeyler söyledi ve beni öpmeye başladı. Kollarında adeta erimiştim. Ceketini çıkarmama yardım etti. Gömleğinin düğmelerini açarken, o da hafifçe geri çekilip kravatını boynundan çıkardı.

Aceleden kravatı ağzına sıkıştırırken kıkırdadım.

Ağzındaki kravat yüzünden boğuk bir sesle, "Sakın bir şey deme," diye tehdit etti. Bunun üzerine daha da katıla katıla güldüm ama sonunda beni öperek susturdu. O noktada düşünmeyi tamamen bıraktım. Hiç düşünmeden hareket ediyordum. Bu gece sadece... sadece *ikimize* aitti.

25. BÖLÜM

Gözlerimi kırpıştırarak esnedim. Yatakta dönünce Noah ile burun buruna geldim. Dudakları hafif aralıktı. Kirpikleri böyle yanağına değerken inanılmaz uzun görünüyordu. Çok huzurlu ve masum bir görüntüsü vardı.

Daha da yaklaştım ve onu uykusunda seyretmeye başladım. İlişkideki insanların bunu neden yaptığını hep merak etmiştim; neden hiçbir şey yapmayan birine bakıyorlardı. Fakat, artık onları anlıyordum. Bu, uyuyan kişileri en savunmasız hallerinde görmek demekti.

Bir süre sonra hâlâ kıpırdama olmayınca, tekrar uyuyamayacak kadar ayılmış olduğum için onu uyandırmaya karar verdim.

Kulağına doğru yaklaşarak yavaşça, "Noah," dedim. "Noah... Uyansana..."

Abuk sabuk bir şeyler mırıldandı ve koluyla beni kendine doğru çekti ama gözlerini açmadı.

Tekrar, "Noah," dedim.

Yine yanıt yoktu.

Öne doğru eğilip dudaklarımı yavaşça dudaklarına dokundurdum. O da gözlerini ovuşturup eliyle saçını düzeltti.

Işıl ışıl gözlerle, "Beni hep böyle uyandıracaksan, seninle daha sık uyumaya hayır demem," dedi.

"Ha-ha," derken gülümsüyordum. Saçını gözünün önünden çektim. "Günaydın."

Burnumun ucunu öptü. "Sana da günaydın." Gerinip bana tekrar sarıldı. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

Aniden irkilerek sağ bacağımı geri çektim.

"Ne oldu?"

"Ayakların çok soğuk," dediğimde gözlerini devirerek güldü. Noah'nın ayaklarından uzak durmaya çalışarak bacağımı tekrar aynı yere bıraktım.

Bir saat kadar daha yatakta kaldık; birbirimize sarılmış fısıltıyla muhabbet ediyor ve öpüşüyorduk.

Hayatta bundan daha mutlu olamazdım.

Noah beni eve bıraktı. Lee'yi görmek için onlara daha sonra uğrayacaktım. Rachel'a sonunda "Seni seviyorum" deyip demediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum (çünkü henüz o bunun farkında olmasa da, ben kıza âşık olduğunun farkındaydım).

Fakat, hâlâ benim abisiyle olma fikrime alışamamıştı. Bir önceki gecenin makyaj kalıntıları ve kırışık elbisemle kapısına gidip bu durumu gözüne gözüne sokmaya gerek yoktu.

Lee ile bu şekilde karşılaşmaktansa babamın geceyi geçiriş şeklimle ilgili onaylamaz tavrına göğüs germeyi tercih ederdim.

Kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde kapatmaya çalışırken, babam, "Elle?" diye seslendi.

Derin bir nefes aldım. Benden asi çocuk filan olmazdı. Ölüm kalım meselesi bile olsa, eve gizlice girip çıkmayı beceremezdim. Ona, "Evet, ben geldim!" diye karşılık verdim.

"Dans nasıldı?" diye sordu. İç çekerek elbisemi düzelttim ve salona girdim. Brad kafası yerde, ayakları kanepede baş aşağı

duruyordu. Nintendo oyunundan şöyle bir kafasını kaldırdı, sonra da oyun oynamaya devam etti.

"Dans harikaydı," dedim. "Sadece vejetaryen yemeklerdeki fındıkla ilgili ufak bir kriz çıktı. Çocuklardan birinin fındığa alerjisi vardı..."

Brad, "Çok sıkıcı," diyerek dalga geçip sadece küçük kardeşlerin yapabileceği şekilde beni sinir etti.

Babam, "Davet sonrası partiye de gittin mi?" diye sordu.

Temkinli bir sesle, "Hayır..." dedim. "Biz, şey... Noah ikimize bir oda tuttu..." Cümlenin gerisini getiremedim.

"Demek öyle." Babamın sesinden bunu onaylamadığı belli oluyordu.

Yanaklarımın kızarmasına engel olamayarak, "Hiçbir şey olmadı," dedim aceleyle. Bu çok utanç vericiydi...

Konuşan Brad oldu: *"Noah ve Elle, bir ağaca oturmuş, yapmamaları gereken şeyler yapıyorlar..."* diye takıldı.

Onun kullandığı ses tonunun aynısıyla, "Aman herneyse," diye karşılık verdim. Nintendo oyununu bırakıp bana sert sert baktı. Ben de ona dil çıkardım.

"Dün gece küçük kızımın ne kadar da büyüdüğüyle ilgili lafımı geri almak için çok mu geç, Elle?" Babam başını iki yana sallayarak halimize gülüyordu. Şapşal şapşal gülümsedim. "Yani, dans iyi geçti."

"Evet. Ayrıca Noah ne yaptı dersin? Orkestraya bir şarkı çaldırdı ve herkesin önünde bana çıkma teklif etti. Bu konuda işte bu kadar ciddi. Yani, ilişkimiz hakkında," dedim.

Brad öpücük sesleri çıkararak, "Iyy, yoksa minik Ellie âşıık mı olmuş?" dedi.

"Hayır!" dedim hemen kızararak. "Hayır! Kesinlikle öyle bir şey yok."

Babam bana kabullenmeyle düşkırıklığı arasında kalmış gibi bir bakış attı. Ona aldırış etmeyerek omuzlarımı yukarı kaldırdım. O sırada kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedim ve koşarak kapıyı açmaya gittim.

Lee verandadaki korkuluğa yaslanmış bana sırıtıyordu. "Duyduğuma göre eve dönmüşsün," dedi.

Halimi fark edince yüzündeki gülümseme ortadan kayboldu –geceyi nasıl geçirdiğim çok barizdi– ama çabucak kendine geldi.

"Ayrıca evden uzaklaşmam gerekiyordu," diye devam etti. "Annemler Noah'ya çok sinirlenmiş durumda."

"Niye ki?"

"Eh, her şeyden önce, aynen söylediklerini aktarıyorum: 'Tanrı bilir geçen hafta boyunca nerelerde ne haltlar karıştırıyordu,' yine onların sözleriyle, 'Bu kadar fevri ve aptalca davranmaya devam ederse, daha üniversiteye başlamadan okuldan atılmayı başaracak.'"

İç geçirip elimle saçlarımı düzelttim. Lee, "Ortalık sakinleşir yakında ama ben orada olmamayı tercih ederim," dedi.

"Parti nasıldı?"

Ciddi bir tavırla, "Çok şey kaçırdın," dedi ve tekrar sırıttı. "İnanılmaz eğlenceliydi. Warren sarhoş oldu ve dans ederek karaoke yapmaya başladı. Herkese onları sevdiğini söyleyip duruyordu. Çok komikti. Kavga eden filan olmadı."

"Çünkü, Noah ortalıkta yoktu," dedim.

Kahkahalarla güldü. "Doğru, haklısın..." Boğazını temizledi. Saçını geriye savurarak tiz bir sesle, "Şey, senin gecenin nasıl geçtiğini sorardım ve bana 'her bir ayrıntıyı anlatmanı' isterdim, sevgili arkadaşım ama ahimle işi pişirmen konusunda ayrıntıları bilmesem de olur," dedi.

Gülümsedim. "Açıkçası bilmek istemezsin diye düşünmüştüm. Madem konusu açıldı, canım, sen ve Rachel?.."

Çenesini ileri uzatarak gururla, "Hayır, yapmadık," dedi.

"Cidden mi? Şimdiye kadar çoktan yapmış olursunuz diye düşünmüştüm."

"Ben de öyle..." Omuz silkti. "Ama henüz hazır olmadığını söyledi, o yüzden, bilmiyorum, o hazır olana kadar bekleyeceğiz işte."

"Ay!" diye mırıldanıp burnunu sıktım. "Fena halde abayı yakmış durumdasın, arkadaşım."

Lee itiraz bile etmedi. Sadece bana bakıp gözlerini devirdi ve çilli yüzü kızardı. Ben de kıkırdadım ama alaycı bir şekilde değil.

"Rachel ona böyle abayı yaktığının farkında mı?"

"Şey..."

"Aman Tanrım! Sonunda söyledin, değil mi? Kesinlikle söylemişsin! *Onu sevdiğini söylemişsin!* Ne zaman söyledin? Romantik dans sırasında mı? Yoksa partide yıldızların altındayken mi?"

Lee ellerini omzuma koyarak güldü. "Sakin ol, Bayan Romantik. Fırsat verirsen, nasıl olduğunu anlatacağım." Elimle ağzıma fermuar çekiyormuş gibi yaptım. "Dans ederken bir anda ağzımdan fısıltıyla çıktı. O da ne dediğimi duymadı ve, 'Ne?' dedi. Ben de daha yüksek sesle tekrarlamak zorunda kaldım ama yine anlamadı. O yüzden daha da bağırmak durumunda kaldım. Birkaç kişi dönüp bize baktı. Rachel da kıpkırmızı oldu..." Önce gülümsedi, sonra da gülmeye başladı. "Aslında bayağı sevimliydi çünkü o da beni sevdiğini söylediğinde yanakları al aldı; cidden resmen pancar gibi olmuştu ve..."

Koluna vurdum. "Çok adisin!"

"Adilik yapmıyorum, çok tatlıydı, sevimliydi *dedim ya!* Ayrıca araya girip durmasana! Herneyse, o da çok *sevimli* bir pancar olarak beni sevdiğini söyledi," dedi. "Ben de, 'Ne dedin? Seni duyamıyorum,' dedim, o yüzden o da bağırarak tekrarlamak zorunda kaldı."

Gülümsedim. "Ay, *bu* cidden çok tatlı."

Omzumu ittirerek, "Sana benzemeye başladım," dedi. "Bunca yıldır seninle gezdiğim için aşırı duygusal bir şeye döndüm."

"Sonra öpüştünüz mü? Söyledikten sonra yani?"

"Herhalde."

"Ay..."

"Orada durup bütün gün mutlulukla cıvıldayacak mısın, yoksa *Judge Judy* izler miyiz? Sen bir duş aldıktan sonra, tabii ki. Maskaran her yere dağılmış." Parmağıyla gözümün altını dürttü. Sonra da yanımdan geçip eve girdi.

Ben de gülüp başımı iki yana salladım. Lee kendi evindeymiş gibi rahat rahat Brad ve babamla muhabbete dalarken yıkanmak ve üzerimi değiştirmek için üst kata çıktım.

Yalnız bir şey aklıma takılmıştı: küçük kardeşimin benimle dalga geçtiği konu hakkında; yani, Noah'ya âşık olmak...

Âşık olamazdım.

Yani başlangıçta öyle... dün geceye kadar resmiyete dökülmüş ciddi bir ilişkimiz yoktu sonuçta. Dün geceden önce de, âşık değildim... olamazdım...

Yoksa âşık mıydım?

26. BÖLÜM

LEE İLE ARKA BAHÇEDE TAKILIYORDUK: GÜNEŞ PIRIL PIRIL PARLIyordu ve hava içeride oturulmayacak kadar güzeldi.

Genelde böyle günlerde Lee'nin havuzunda olurduk. Onun bahçesi benimkinden daha güzeldi: bizim bahçede üzeri tenteli sallanan sandalyelerden vardı ama o kadar eskiydi ki en ufak harekette gıcırdıyordu. Çimenlerin yarısı da solmuş durumdaydı. Babamın son zamanlarda bahçeyle uğraşacak vakti olmamıştı ve bir bahçıvan kiralamak konusunda da inat ediyordu.

Havuzun şu anda harika bir fikir olacağını söyleyerek Lee'nin evine gitmeyi önermiştim ama Lee biraz daha beklemek istemişti.

"Shelly, babam eve ne zaman dönebileceğimi söylemek için mesaj atacak. Yani, ya Noah evden çekip gidince ya da tartışma bitip onu iyice azarladıklarında bana haber verecek. Henüz ses çıkmadı."

"Durum o kadar mı kötü yani?"

"İnan bana, bilmek istemezsin."

O sırada cep telefonu çalınca elini cebine attı. Kaşlarını çattı ama telefonu düşündüğümün tersine hemen açmadı.

Ekrana bakmak için doğrularak, "Kim arıyor?" dedim.

Tam arayanın kim olduğunu gördüğüm sırada, "Noah," diye mırıldandı. "Ne halt istiyor benden?"

"Telefonu açıp öğrenmeye ne dersin?"

Bana alaycı bir bakış attı ve telefonu açtı. "Ne var?"

Noah'nın sesi de aynı derecede mutsuz geliyordu ama tam ne dediğini anlayamıyordum.

Lee, "Olur," diyerek telefonu bana uzattı. "Cep telefonun hâlâ kapalıymış. Seninle konuşmak istiyor."

"Ha." Telefonu alırken onunla telefonda konuşma fikrinin bile beni mutlu ettiğini hissettim. Üstelik daha ağzını açıp tek kelime bile etmemişti. Son zamanlarda bana neler oluyordu böyle? "Selam."

Aslında bunun sebebini gayet iyi biliyordum. Onunla dansa gitmeyi de bu yüzden kabul etmiştim, her ne kadar aksini iddia etsem de.

"Asırlardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"'Asırlardır' derken tam olarak ne kadar oldu yani?"

"Hım, son dört dakikadır? Seni *iki kere* aradım."

Bir kahkaha attım. "Evet, gerçekten de 'asırlar' olmuş, sabırsız şey. Ne oldu ki?"

"Dinle, Elle..." Noah sanki güçlükle konuşuyormuş gibiydi, sesi bir tuhaf çıkıyordu. Saçlarını çekiştirip yüzünü ovuşturduğunu gözümde canlandırabiliyordum. Merak içinde kaşlarımı çattım.

Sonra o ölümcül sözleri söyledi.

Noah ile görüşmeyi çok önceden bırakmış olmam gerekirdi, hatta bu işe hiç başlamamalıydım. Fakat artık çok geçti. Söylediklerini duyunca bir an nefessiz kaldım.

Derin bir nefes aldı ve "Konuşmamız gerek," dedi.

Şehrin öbür ucundaki Starbucks'ta buluşacaktık. Konuşmadan bütün anladığım buydu. "Peki," diye kekelemek dışında bir şey söyleyememiştim.

Lee bana endişeli bir bakış attı. "Neler oluyor? Delirmiş gibisin."

"Ben... o... biz... Starbucks..."

"Ne? Shelly derin bir nefes alıp bana ne dediğini söyle ama öncelikle... iyi misin?"

Başımı önce evet der gibi, sonra hayır der gibi salladım. "Şey... ben... bilmiyorum. O... biz..." Derin bir nefes aldım. "*Konuşmamız gerektiğini* söyledi."

Lee yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Ama... dur biraz, sen ciddi misin? Böyle söylediğine *emin misin*?"

Başımı salladım. "Saat sekizde Starbucks'ta buluşacağız."

"Sadece bir saatin var."

Başımı tekrar salladım. "Gidip hazırlanmam lazım..." Uyuşmuş bir halde odama gittim. Sersemlemiştim. Babam salonda çalışıyordu. Brad de arkadaşlarıyla parka gitmişti. Lee arkamdan koşarak merdivenlerden çıktı.

"Dur biraz, sence neler oluyor?"

"Benden ayrılacak, değil mi? Yani daha resmi olarak çıkmaya yeni başladık... ve şimdi de benden ayrılacak. İnsanlar ayrılmak istediklerinde böyle şeyler söylüyor. 'Konuşmamız lazım,' diyorlar. Sonra da, 'Sorun sen değilsin, benim,' diyorlar ve..."

Lee parmaklarını gözümün önünde şıklatınca korkuyla sıçradım. "Sakin ol."

"Pardon..."

"Bak, belki de sadece... konuşmak istiyordur. Belki de senden ayrılmıyordur. Neden ayrılsın ki?"

"Ama... ama o zaman bana konunun ne olduğunu söyleyemez miydi? 'Endişelenmene gerek yok, ayrılmıyoruz,' derdi. "Aman Tanrım, insan ayrılık konuşması yapmaya giderken üzerine ne giyer?"

Giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı ve çekmecelerimi talan etmeye başladım. Ciddiydim; beni terk ederken bir kez daha düşünmesine neden olacak güzel bir şeyler mi giymeliydim? Yoksa üzerimdeki eski kot şortum ve mor bluzumla gidip benden ayrılması hiç umurumda değilmiş gibi mi davranmalıydım?

Üzerimi değiştirmemeye ama hafif bir makyaj yapmaya karar verdim.

"Elle, rahatla... muhtemelen senden ayrılmak istediği filan yok. Bunun için deli olması lazım."

"Sağol, Lee, içimi rahatlattın." Göz kalemimi aldım ama ellerim aşırı titriyordu. O yüzden kendimi yatağın üzerine attım ve ellerimle yüzümü kapatıp ofladım.

Noah ile fazla yakınlaştığımı biliyordum. Sadece buna inanmak istememiştim. Kendi kendime böyle söylersem işe yarar diye düşünmüştüm. Kendimi ona fazla kapılmadığıma inandırırsam, ona... ona âşık...

Ona karşı ne zamandan beri böyle şeyler hissettiğimi düşündüm biraz. Tam her şeyi anlamışken benden ayrılmak üzereydi.

Brad bile durumu benden önce fark etmişti. Lee'ye gelince... o biliyordu. O yüzden bana öyle tuhaf bakışlar atıp duruyordu. Babam ve Rachel da bunu tahmin ediyordu; yüzlerindeki ifadenin ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum. Gerçekten de nasıl hissettiğimi en son ben mi fark etmiştim?

Aslında derinlerde bir yerde gerçeği biliyordum; sadece bunu kabul edemeyecek kadar korkaktım.

Mantığım hislerimizin karşılıklı olmadığını söylüyordu; benden ayrılmak üzereydi. *Konuşmamız lazım*... Dudaklarımı ısırdım.

Lee'nin elini dizimde hissettim; gözlerimi açtığımda, üzerime eğilmiş kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Onun gözlerinin içine baktım.

"Lee..."

"Hım?"

"Bir sorunumuz var."

"Hım?"

"Sanırım..." Gözlerine bakarak yutkundum. "Sanırım ben ona âşığım."

"*Nihayet.* Onunla dans etmeyi kabul edince, bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Aklı başında hiç kimse öyle bir şeyi kabul etmezdi. Bana danstaki kavalyenin o olduğunu söylediğinde bunu da söylemeni bekliyordum."

"Dur bir dakika... bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

"Bunu kendin fark etmelisin diye düşündüm..." Benim şüpheyle baktığımı görünce, "Tamam, tamam, bunu kabul etmeyeceğini düşündüm."

Aptal gibi, "Ben bile bilmiyorken, sen nasıl anladın?" diye sordum.

"Ben senin öbür yarınım. Sen Mary Kate isen, ben de Ashley'yim. Sen iki numaraysan, ben bir numaranım," dedi sırıtarak.

"Lee, ne yapacağım ben? Ayrılacak benden..."

Lee omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Shelly. Sadece düzeleceğini söyleyebilirim. Neden, biliyor musun? Çünkü yanında ben varım. Sana söylemiştim... ne olursa olsun yanındayım. Kalbin kırılırsa veya... veya hamile filan kalırsan."

Gülümsedim. "Eh, sen ne olursa olsun yanımdaysan..."

Güldü. "Neyim ben, teselli ikramiyesi mi?"

"Saçmalama. Teselli ikramiyesi filan değilsin. Sen benim en yakın arkadaşımsın."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ama senin için onun kadar önemli değilim. Âşık olduğun adamla yarışamam sonuçta. Bu kişi kendi abim olsa bile."

"Lee, aptal olma. Sen hep ama hep hayatımdaki en önemli erkek olarak kalacaksın. Yani babamdan sonra ama ona da epey yakınsın." Gülümsedim. "Noah olsun ya da olmasın. Hiçbir erkek asla aramıza giremez, anladın mı beni?"

"Hiçbir kız da," dedi. "Kanka."

"İkimiz birlikte yaşlanacağız."

"Tekerlekli sandalyelerimizde zilleri çalıp çalıp kaçarken yanımda olmama fikrini kabul edemem."

Gülerek ona sıkıca sarıldım. Beni öyle sıkıca sarmaladı ki bir an nefessiz kaldığımı hissettim.

"Beni kaybetmekten bu kadar çok mu korkuyorsun yani?" diye takıldım.

"Çok mu belli ettim?"

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

Sırıtarak göz kırptı. "Hey, hiç eğer birlikte... olsak, işlerin yürüyüp yürümeyeceğini merak ettiğin oldu mu?"

Hafifçe kaşlarımı kaldırdım.

Telaşla, "Deneseydik demiyorum!" dedi. "Öylesine soruyorum."

"Herkes bizim eninde sonunda birlikte olacağımızı düşünüyordu."

"Nedenini Tanrı bilir. Muhtemelen çok fazla romantik komedi izlemekten veya aşk romanları okumaktan kaynaklanıyor."

Güldüm. "Bizden çift mift olmazdı."

"Bence de. Tam bir felaket olurdu."

Gülerek başımı salladım. Lee bana beni sevdiğini söyleseydi, nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Biz her zaman dost kalacaktık. "Ayrıca sen Rachel'a âşıksın."

"Sen de Noah ile birliktesin."

"En azından şimdilik öyle... Hatırlattığın için sağol."

"Tüh. Kafanı dağıtma konusunda epey başarılıydım gerçi, değil mi?"

"Evet, aşırı duygusal hallerin bayağı işe yaradı doğrusu. Şimdi çekil önümden... ışığı kapatıyorsun, makyajımı bitirmem lazım."

Gülerek kenara çekildi. Ben de makyaj masama oturdum. En azından artık elim titremiyordu ve gözümü şişlemeden göz kalemimi kullanabilirdim.

"Seni bırakmamı ister misin? Trafiğe kalmak istemiyorsan, birazdan çıkman lazım..."

Cebime birkaç beş dolarlık banknot tıkıştırarak, "Evet, lütfen," dedim. Lee cebindeki sakız ambalajları ve bozuklukların arasından araba anahtarını bulup çıkardı.

Acı acı gülümseyerek, "Pekâlâ, kalbimin kırılmasına hazırım," dedim.

Sırtıma vurdu, epey sert bir vuruştu. Sanki silkelenip kendime gelmemi sağlamaya çalışıyordu. Öne soğru sendeledim ve merdivenlerden yuvarlanmamak için tırabzana tutunmak zorunda kaldım.

"Sakin ol. Bir şey olmayacak."

Ne yazık ki ona inanamıyordum.

Yolda trafiğe takıldığımızdan, Starbucks'a vardığımızda saat sekizi biraz geçiyordu. Dışarıda Noah'nın motosikletini

görmüştüm. Noah eve bırakmayı teklif etse bile dönüşte beni alması için Lee'yi ararım, diye düşündüm.

Kapıya doğru yürürken Lee yumuşak bir sesle, "Eğer gelip seni almamı istersen, mesaj atman yeter," dedi. Başımı sallayıp içeri girdim. Endişeyle etrafa bakındım. Birisi elini kaldırdı: Noah arkalara doğru, pencere kenarındaki bir masada oturuyordu.

Lee kolumu sıktı. "İyi olacaksın, Shelly. Ayrıca... zaten seni hak etmiyor."

Güldüm ama zoraki bir gülüştü. "Sonra konuşuruz, Lee."

Bana asker selamı verdi. Ben de başımı dik tutarak, Noah'ya doğru yürüdüm.

Her zamankinden de yakışıklı görünüyordu. Bu, belki de ona karşı hislerimin artık farkında olduğum ve onun tarafından terk edilmek üzere olduğum içindi. Saçları rüzgârda dağılmıştı. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon, düz beyaz bir tişört ve eski deri ceketi vardı. Yanma vardığımda ayağa kalkarak beni şaşırttı.

Lee'nin kaburgalarımı dürterek, "Aa, bak kim Noah'yı bir centilmene çevirmiş!" dediğini duyar gibiydim.

Noah hafif telaşlı bir sesle, "Selam," dedi. "Otursana."

Oturdum. İkimiz de aynı anda konuşmaya başlayıp sustuk, sonra yine aynı anda konuşmaya çalıştık.

İkimiz de aynı anda, "Önce sen başla," dedik. Noah hafifçe sırıttı, ben de bir kahkaha attım.

O sırada vardiyasını atlatabilmek için kafein yüklemesi yapmış gibi duran yirmili yaşlarda bir garson yanımıza geldi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Şey..." O kadar kalacak mıydık ki? Yoksa Noah doğrudan benden kurtulup iki tekerlekli ölüm tuzağıyla oradan uzaklaşacak mıydı?

"Sade bir kahve alayım," dedi garsona. Sonra parmağıyla beni işaret etti. "O da az yağlı ve kremalı bir latte alacak."

Çocuk başını sallayarak siparişi not aldı ve "Peki. Siparişinizi hemen getiriyorum," dedi.

O gittikten sonra tek söyleyebildiğim, "Kahve siparişimi nereden biliyorsun?" oldu.

"Daha önce bir kere içmiştin. Tuhaf bir siparişti, muhtemelen o yüzden hatırlıyorum."

"Ha." Şoke olmuştum ama güzel bir şaşkınlıktı bu. Böyle bir adam herhalde benden ayrılıyor olamazdı, değil mi?

Lee'nin, kardeşinin âşık olduğu konusunda haklı olması için tüm kalbimle dua ettim ama...

Ama.

Her zaman bir "ama" vardı.

Susuyordum. Noah da bir şey söylemiyordu. İkimiz de kahveler gelene kadar sessizce bekledik. Sonra o kahvesinden bir yudum alıp sandalyesine yaslandı. Bacak bacak üstüne atıp bir kolunu da sandalyenin arkasına dayadı.

Ben henüz kahvemden içmiyordum; dilimi yakacağı kesindi. Ortada tuhaf bir sessizlik olsa da dilimdeki bütün tat hücrelerini öldürmeye niyetim yoktu.

Sonunda konuşmaya karar verdi. "Bak, konuşmamız gerek."

Kendimi daha fazla tutamayarak, "Benden ayrılıyor musun?" diye sordum.

İç çekince yüreğim ağzıma geldi. Yüzündeki ifadeyi görünce bütün havam söndü.

"Elle, beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. Başka ne yapabilirdim ki?

"Harvard'a kabul edildim. Oradaki bilgisayar mühendisliği bölümüne."

"Harvard... Massachusetts'teki Harvard mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Bu harika bir haber... tebrikler." Fakat sesim heyecandan yoksundu. Tekrar denedim. "Bu cidden harika, Noah."

"Biliyorum, ama..."

İşte yine karşımdaydı. O korkunç sözcük.

Sadece bu sefer onu duymak kısmen hoşuma gitmişti.

"Dur biraz, ne aması, ama filan yok. Harvard'a gitmemezlik edemezsin."

"Massachusetts'te, ülkenin diğer ucunda, Elle. San Diego'daki Kaliforniya Üniversitesi'ne de kabul edildim. Orası o kadar da uzak değil. Ayrıca onların da mühendislik bölümü iyi..."

"Noah, ne diye Harvard'tan vazgeçiyorsun ki? Bunu yapamazsın."

Derin bir nefes alarak, "Bilmiyorum," dedi. Aklı karışmış gibiydi ve çaresiz görünüyordu. "Annemler gitmemi istiyor ama bunu sırf benden kurtulmak için mi istiyorlar, bilmiyorum. Teklifi kabul ettim ama doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim."

"Eminim annenler senin adına mutludur. Bu harika bir fırsat. Tabii ki gitmeni isterler."

Parmağını kahve fincanının kenarında gezdirerek. "Bana çok sinirlendiler," dedi ve hafifçe güldü. "Özellikle de seninle olanlardan sonra... sadece başlarından gitmemi istiyorlar."

"Öyle bir şey istedikleri filan yok. Sadece senin için endişeleniyorlar."

"Aman herneyse," dedi. Öyle yılgındı ki tartışmaya bile çalışmadım.

Ben de parmağımı kahve fincanımın kenarında gezdirdim ve latte'den yükselen dumanlara bakarak, "Senin adına mutlu oldum," dedim.

Uzanıp eliyle yüzümü tuttu ve baş parmağıyla yanağımı okşamaya başladı. Kalbim duracakmış gibi oldu. "Şimdi seninle birlikteyim ve ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

Yutkundum. Söylemeyecekti. Lee yanılıyordu. Sadece kendimi kandırıyordum. Bunu bana bir gün söyleyeceğini düşünmek bile çok saçmaydı.

Uzun uzun gözlerime baktı; sonra eğilip beni inanılmaz yumuşak bir şekilde öptü. Bütün vücudumun ürperdiğini hissediyordum.

Uzunca bir süre öpmeye devam etti ve sonra sandalyesine geri yaslandı. Yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama alnında derin bir kırışıklık vardı.

"Elle, ben... ben sana karşı adilik ettiğimi biliyorum ve sana bunu telafi edeceğimi de söylemiştim ama... sorun şu ki ben..." Eliyle saçlarını karıştırarak iç geçirdi. "Elle, sonbaharda üniversiteye gidiyorum ve aramızın nasıl olacağını bilmiyorum ama seni kaybetmek istemiyorum. Senden ayrılmak istemiyorum ama..."

"Noah," diyerek araya girmeye çalıştım.

"Hayır, boşver. Bu konu bekleyebilir. Bak, haydi kahveni bitir de gidelim. Seni götürmek istediğim bir yer var."

"Neresi?"

"Söyleyemem, sonra sürprizi bozulur ama bu hoşuna gidecek, inan bana. O kadar uzak bir yer değil ama oraya zamanında gitmek istiyorsak, birazdan kalkmamız lazım."

"Nereye?" diye sormak istiyordum ama bana söylemeyeceğini bildiğimden susup kahvemi içtim. Noah da kendi kahvesini neredeyse bir dikişte bitirdi. Nasıl olup da boğazının yanmadığını anlayamadım.

Fincanımı masaya bırakırken gülmeye başladı.

"Ne oldu?"

Uzanıp parmağıyla burnuma dokundu, sonra da bir peçeteyle sildi. "Krema bulaşmıştı." Yanaklarım kıpkırmızı oldu ama gülmeye devam ediyordu. "Çok tatlıydın. Haydi gidelim..."

"Tamam, tamam!" diyerek güldüm. "Bugün niye bu kadar sabırsızsın?"

O sırada başka bir şey aklıma geldi: "Ah, Tanrım, hayır, seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne? Niye ki?"

"Motosikletinle gelmişsin. Dışarda gördüm. O şeye hayatta tekrar binmem. İlk seferi yeterince kötüydü."

"Aa, yapma ama herkes ikinci bir şansı hak eder. Sen bana verdin mesela. Motosikletten nefret etme bu kadar."

Bir anlığına mide bulantımı ve Noah'yı kaybetme korkumu unutarak güldüm. Ayrıca şu anda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Benden ayrılmak istediğini sanmıyordum; beni kaybetmek istemediğini bile söylemişti.

"Üzgünüm, yapamam. Binemem o şeye, geçen sefer korkunçtu."

"Ama, bana sarılabilirsin," diye dalga geçti. "Hadi ama, senin düşündüğün kadar da kötü değil."

Ters ters, "Korkunç bir şey o," dedim. "Üzgünüm ama yapamam. Seninle o motosiklete binemem."

"Başka seçeneğin yok ki. Seni bağlamak zorunda kalsam da bu yere götüreceğim."

Kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyorum ama buna değecek, söz veriyorum."

"Hayır."

Eğilip hafifçe dudağımdan öptü. "Lütfen? Buna gerçekten de değecek. Eğer hoşuna gitmezse, ömür boyu kölen olmaya razıyım."

Bu surata hayır demem mümkün müydü?

O yüzden şüpheli bir ifadeyle, "Ömür boyu mu?" diye sordum.

"Evet."

"Peki, tamam ama sadece bu seferlik. Bana borçlusun... hem de fena halde. Gittiğimiz yer hoşuma gitse bile."

"Sen nasıl istersen, Shelly ama hoşuna gideceğini biliyorum. Ayrıca motosiklet de o kadar kötü değil."

"Bundan şüpheliyim. Bazen senden nefret ediyorum, Noah Flynn."

27. BÖLÜM

Kaski başıma geçirip bağladı. Sanki bu ani daha önce yaşamıştım. Motosiklete ilk kez bindiğim zamanı hatırlayıp gülümsedim. Sonra anımsadığımdan çok daha büyük ve korkunç görünen motosiklete oturdu ve bana elini uzattı. Temkinli bir şekilde kollarımı beline doladım. Avuçlarım terlemişti. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu.

Her nereye gidiyorsak buna değse iyi olurdu.

Vazgeçmek ve ona başka bir zaman gidebileceğimizi söylemek için çok mu geç kalmıştım?

"Noah, fikrimi değiştirdim, gerçekten de..."

Motoru gazladı ve birdenbire gürültüyle hareket ettik. Küçük bir çığlık atarak yerimde sıçradım ve ona sıkı sıkıya tutundum. Kahkahalarla güldüğünü hissettim. Ona tekrar fikrimi değiştirdiğimi söyleyemeden gaza basıp sokağa çıktı.

Gözlerimi bile açmadım.

Rüzgâr çıplak olan kollarıma ve bacaklarıma çarpıyordu; indiğimizde tüylerimin diken diken olacağım biliyordum. En azından bu sefer saçım kaskın içinde kalmıştı, o yüzden kaskı çıkardığımda darmaduman bir halde olmayacaktı.

Yanımızdan hızla geçen şeylere bakmak istemiyordum. Bir korna sesi duydum. Muhtemelen bize çalınmıştı. Yine de gözlerimi sımsıkı yumdum ve Noah'ya yapıştım.

Bundan nefret ediyorum bundan nefret ediyorum bundan nefret ediyorum.

Onu seviyorum onu seviyorum onu seviyorum.

Durduğumuzu fark etmedim bile. Birdenbire her şey sessizliğe gömüldü. Ancak Noah kollarımı vücudundan çektiği sırada gözlerimi açmaya cesaret edebildim.

Şehir dışında, park yakınlarındaki bir tepenin dibindeydik. Eskiden yazları buraya Lee ile gelirdik çünkü halka açık bir havuzu vardı; onların evinin arka bahçesinden sonra güzel bir değişiklik olurdu bizim için.

Motosikletten önce Noah indi. Sonra yavaşça kaskı başımdan çıkardı. Ona ters ters bakınca gülmeye başladı.

Eliyle saçımı düzelterek, "O kadar da kötü değildi... hadi, kabul et," dedi.

"Sanırım kusacağım." Abartmıyordum.

Tekrar güldü ve o lanet şeyden inerken beni tuttu. Bacaklarım pelte gibi olmuştu. Neredeyse yere yığılacaktım. Noah parmaklarını benimkilere geçirdi ve motosikletin oturağını kaldırarak içinden pikniklerde kullanılan cinsten büyük bir battaniye çıkardı. Ben daha ne için olduğunu soramadan battaniyeyi omzuna attı.

Herhalde... herhalde ayrılıyor olamayız, diye düşündüm. Bu hiç mantıklı değildi.

"Haydi. Geç kalmak istemezsin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Çoktan beni çekiştirerek yokuşu tırmanmaya başlamıştı.

"Noah! Nereye gidiyoruz?"

Elimi sıkarak, "Şimdi sabırsız olan kim?" diye güldü.

Tepeye ulaşmamız uzun sürmedi. Oraya vardığımızda elimi bıraktı ve battaniyeyi büyük bir meşe ağacının altına serdi.

Ağacın dalları yere öyle yakındı ki yaprakları başımın ucuna değiyordu.

Battaniyenin üzerine oturdu ve eliyle yanına oturmamı işaret etti. "Haydi gelsene."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve yavaşça yanına oturdum.

Sonra ne için geldiğimizi anladım.

Buradan şehrin yarısı, sahiller ve okyanus görünüyordu. Parıldayan ışıklarıyla sadece şehrin görüntüsü bile nefes kesiciydi. Güneş batarken gökyüzü kızıla boyanmıştı. Bulutlar pembe gri bir renge bürünmüştü. Çok güzeldi. Gün batımı denize de yansımıştı. Koyu mavi sularda kırmızılar, sarılar ve pembeler vardı.

Görüntü gerçekten de nefes kesiciydi: ufuk çizgisinde batmakta olan güneş kocaman görünüyordu. Etraf sessizdi; şehrin gürültüsü veya sahildeki dalga sesleri buradan duyulmuyordu. Sadece başımızın tepesindeki yapraklarda rüzgârın uğultusu vardı.

"Vay canına," dedim. Bunu anlatabilecek başka bir kelime yoktu... sadece vay canına.

"Biliyorum. Sana bunun hoşuna gideceğini söylemiştim." Noah omzumu ittirdi. Gözlerimi manzaradan ona çevirdiğimde bana gülümsüyordu. Gözlerinin içinin parladığı, gamzesinin ortaya çıktığı sahici gülümsemelerinden biriydi.

Sessizce, "Harika," dedim.

Noah, "Evet, öylesin," diye mırıldandı.

Bir an sustum, sonra gülmeye başladım. "Ucuz laflar bunlar."

Yine omzuma vurarak, "Aslında hoşuna gidiyor," diye takıldı.

"Gün batımını izlemek için beni buraya getirdiğine inanamıyorum. Bu çok... çok romantik."

"Söyledim sana, Elle, bu sefer her şeyi doğru şekilde yapacağım. Ayrıca bunu seveceğini de biliyordum. Sen öyle birisin. Hem henüz her şey bitmedi." Saatine bakıp, "On beş, yirmi dakikamız daha var," dedi.

"O zaman ne olacak?"

Cevap vermedi. Gülerek boşta olan eliyle başımı çevirdi ve beni öpmeye başladı.

İlk başta kalbimi eritecek denli yumuşak ve şefkatli olsa da sonradan parmaklarımı saçına doladım. O da bana sıkıca sarıldı.

O halde ne kadar kaldık bilmiyorum ama bir noktada beni yere yatırdı ve hafifçe üstüme çıkarak öpmeye devam etti. Her yanım alev alevdi, başımı her an patlayacakmış gibi hissediyordum.

Onu deliler gibi öpüyordum, sanki o benim için hava gibi, su gibiydi. O da beni aynı şekilde öpüyordu. Bu, peri masallarına özgü bir şey gibi görünse de aslında öyle değildi. Son derece gerçekti ve o anda bana oluyordu.

Aramızda uçuşan havai fişekler bile gerçekti. Sanki başımın tepesinde patlıyorlardı...

Geri çekilince Noah hafifçe doğrulup oturdu. İkimiz de manzaraya bakıyorduk. Gökyüzü artık kararmıştı; simsiyah ya da koyu lacivert değildi ama yine de yeterince karanlıktı. Havai fişeklerin oluşturduğu gökkuşağı yavaş yavaş ortadan kayboluyordu.

Birkaç havai fişek daha ıslıklarla havalandı ve patlayarak yeşil, altın, mavi ve pembe ışıklar halinde gökyüzüne dağıldı.

"Aman Tanrım," dedim.

"Aşağıda sahilde bir gösteri var," dedi. "Ne için olduğunu unuttum ama bir tür etkinlik vardı ve... evet."

"Vay canına. Önce gün batımı ve şimdi de bu mu?" Birkaç havai fişek daha atıldı ve gökyüzüne bir ışık seli şeklinde dağıldı. "Neyi kutluyoruz? Bütün bu sevimli jestlerle, yani..."

"Elle. Bana sevimli filan deme. Lütfen."

Gözlerimi devirdim. "Sadece soruya cevap ver."

Omuz silkti. "Bilmem. Sadece... yani... seni dansa götürerek filan özür dilemeye çalıştım ama bazen özür dilemek yetmez. Sen de bundan, yani benden çok daha iyilerini hak ediyorsun. Bütün bu duygusal muhabbetten nefret ediyorum ama yine de söyleyeceğim çünkü en azından bu kadarını hak ediyorsun."

Yutkundu. Başımı omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Hayır, Elle, bırak da bitireyim." Ama alt dudağını ısırarak susmaya devam etti. Meşhur kabadayı Flynn'den ziyade korku dolu küçük bir çocuğa benziyordu. Aniden dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırdı ve beni nefessiz bıraktı. Onu geri öpemeyecek kadar şaşkındım. Ancak o geri çekildiği sırada kendime geldim.

Arka planda hâlâ havai fişekler patlamaya devam ediyor, yüzünde rengarenk ışıklar parıldıyordu.

Saçımı gözlerimin önünden çekerek, "Seni seviyorum, Elle," dedi.

Sadece nefes alabiliyordum. Hiçbir şey söyleyemedim, zihnim bir anda boşalmıştı; kalbim deli gibi çarpıyor, sonra bir anda duracakmış gibi oluyordu. Kendi kendime, *Nefes al*, dedim. *Nefes al.*

Noah gözlerini kırpıştırdı. "Bir şey söyle, Elle. Burada başta karizmam olmak üzere her şeyimi tehlikeye atmış durumdayım, sen ise ağzını açıp tek kelime etmiyorsun."

Gülerek üzerine atıldım, kollarımı boynuna doladım ve onu öpmeye başladım. O da bana sarılıp öpücüklerime karşılık verdi ve dilini ağzımın içine soktu.

Bir dakika kadar sonra birbirimizden ayrıldığımızda, alnını alnıma dayadı ve o büyüleyici gözlerini gözlerime dikti. O sırada gökyüzünde mor bir havai fişek patladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bir kahkaha attı. Rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. "Çok şükür. Bir an seni korkutup kaçırdığımı düşündüm."

Gülerek başımı iki yana salladım.

"Hayır. Hâlâ buradayım."

"İyi." Dudağıma ufak bir öpücük kondurdu.

Sonra beni kollarına aldı ve başımı omzuna dayadım. Sahildeki havai fişek gösterisi gökyüzünü aydınlatmaya devam ediyordu. Ben de bir tepede Noah'nın kollarında olmaktan dolayı son derece mutluydum.

Beni sevdiğini söyledi. Beni seviyor. Beni seviyor. En iyi arkadaşımın abisine âşığım... ve o da beni seviyor.

Beni seviyor.

"Noah?"

"Efendim?"

"Ne yapacağız? Sen üniversiteye gidince, yani."

İç çekip başını başıma dayadı. Parmakları da saçlarımla oynuyordu.

"Bilmiyorum, Elle. Seni bırakmak istemiyorum ama... burada Harvard'tan bahsediyoruz. *Harvard.*"

"Biliyorum."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Annenler ilişkimizi biliyor mu?" diye sordum merakla.

Başını salladı. "Evet. Sakinleştikleri zaman onlara anlattım." Tekrar içini çekti. "Bana ne kadar kızgın olduklarını görmen lazımdı. Lee bile evden çıkıp gitmek durumunda kaldı. Hani sekizinci sınıfta ikiniz yemek savaşı yapmıştınız, hatırlıyor musun? İşte ondan bin kat daha kötü olduğunu düşün."

"Hım..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Noah'nın bana böyle şeyler anlatacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Hatta Noah'nın böyle şeyler *düşündüğü* bile aklıma gelmezdi.

Beni yanlış anlamayın, Noah'nın ailesini sevdiğini biliyorum. Lee ile de hep yakın olmuşlardı; gerektiğinde her zaman birbirlerine arka çıkarlardı ama bu tarz konularda bu kadar duyarlı olacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Annem senin kalbini geri kazanmak için ne işlere giriştiğimi öğrenince biraz yumuşadı." Sırıttı ama eliyle de yüzünü sıvazlıyordu, o yüzden üzerine gitmedim. Artık bunun hakkında konuşmak istemediği belliydi, o yüzden konuyu değiştirdim.

"Önümüzdeki hafta vereceğimiz partide Süpermen olacaksın sanırım, değil mi? Ne de olsa şortun hazır..." Bana nasıl baktığını görünce dudağımı ısırdım... utandığı belliydi.

Ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapattı. "Sakın devam edeyim deme."

"Neye?" demeye çalıştım ama eli yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

"Bunu sevimli bulduğunu söyleyecektin, biliyorum."

Şapşal şapşal gülümsedim. Gerçekten tam da bunu söylemek üzereydim... "Herneyse, kim olarak katılacaksın?"

"James Bond fazla klişe olur, değil mi?" Burnumu sıktı. "Bekleyip görmen gerekecek, Shelly. Hayır, dur bir dakika,

şimdi aklıma çok parlak bir fikir geldi. Büyük bir deniz kabuğu şeklinde gelmelisin."

"Ya, evet, bu harika bir kostüm olurdu. Kesinlikle olabilir."

Sırıtmaktan ziyade gülümsedi. Alaycı bakışlarımı daha fazla sürdüremedim ve onunla birlikte gülmeye başladım. Sonra yeniden sessizlik oldu.

Bir süre hiç konuşmadan düşüncelere dalmış halde öylece oturmaya devam ettik. Sonra tekrar lafa girdim.

Ona Harvard'a gidemeyeceğini söylemek istiyordum. O da sanki bunu dememi bekliyordu ama yapamadım.

"Gerçekten de gitmek istiyorsun, değil mi?" dedim sessizce. Niye sorma zahmetine girdiğimi bile bilmiyordum, cevabı zaten belliydi.

Öne doğru eğilip kollarını dizlerinin etrafına doladı. Gökyüzüne ve sona ermekte olan havai fişeklere bakıyordu.

Bağdaş kurup oturdum ve onu seyrettim. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı, bakışları gölgelenmişti.

Bir süre sonra başını salladı. "Evet. Evet, gitmek istiyorum ama seni bırakmak istemiyorum," dedi sessizce. Hâlâ uzaklara bakıyordu. "Aramızda bütün bu olup bitenlerden sonra... senden ayrılmak istemiyorum, Elle."

"Ben de beni bırakmanı istemiyorum," dedim ve güçlü kaslı koluna tutunarak ona yanaştım. Başımı tekrar omzuna yasladım. "Ama, bu fırsatı kaçırırsan buna pişman olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Evet, biliyorum." Kolunu omzuma attı. Eliyle sırtımda daireler çizmeye başlayınca rahatladığımı hissettim.

"Gitmek zorundasın," dedim fısıltıyla.

Bir an duraksadı, sonra beni şakağımdan öperek, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Birden deliler gibi gülmeye başladım. "O çapkın kabadayıya ne oldu böyle?"

Yanağımı öperek, "Kendisi âşık oldu," dedi. "Al sana klişe bir hikâye."

28. BÖLÜM

Ertesi gün doğum günü hediyelerini ve parti için seçtiğimiz kostümleri almak için Lee ile alışveriş merkezine gittik. Öğle yemeğinden sonra birbirimizden ayrıldık. Ona alacağım şeyler için alışveriş merkezinin altını üstüne getirdim. Sonunda ona yeni bir cüzdan, istediğini söylediği bir CD ile birlikte bana göre dünyanın en havalı tişörtünü aldım. Buna *bayılacaktı.*

Arabasında buluştuğumuzda, "Sana dememiş miydim?" dedi. Bunu o gün milyonuncu kez duyuyordum. "Sana abayı yaktığını söylememiş miydim? Ha?.. Söylememiş miydim?"

Güldüm. "Evet, tamam, anladık! Haklıymışsın."

Mutlu mesut bir şekilde iç çekti ve alışveriş torbalarını bagaja koydu. "Bunu duymaktan asla bıkmayacağım, Elle."

Ona bakıp gözlerimi devirdim ve arabaya bindim. Direksiyonun arkasına geçerken, tekrar, "Harvard'a gitmesini kabul ettiğine inanamıyorum," dedi.

Gülümsemem bir anda kayboldu. "Bunu, tabii ki istemiyorum, Lee. Hem de hiç. Gitmesini istemiyorum ama onu burada tutamam sonuçta... San Diego'ya filan gitmesini de söyleyemem. Yapamam bunu. Gitmek zorunda. Gitmek *istiyor.*"

"O zaman ilişkiyi uzaktan sürdürmeye mi çalışacaksınız?"

"Evet. En azından şimdilik böyle düşünüyoruz. Bilmiyorum, Lee... yaz sonunda ikimiz de fikir değiştirebiliriz. Şu an denemeyi düşünüyoruz."

"Sana daha önce ne söylediğimi unutma, tamam mı? İşler yolunda gitmese de ben her zaman yanındayım."

Uzanıp elini sıktım. O da benimkini sıktı.

Okul yaz tatiline girdiği için mutluydum. Böylece sürekli Noah ile ilişkim konusunda sorularla boğuşmak zorunda kalmıyordum. Tabii ki kızlar arıyordu ve onlarla konuşup öğrenmek istedikleri detayları kısmen anlatıyordum. Bundan bezeceğimi düşünmüştüm ama öyle olmamıştı; Noah hakkında konuşmayı seviyordum. Mutluydum çünkü onu seviyordum.

Aslında herkesin gündeminde daha acil bir konu vardı: bizim kostüm partimiz.

Karen ve Olivia ile parti konusunda telekonferanstaydık.

Gülerek, "Çok zor durumda kalırsanız, üzerinize bir elbise geçirip Bond kızı olabilirsiniz."

Olivia, "Öyle yapmam gerekebilir sonunda," dedi. "Kostüm siparişimi geçen gün verdim ama hâlâ göndermediler."

Karen, "Lee ve sen hangi karakterleri seçtiniz?" diye sordu. "Bir ara söylemiştin sanki ama hatırlayamıyorum. İnternet bütün hafta sallantılıydı."

Gülümseyerek, "Robin," dedim.

"Batman ve Robin'deki Robin mi?"

"Evet. Lee de Batman olacak."

"O kadarını tahmin ettim," dedi Karen gülerek.

O sırada cep telefonum titreşmeye başladı. Kulağımdan çekip kimin aradığına baktım. "Kusura bakmayın kızlar, kapatmam lazım."

Olivia, "Hangisi arıyor?" diye sordu.

"Anlamadım?"

Karen, "Hangi Flynn yani?" dedi. "Kesin ikisinden biridir."

Güldüm. "Noah."

İkisi de, "Oooo!" diye karşılık verdi. Gülerek onlarla vedalaştım ve telefonu kapadım. Sonra da yastıklara gömüldüm. Noah'nın sesini duyunca yüzüme bir gülümseme yayıldı. Havadan sudan konuşuyorduk ama onunla konuştuğum süre boyunca neden bahsettiğimiz önemli değildi, sadece mutluydum.

Noah bana Harvard'taki futbol programından bahsederken, *demek aşk insanı bu hale getiriyor*, diye düşündüm; *insan gerçekten de aşk budalası oluyor.*

Aslında futbolla zerre kadar ilgilenmiyordum ama Noah öyle heyecanlıydı ki anlattıklarını tek kelime kaçırmadan dinliyor, hatta daha da fazla şey anlatmasını istiyordum.

Aşk beni iyice aptallaştırmıştı.

Gülümseyerek, *ama olsun, umurumda bile değil*, diye düşündüm.

Yerimden kalkarak, "Vay be," dedim. "Bu yılın bittiğine inanamıyorum."

"Aynen ben de. İşin daha da tuhafı..." Lee bana dirsek atıp başıyla öğretmenlerin sandalyelerden kalktığı platformu işaret etti. "... gelecek yıl orada mezun olanlar bizler olacağız."

"Bu gerçekten de tuhaf."

"Küçüklük hallerimiz sanki daha dün gibi, değil mi? Futbol kampına, beyzbol kampına gidişlerimiz... kostüm partileri..."

Bir kahkaha attım. "Evet, ruhumuz hâlâ çocuk gibi." Çevremdeki koyu lacivert cüppelerin arasında o tanıdık koyu saçları ve eğri burunu aradım. Lee'nin annesi ve babası Noah'yı bulup tebrik etmek üzere çoktan yanımızdan ayrılmıştı.

Annesi biz otururken iç çekerek, "Mezun olmayı başardığı için mutluyum," demişti. "Mezun olamadan okuldan atılacağını düşünmeye başlamıştım. Şimdi de seneye Harvard'a gidiyor..." Bunu söylerken sesindeki gururu fark etmemek imkânsızdı.

Ben de onun adına mutluydum. Cidden öyleydim.

Yine de ayrılacağını düşününce mideme hafif kramplar giriyordu. Gidişini görmek istemiyordum.

Bu hiç de adil değildi.

Belki böyle düşünmek çok çocukçaydı ama elimde değildi. Neden Harvard ülkenin öbür ucunda olmak zorundaydı sanki? Neden tam da şimdi âşık olmuştum ona?

Annesi hâlâ, "Siz de on yedi oluyorsunuz," diye devam ediyordu. "Tanrım. On yedi! Bir düşünsenize. Siz de seneye üniversiteye gidiyorsunuz ve..."

Lee, babasından önce davranıp, "Anne," dedi. "Ağlamaya başlama, lütfen."

June, "Ağlamıyorum!" diye itiraz etti ama sesi biraz çatallaşmıştı.

Şimdi de mezuniyet cüppeleriyle sırıtan gençlerin ve gurur dolu ailelerin arasında dikiliyorduk. Başımı çevirerek Noah'yı bulmaya çalıştım. Göz ucuyla Lee'nin arkama kaçamak bir bakış attığını gördüm. Tam omzumun arkasından bakmak üzereydim ki...

"Böö!"

Korkudan resmen havaya sıçradım ve ufak bir çığlık attım. İnsanlar bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Lee de abisiyle birlikte güldü. Noah bana sahici gülümsemelerinden birini gönderdi.

Ona ters ters bakarak göğsüne vurdum. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. "Yemin ederim, çocuk gibisin, Noah Flynn!" diye çıkıştım.

Sırıtarak, "Yüzünü görmen lazımdı," dedi.

"Kapa çeneni."

Bu onu daha da güldürdü.

"Hey," dedi Lee. "Tebrikler. Sonunda başardın."

Noah güldü. "Ya sorma. Artık Flynn mirası sana emanet. Olabildiğince fazla belaya bulaş ve uzaklaştırma cezasından güçbela yakayı sıyır."

Lee de güldü. "Ya tabii, kesin öyle olur."

Noah omuz silkti. "Sen bilirsin." Kolunu omzuma attı. "İyi misin, Elle?"

Ona kızgın bir bakış attım ama o gamzesini ortaya çıkaran gülümseme yüzünden ona kızgın kalmam mümkün değildi; iç geçirdim.

Noah kalçasıyla beni hafifçe ittirip, "Liseden mezun olmamla ilgili söyleyeceğin bir şey yok mu yani?" diye sordu. "Tebrik etmek yok mu? Azıcık da olsa?"

"Bu duruma göre değişir," diye takıldım.

"Kutlamayı geceye mi saklıyorsun, ha?" Bana kaş göz işareti yaptı. Sözlerini duyunca yüzüm kıpkırmızı oldu; yüz ifadesi de durumu kötüleştiriyordu. Lee'nin, Noah'nın az önceki sözlerinden rahatsız olabileceğini düşünüp göz ucuyla ona baktım. Öğürme sesleri çıkararak, dramatik bir şekilde suratını buruşturmuştu.

Başını sallayarak, "Ya, lütfen, durun!" diye haykırdı.

Gülümseyerek, Noah'ya, "Tebrikler," dedim.

"Teşekkür ederim."

"Artık sırada üniversite var."

"Evet..."

Ortamda bir sessizlik oldu. Gerilim dolu sessizliklerden biriydi. Lee telaşla, "Bu gece için kostümün hazır mı?" diye sordu.

Noah, Lee'ye doğru parmağını kaldırdı. "İyi bir soru... Hayır," dedi.

"Almadın mı?.. Noah!" diye bağırdım bezginlikle.

"Hey, mezuniyete gelmek için benzin almayı bile son anda hatırladım," diye kendini savundu. "Sence parti için kıyafet almayı hatırlama ihtimalim var mı?"

Ona bakıp gözlerimi deviremeden, birileri, "Flynn! Hadi gel, fotoğraf çekiliyor!" diye bağırdı.

"Hemen geliyorum!" diye seslendi. Beni hızla dudağımdan öptü. "Akşam görüşürüz, Elle. Görüşürüz, Lee." Sonra da diğer mezunlarla birlikte fotoğraf çektirmeye gitti.

"Iy," dedi Lee. "Bitliler!"

Güldüm. "Kapa çeneni..."

Derinden gelen boğuk bir sesle, "Batmobile'e gidelim mi, Robin?" dedi.

Kolunu tutarak, "Haydi," dedim. Birbirimize sırıttık ve kol kola girerek arabasına doğru yürümeye başladık. Ömrümde bundan daha mutlu olamazdım: Noah ile ilişkimin yarattığı onca sorundan sonra bile en iyi arkadaşım hâlâ yanımdaydı.

29. BÖLÜM

LEE'LERİN EVİNE GİRDİĞİMDE JUNE, "SEN Mİ GELDİN, ELLE?" diye seslendi.

"Evet!"

Çalışma odasından çıkıp bana gülümsedi. "Süslemelerden bazılarını kaldırıyordum," diye açıkladı. "Bozulmasınlar diye."

Güldüm. "İyi fikir. Ben üst kata çıkıp hazırlansam iyi olur."

"Olur, canım."

O ve Matthew bu gece babamla birlikte tiyatroya gidiyorlardı; dışarı çıkmaya karar vermişlerdi, böylece partiden de uzak kalmış olacaklardı. Brad'in yarın futbol turnuvası vardı ve gece bir arkadaşında kalıyordu, o yüzden babam da Lee'nin ailesiyle takılmaya karar vermişti.

"Bu arada Lee, mobilyaların kaldırılmasına yardım etmek için çocukların biraz erken geleceğini söyledi."

"Aa, öyle mi? Süper."

"İçecek bir şeyler ister misin?"

"Buzdolabından bir şey alırım, sağol." June süslemelerin kalanını almak için salona giderken ona gülümsedim. Sonra da üst kata götürmek için buzdolabından iki kutu portakal suyu çıkardım.

Lee'nin oda kapısı açıktı. Kulağında kulaklıklarıyla yatakta baş aşağı yatıyordu. "Yüzünü gören cennetlik."

"İçecek bir şeyler getirdim."

"Süper." Yataktan yuvarlanıp yere atıldı. Sonra da ayağa kalkıp kutuya uzandı.

"Cam ve Dixon kanepeleri filan çekip hoparlörleri kurmaya yardım etmek için yedi gibi gelecekler," dedi.

"Öyleymiş, annen söyledi."

İçeceğimi Lee'nin masasına bırakıp çantamdan kostümümü çıkardım. Elbiseyi üzerime tutarak suratımı buruşturdum. Yüksek sesle, "Belki üzerimde daha iyi durur..." diye düşündüm.

Eteğinde benim zevkime kıyasla biraz fazla derin bir yırtmaç vardı. Üst kısmı da fazlasıyla dar görünüyordu. Elbise metalik tonlarda ince bir kumaştandı; etek ve pelerin kısmı zümrüt yeşiliydi, üst kısmı ise yakut kırmızısıydı. Belinde hardal sarısı bir kemer vardı.

Lee derinden gelen bir sesle, "Denesene," dedi.

Sesinin neden öyle çıktığını merak ederek başımı kaldırdım ve yüzündeki Batman maskesini görünce gülmeye başladım. Pelerinini bir peçe misali kafasına dolamıştı.

"Bakmıyorum, yemin ederim."

Güldüm. "Çok salak görünüyorsun."

"Aynaya bakmadığına emin misin, Shelly?"

"Ha-ha-ha," diye alaycı bir ifadeyle güldüm ve gözlerimi devirdim. Şortumu ve bluzumu çıkarıp elbiseyi üzerime geçirdim. Lee fermuarı çekmek için yanıma geldi ama bu o kadar da kolay bir şey değildi. Üstü göğüslerim için fazla dardı. Lee fermuarı yukarı doğru çekerken dikişlerin birkaç yerden yırtıldığını duydum. Belimdeki kemeri bağladım.

"Tanrım, içinde destekli bir sutyen filan mı var?"

"Hayır," diye ofladım. Güçlükle nefes alıyordum ama yırtmaç düşündüğüm kadar derin değildi ve etek boyu oldukça iyiydi.

"O kadar da kötü görünmüyor."

"Emin misin?"

"Evet. Ayrıca fahişelere benzeyen kızlar olacak. Sorun olmaz."

"Emin misin?"

Güldü. "Hayır, yalan söylüyorum. Cidden artık yapabileceğin bir şey yok. İç çamaşırlarınla ortaya çıkıp Playboy modeli olduğunu söylemeyi düşünmüyorsan tabii."

"Hayır, sağol. Bununla şansımı denemeyi tercih ederim."

"Shelly, bir şey olmaz. Sen balonun prensesisin."

Bir saat kadar sonra, saçım arkada toplanmış, koyu bukleler halinde sol omzuma doğru dökülüyordu. Artık hazırdım. Lee, Batman olarak harika görünüyordu. Ben de nefes almada yaşadığım güçlüklere rağmen Robin kostümünü sevmiştim.

Lee'nin annesi ve babası, babam gelince evden çıktılar. Onlar gittikten iki dakika sonra kapı zili çaldı.

Cam ve Dixon aralarında anlaşmış olmalıydı; bu kostümlerin tesadüfi olması imkânsızdı.

Cam eski zamanlara özgü, gösterişli beyaz bir perukla üniformasına uygun bir denizci şapkası takmıştı. Dixon ise Kaptan Jack Sparrow olmuştu; geçici bir dövmesi, üç köşeli bir şapkası, plastik bir kılıcı ve tabancası vardı.

Cam önümde şapkasıyla reverans yapıp elimi öptü ve, "Tuğamiral Norrington hizmetinizdedir, hanımefendi," dedi. Doğrulup şapkasını takarken gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kostümler güzelmiş," dedim.

Lee de, "Çok otantik," dedi.

İkisi de aynı anda, "Teşekkürler," diyerek güldü.

Dixon, "Abim bize tanıdığı bir kostümcüden indirim ayarladı," dedi.

Parmağımla Dixon'ın yanağını sıyırıp, "Bu sahte bir bronzluk mu?" dedim.

"Dokunmasana!" Parmağımı geri itti. "Yüzüne böyle kovalarca kakao pudrası sürmek ne kadar zor, fikrin var mı?"

"Kakao pudrası mı o?" Lee kıkırdadı. "Hani şu sıcak çikolata yapmak için kullandıklarımızdan mı?"

"Kız kardeşim bunu pudrası bittiğinde bronzlaştırıcı olarak kullanıyor. İşe yarayacağını söyledi."

Üçümüz de ona bakıp güldük. Kötü niyetli değildik; sadece Dixon'ın on dört yaşındaki kız kardeşinden güzellik tavsiyeleri alması komiğimize gitmişti.

Şakayla karışık kızarak, "Susun be," dedi.

Lee gülerek, "Tamam, tamam, affedersin," dedi. "Bayağı havalı olmuş gerçi."

Dixon, "Umarım öyledir," diye mırıldandı. "Herneyse... ne taşıyoruz?"

Cam, "Ben hoparlörleri hallederim," dedi.

Ben de, "Cam'e yardım edeyim," dedim.

Lee, "Evet, tırnağın filan kırılır sonra, değil mi, Shelly?" diye dalga geçti.

"Daha çok saçım filan bozulur, diye düşünmüştüm."

Dixon, Lee'ye, "Oğlum, senin kankadan bir halt olmaz," dedi.

İkisine bakıp gözlerimi devirdim ve Cam ile birlikte gittim. Lee ve Noah salondaki büyük terminale takabileceğimiz bir sürü hoparlör almıştı ama durdukları dolapta bütün kablolar birbirine girmişti.

Yine de onları kurmak fazla vaktimizi almadı. Dixon ile Lee de bütün eşyaları salonun ve oyun odasının duvarlarına doğru çekti. Mutfak da olabildiğince boşaltılmıştı. Çılgın bir ev partisi için fazlasıyla boş alan hazırdı; tek eksiğimiz misafirlerdi.

Onlar da sürüler halinde ve tam zamanında kapımızdaydı.

Kısa sürede Flynn hanesi bangır bangır müzikle ve gençlerle dolup taşmıştı. Hayır, gençler demek doğru değildi: daha çok film karakterlerinden oluşan bir gösteri gibiydi.

Etrafta Disney prensesleri ve periler vardı. Candice, Alice Harikalar Diyarı'nda hikâyesinin zombi versiyonu gibiydi, harika görünüyordu. Erkek arkadaşı da Johnny Depp'in canlandırdığı Çılgın Şapkacı gibi giyinmişti. (Neden herkes onun karakterleri gibi giyiniyordu. Bir yerlerde bir Edward Scissorhands de görmüştüm sanki.) Karen kızıl saçlarının avantajını kullanarak *Harry Potter*'dan Ginny olmuştu.

Hem kızlar hem de erkekler arasında süper kahraman gibi giyinmiş olanlar vardı. Örümcek Adam, Harika Kadın ve Kaptan Amerika'lar göze çarpıyordu. Warren, Dumbledore olarak gelmişti. Pejmürde sakalı suratına tam yapışmamış, hafifçe aşağı sarkıyordu. *Harry Potter* karakterleri çok revaçtaydı; Hogwarts'ın yarısından ziyade 007'lerle karşılacağımı düşünmüştüm.

Favorilerim kesinlikle Tyrone ve Jason'dı.

Tyrone'a kapıyı Lee ile birlikte açmıştık. Üstü çıplaktı, ayağında ise bir kot şort vardı. Sanki kot pantolonunu makasla parçalamış gibiydi. Kim olduğunu hemen anladım. Kısa koyu renk saçları ve koyu teniyle bu karaktere fazlasıyla uygundu.

"Doğum gününüz şimdiden kutlu olsun, millet," diyerek gülümsedi.

Lee, "Sağol da, kim olarak geldiğini sorabilir miyim? Calvin Klein modeli filan mısın?" diye sordu.

Alaycı bir sesle, "Alacakaranlık'taki kurtadam olmuş," dedim.

O sırada Tyrone arkasına dönüp bize poposuna bantladığı kuyruğu gösterdi. "Kız kardeşimin eski peluş ayısının kuyruğunu kestim," dedi.

"Ha..."

Sonra birisi, "Selam millet! Mutlu yıllar!" dedi ve Jason verandada göründü. Üzerinde açık mavi bir gömlek vardı; karın kasları gözüksün diye düğmelerini açık bırakmıştı. Açık kumral saçları dimdikti ve her yerinde simler vardı.

Tyrone, "Sen kimsin? Sim Canavarı mı?" diye dalga geçti.

Jason, "Sen kendine bak," dedi. "Sen nesin böyle?"

"Kurtadamım."

Jason alaycı bir sesle, "Öyle mi?" dedi. "Eh, ben de bir vampirim. En büyük vampir."

Lee, "Dostum... kostümün berbat," diye takıldı. İkimiz de deli gibi gülmeye başladık.

Tyrone ve Jason, Alacakaranlık'tan Edward ve Jacob olarak gelmişlerdi. İkisinin de kostümü birbirini tamamlıyordu. Sadece Jason aşırı beyaz tenli değildi; ama ağzına iki tane plastik sivri ve uzun diş takmıştı.

Partideki görüntüler inanılmazdı. Ninjalar ve denizciler, Kont Drakula ve Rocky Balboa ile bilardo oynuyordu. Deniz-kızları ve periler, itfaiyeciler ve askerlerle öpüşüyordu.

Henüz Noah'yı görmemiştim ve inanın orada olsaydı, bunu bilirdim.

Kendimi biraz dışlanmış gibi hissediyordum; bütün çiftler öpüşüyordu, parti havasına girip çapkınlık yapanlar da vardı.

Yine de kötü değildim. İnsanlarla muhabbet ediyor, şakalaşıp gülüyordum. Kızlardan birkaçı Noah'nın nerede olduğunu sordu ama herkes kostümlerden konuştuğu için ortamın son çiftiyle fazla ilgilenen yoktu.

Noah'nın nerede olduğunu bilmiyordum ama dürüst olmak gerekirse öyle eğleniyordum ki neden orada olmadığına dair pek kafa yorduğum söylenemezdi.

"Faith, Eski Yunan kıyafetiyle çok güzel olmamış mı? Galiba büyükannesininmiş."

"Aman Tanrım, Tammy'nin giydiği şeyi gördün mü? Yani, ne olmaya çalışmış, Tanrı aşkına? Victoria's Secret modeli filan mı?"

"Sence de Joel o denizci kıyafetiyle çok seksi olmamış mı? Aman Tanrım... sanırım buraya bakıyor. Bakıyor mu? Aman Tanrım, hayır, bakma öyle! O kadar da çaktırmasana! Aman Tanrım, gördü beni. Çabuk komik bir şey anlatıyormuş gibi yap."

Kızlar öpüşmekle veya flört etmekle meşgul değilse böyle oyalanıyorlardı.

Erkeklere gelince, işlerin Noah ile nasıl gittiğini ve ne kadar harika öpüştüğünü duymak istemedikleri kesindi.

Arka bahçeye çıkınca, Dixon ve çocuklardan bazılarının havuz kenarında takıldığını gördüm. Dixon epey sarhoştu ve ciğerlerini yırtarcasına, "Yo ho, yo ho, ben bir korsanım!" diye şarkı söylüyordu.

Kahkahalarla güldüm. "Ben de bütün romları kim içti diye düşünüyordum."

Birdenbire birisi arkamdan kollarını belime doladı ve kulağımda sıcak nefesini hissettim. "Hey, doğum günü kızı."

Arkama dönerek şapkayı yüzünden yukarı kaldırdım. Gerçi kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. "Demek sonunda gelmeye karar verdin?"

Güldü. "Evet, efendim."

Kömür karası ve gri çizgileri olan vatkalı bir takım elbise giymişti. İçinde beyaz gömlek ve siyah kravat vardı. Ayakkabıları öyle parlaktı ki üzerlerinde yüzünüzün yansımasını görebilirdiniz. Başına da etrafında siyah bir kurdelesi olan, 1920'li yıllardan kalma fildişi bir şapka takmıştı.

"Al Capone mu?" Gülümsedim. "Çok..."

Cümlemi tamamlayamadan araya girip dudaklarıma yapıştı. "Sakın o sözcüğü kullanayım deme."

Kıkırdadım. Herkesin bize baktığının farkında bile değildim. Yaz Dansı dışında kimse bizi pek bir arada görmemişti. Tanıdığımız hemen herkesin partide olduğunu ve Noah ile beni izlediğini tamamen unutmuştum.

"Öyle ama."

"Sakın."

"Neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Ben okulun en sert çocuğuyum. Motosiklete biniyorum, kavga ediyorum filan ve sen bana bunu mu uygun görüyorsun? Bulabileceğin o kadar sıfat varken, seçe seçe bunu mu seçiyorsun yani?"

"Üzgünüm ama sana çok yakışıyor!"

Gülerek burnumu sıktı. Yüzümü buruşturunca, daha da güldü.

"Eğleniyor musun bakalım, doğum günü kızı?"

"Hım, henüz pek değil."

Meraklı bir köpek gibi başını yana eğip tek kaşını havaya kaldırdı. Onun sessiz sorusuna karşılık gülümsedim ve parmak ucumda yükselerek kulağına, "Henüz doğum günü öpücüğümü almadım," diye fısıldadım.

Bir an dikkatle beni süzdü. Nabzımın hızlandığını hissettim; belki de seksi veya baştan çıkartıcı olmayı beceremiyordum. Aptalca davranmıştım...

Hafifçe öne eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

O halde kalıp, "Hormonal erkeklerden uzak tutmam gereken o tatlı masum Elle Evans'a ne oldu?" dedi.

"Öpüşme standı yaşandı?"

Tekrar güldü; elim göğsündeydi ve kahkahasının vücudunda yarattığı titreşimi hissediyordum.

"Haklısın galiba."

Geri çekilerek surat astım ve "Artık doğum günü öpücüğümü alabilir miyim?" diye sordum. Bu ağlamaklı bakışım sadece Lee'de ve babamda mı işe yarıyordu, bilmiyordum ama yine de denemeye değerdi.

"Henüz resmen doğum günün olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne olmuş yani?"

Gözlerini devirerek yanağımdan hızlıca öptü ve arkasına dönüp yürümeye başladı. Öylece kalakaldım, inanılmaz şaşırmıştım. Sadece yanaktan bir öpücük, hepsi bu muydu yani?

Ardından, "Hey," diye seslendim. İçimden gülmek geliyordu, muhtemelen ikimiz de benimle dalga geçtiğini bildiğimiz için... yine de sakin ve kontrollü görünmeyi başardım. "Sence bu kadarıyla yakayı sıyırmana izin verir miyim?"

Havalı bir tavırla, "Ben Al Capone'um," dedi. "Her şeyden yakayı sıyırabilirim."

"Aman ne komik."

"Bence de," diyerek sırıttı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Kendime engel olamadım.

Suratımı astım ve küçük bir çocuk gibi ona dil çıkardım.

Noah ise sadece kahkahalarla güldü; içten gelen, gözlerinizin sulandığı, gülmekten yanaklarınızın ve karnınızın ağrıdığı o gerçek kahkahalardan biriydi.

Hâlâ deli gibi gülümsüyordu. "Tanrım, seni seviyorum, Shelly," dedi sessizce.

Belki beni tutuş şeklinden, belki de bana bakışından veya gülüşünden kaynaklanıyordu –nedenini tam bilmiyorum– ama

o anda resmen dizlerimin bağı çözüldü. Şaka yapmıyorum; bütün o ucuz aşk romanlarında bayılacak gibi olduğunuz, eriyip bittiğiniz o anlarda ne demek istendiğini anlamıştım. Eğer Noah o sırada omuzlarımı tutmuyor olsaydı yere yığılacağıma emindim.

Gülümsedim.

"Birazdan görüşürüz. Haydi git, eğlenmene bak, doğum günü kızı," dedi.

"Vay be. En iyi arkadaşımın abisi olan o aşırı korumacı kabadayının bana gidip 'eğlenmemi' söyleyeceği kimin aklına gelirdi?" diye takıldım. "Üstelik bana ne içtiğime, kiminle konuştuğuma dikkat etmemi söylemiyor ve elbisem hakkında yorumda bulunmuyor."

Bana bakıp gözlerini devirmesini veya gülüp bir cevap yapıştırmasını bekliyordum. O ise şapşal şapşal gülümsemekle yetindi. Sanki kendini... suçlu hissediyor gibiydi.

"Kötü anlamda söylemedim," dedim.

"Biliyorum, endişelenme. Bütün bunlar için üzgünüm gerçi. Yani..."

"Aşırı korumacı ve kontrolcü bir herif olduğun için mi?"

Güldü. "Evet. Onun için. Bu arada... bu gece inanılmaz güzel görünüyorsun."

Kızararak gülümsedim. O da bana sırıttı.

"Haydi git, eğlen, Elle. Seni birazdan bulurum."

Neşeli bir sesle, "Peki," dedim ve yanağını öperek yanından geçtim. Birdenbire üzerimdeki gözlerin farkına vardım.

O yüzden buzdolabından bir kola alarak kendimi duruma hazırladım ve dönüp etrafımı saran kızlarla yüzleştim. Hepsi de ne tatlı bir çift olduğumuzdan, beni ne kadar kıskandıklarından, Flynn'in ne kadar da yakışıklı olduğundan, çok şanslı oldu-

ğumdan ve yine birbirimize ne kadar yakıştığımızdan bahsediyorlardı.

Tamara solgun bir gülümsemeyle, "Keşke benim de böyle bir sevgilim olsaydı," dedi.

"Nasıl yani? Seksi bir kabadayı mı?" Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

Güldü. "Hayır. Bir peri masalı ve mutlu son olması anlamında."

HASRET e-kitaphane

30. BÖLÜM

KEŞKE HER ŞEY PERİ MASALI GİBİ MUTLU SONLA BİTEBİLSEYDİ.

Parti çabucak bitti. Saatler biri gösterdiğinde evde ben, Noah, Lee ve Rachel dışında kimse kalmamıştı. Fazla içki içilmediği için ortalık çok dağınık değildi. Çöpleri toplayıp kaldırıma çıkardık. Saat iki olduğunda Rachel kanepede Lee'nin kollarında uyuyakalmıştı. Lee'nin başı öne düşüp duruyordu.

Ben de diğer kanepeye uzanmış, başımı Noah'nın kucağına koymuştum. Uyanık kalıp onunla daha çok vakit geçirmek istiyordum. Parmakları saçlarımda gezinmiyor olsa gözlerimi açık tutamayabilirdim. Bir ninniden bile daha huzur vericiydi.

Uykulu bir sesle, "Noah," diye mırıldandım.

"Hım." Onun da sesi en az benimki kadar baygın çıkıyordu. Belki o da uykuluydu. Gözlerim kapanmıştı ve onları tekrar açabilecek aşamayı çoktan geçmiştim.

"Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bizi. Üniversiteyi." Cevabını açıklaması için sabırla bekledim. "Ben..." O sırada esnediği için susmak zorunda kaldı. "Senin tatillerde benimle olmak için oyalanmanı ve hayatından geri kalmanı istemiyorum. Seni korumak için bu kadar uğraştıktan sonra, bunu söylemem tuhaf kaçacak ama... bilmiyorum. Bu sana... sana haksızlıkmış gibi geliyor," dedi. Tekrar esnedi. "Beni beklemek zorunda

kalman yani... yorgunum. Zaten böyle konularda iyi olduğum da söylenemez."

Uykulu uykulu güldüm. "'Duygusal zırvalar' konusunda mı yani?"

"Evet. Bilmiyorum. Elimizden geleni yaparız. Tek yapabileceğimiz de bu zaten, değil mi?"

Düşünceli bir şekilde omuz silktim ve "Seni özleyeceğim," dedim. O da kolumu sıktı.

Bir süre sessizce durduk. Hâlâ elleriyle saçlarımı okşadığı için uyumadığını biliyordum. Sessizlikte ufak bir horultu duyuldu, sonra nefes alıp verişi normale döndü. Lee. O da uyuyakalmıştı.

Noah kıpırdanarak beni sarstı. Gözlerimi daha da sıkı yumup homurdandım. Sonra o da kanepede arkama uzandı ve beni kendine doğru çekti. Gülümsedim. Dönüp onunla yüz yüze olmak istiyordum ama çok uykulu olduğumdan bunu yapmak biraz vaktimi aldı.

Ciddi bir şeyler hakkında konuşmak istediğini belli eden o ses tonuyla, "Elle," dedi. Artık konuşacak halim kalmamıştı...

Uyuşuk bir halde karanlığın içine, "Ne var?" diye fısıldadım.

"Seni seviyorum." Alnımı öptü. Ben de başımı boynuna gömüp ona iyice yanaştım. Kolları beni sıkıca sarmaladı.

Saniyeler sonra uyuyakalmıştım.

Lee'nin ailesi döndüğünde hiçbirimiz uyanmamıştık. Onlar mutfakta oyalanıp kahvaltı hazırlarken veya evin geri kalanını toplarken de uyanmamıştık.

Nihayet gözlerimi açtığımda saat öğleden sonra iki olmuştu.

Günün büyük çoğunluğunda uyumuştum. O öğleden sonrayı da Lee ile video oyunları oynayarak geçirdim. Noah motosikleti için parça bulmak üzere hurdalığa gitmişti. Tamirden anlama-

dığım için mesajında ne yazdığını pek çözememiştim; ne yaptığını sadece tahmin edebiliyordum.

Sonra doğum günüm geldi.

Böylece bir anda on yedi yaşına girdim.

Lee'ye mesaj atmak için gece yarısına kadar uyumamıştım, ama bu asıl şimdi uyanık halde, gün ışığının tavanda yarattığı gölgelere bakarken kafama dank etmişti.

Sanki bir sene içinde birdenbire büyümüştüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, bundan pek de mutlu değildim.

Büyümek demek büyük kararlar almak demekti. Mesela seneye üniversite vardı, bunun hakkında düşünmek zorundaydım. Nasıl bir kariyer istediğimi bile bilmiyordum! Ben akışa göre yaşıyordum. Böyle şeylere fazla kafa yormuyordum. *Bilmiyordum* işte.

Evet, büyümenin erkek arkadaşlar, araba kullanmak ve kim olduğunu bulmak filan gibi iyi yanları da vardı.

Ama içimde bir yerin her şeyin sonsuza dek aynı kalmasını istemesi çok mu kötüydü? Düştüğümde eve koşsam ve babam dizime yara bandı yapıştırsa, Lee ile havuza atlasam ve etrafa olabildiğince fazla su sıçratmak dışında hiçbir derdim olmasa fena mı olurdu?

O sırada kapım hızla açıldı.

"Mutlu yıllar, trol!"

Doğrulup Brad'e bir yastık fırlattım ama o çevik davranıp yastık yüzüne isabet etmeden kapıyı kapattı. Sonra tekrar açıp, "Kalk haydi!" dedi.

"Neden ki? Daha saat sabahın sekizi!"

"Ben kalktıysam, sen de kalkmalısın!" Çoktan giyinmiş olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Bu kısmen doğruydu: eğer Brad kendi uyanmışsa, evdeki herkesin de yataktan kalkmış

olmasını isterdi. Kahvaltısı için dolaptaki kaseye uzanması için babamı çoktan yataktan sürükleyip kaldırdığına emindim.

"Aman, tamam be, kalktım!"

"Önce mutlu yıllar, dedim ama, demedim mi?"

İç geçirdim. "Evet, sağol, Brad."

"Sadece acele et, tamam mı?"

Acelesinin nedenini bilmiyordum ama yastığı yatağa geri fırlatıp kapıyı kapattı ve merdivenlerden paldır küldür indi. Gözlerimi devirerek gülümsedim ve kalkıp giyinmek için dolabımı açtım.

Öğle yemeği için dışarı çıkacaktık ama kıyafetimi sonradan değiştirirdim. Şimdilik bir kot şort ve tişört giysem olurdu. Her yıl dışarı çıkardık. Bu bir aile geleneğiydi. Lee, ben, onun ailesi, babam –sağken annem de gelirdi– ve Brad ile Noah. Birkaç yıl öncesine kadar, anneanne ve dedelerimiz de şehirdeyse onlar da bize katılırdı.

Şu anda saçımla uğraşamayacaktım, o yüzden atkuyruğu yapıp alt kata indim.

Brad mutfağa girdiğimi görünce, "Nihayet," dedi.

Babam neşeyle, "Mutlu yıllar, canım!" dedi. Mutfak masasının arkasında dikiliyordu. Masanın üzerinde ise kocaman bir pasta vardı. Çikolatalıydı. Üzerinde çilekli kremadan kargacık burgacık harflerle *17. Yaşın Kutlu Olsun* yazıyordu.

Şakayla karışık, "Kahvaltım bu mu?" diye sordum.

"Değil ama Brad ve ben her zamankinden erken kalkıp pastanı hazırladık. Kahvaltı için krep yapıyorum."

Brad, "Evet ve sen gelmeden yapmaya başlamıyordu," diye homurdandı. Midesi, karşısında et sallanan kafesteki bir kaplan gibi guruldadı. Babamla kahkahalara boğulduk. "Krepleri iki kerede yapmanın saçma olduğunu söyledi."

Saçını karıştırarak, "Demek bu yüzden kalkmamı istiyordun, huysuz şey," dedim ve babama sarılmak için masanın arasına dolandım.

"Parti nasıldı? Dün pek anlatma fırsatın olmadı."

"Affedersin."

"Sorun değil. Bütün gün Lee'deydin; belki de fena halde akşamdan kalma olduğunu ve babanla karşılaşmaktan kaçtığını düşündüm."

Güldüm. "Pek değil. Kimse öyle fazla içmedi zaten. Öyle eğleniyorduk ki buna gerek kalmadı sanırım." Şaka yapıyordum ama artık baba modundaydı ve bana, *Eğlenmek için zaten sarhoş olmana gerek yok*, diyen bir bakış attı.

Sabahın geri kalanı çabucak geçti. Saat yarım gibi adını doğru dürüst telaffuz edemediğim pahalı bir restoranın önünde arabayı park ediyorduk. Güzel yazlık bir elbise giymiştim. Üzerinde sarı çiçekler olan koyu lacivert bir elbiseydi. Ayağımda sandaletler vardı. Saçımı ellememiş, sadece birkaç takı takmıştım.

Flynn ailesinin hemen ardından restorana girmiştik. Garson, "Ah, hepiniz buradasınız. Size masanızı göstereyim," dedi.

June kardeşime futbolun nasıl gittiğini sorarken babalarımız da sohbet etmeye başlamıştı.

Bakışlarım anında Noah'ya çevrildi. O da bana gülümsüyordu. Ben daha ağzımı açamadan Lee yanımda belirdi. Noah'ya bakmayı bırakıp bütün dikkatimi en iyi arkadaşıma verdim.

Aynı anda sırıtarak, "Mutlu yıllar!" dedik. Lee gülüp atkuyruğuma vurdu ve pervaneler gibi dönmesine neden oldu. Ben de onu omzumla ittirdim ve ona sıkıca sarıldım.

Beni öyle sıkıyordu ki bir an geriye doğru devrilecek gibi oldum.

Ailelerimizin arkasından yürürken, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Daha önce konuştuğumuz gibi, gayet iyi. Seninki?"

"Senin cevabını tekrarlamama gerek var mı?"

"Hayır," diyerek güldüm.

"Aslında Rachel ile görüştüm arada," dedi. "Buraya gelmeden önce bir saat kadar birlikteydik."

"Ay, sana doğum günü öpücüğünü verdi mi?" Suratımı buruşturup öpüşme sesleri çıkardım.

"Şey..."

"İkiniz öyle tatlısınız ki. Tıpkı... tıpkı Örümcek Adam ve Mary-Jane gibisiniz. Batman ve eşi gibi derdim ama Batman'in sevgilisinin kim olduğunu bilmiyorum."

Lee sadece güldü. "Sen ne oluyorsun bu durumda? Güzel ve Çirkin mi? Çirkin sen oluyorsun bu arada, tabii ki. Noah ve ben aynı genlerden geliyoruz ve benim de çirkin olmadığım kesin. Yani, bir baksana bana."

Baktım ve yüzümü buruşturdum.

"İğrenç."

Tekrar güldü ve ikimiz de masanın ortasına yan yana oturduk. Bu kez Noah karşımdaydı. "Patates gibi bacaklarım" yüzünden ona yeterince yer kalmadığını söyleyip beni tekmeleyen Brad'ten sonra güzel bir değişiklikti.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Mutlu yıllar, Elle," dedi.

Sırıttım. "Teşekkürler."

Babam, "Ee, Lee, doğum günün için ne hediyeler aldın bakalım?" diye sordu.

"Daha görmedim. Shelly'yi bekliyordum."

Matthew, "Sen ne aldın, Elle?" diye sordu.

Şapşal şapşal gülümseyerek, "Lee'yi bekliyorum," dedim.

O sırada garson gelip menülerimizi verdi ve içecek siparişlerimizi aldı. Noah menüsünü yukarıya doğru kaldırıp hafifçe masanın üzerine eğildi. Dirseklerinden ve kafasının tepesinden başka bir şey göremiyordum.

Burada her yıl en az bir kez gördüğüm menüye göz gezdirirken, acaba farklı bir şeyler mi denesem, yoksa yine parmesan peynirli ve barbekü soslu tavukla ızgara sebze ve patates kızartması mı alsam, diye düşünüyordum.

O sırada cep telefonumdan mesaj sesi geldi. Warren ya da başka birinden doğum günü mesajı geldiğini düşündüm.

Mesajı gönderen Warren değildi.

Çok güzel görünüyorsun.

Başımı kaldırdım ama o bana aldırış etmeden menüsüne gömülmüş gibi görünüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak telefonuma döndüm ve CEVAPLA tuşuna bastım.

Teşekkürler. Başka ne diyeceğimi bilemediğimden bu kadarcık yazmıştım; kısa ve tatlı bir cevaptı.

Daha sonra ne yapıyorsun?

Bilmem. Daha sonra ne zaman tam olarak?

Pastadan sonra. Doğum günü kızı için planlarım var. Mesajın sonuna göz kırpan bir gülen surat da koymuştu. Bir an durup mesaja baktım ve imalı bir ton olup olmadığını anlamaya çalıştım. Muhtemelen benim bayılacağımı bildiği aşırı romantik bir şeyler planlamıştı.

Babam beni, "Elle, masada mesajlaşmayı bırakır mısın?" diye azarladı.

"Pardon."

Noah'nın menüsüne bakarak sırıttığını gördüm. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Aklında ne olduğunu öğrenmek için tekrar mesaj atmayı düşündüm ama muhtemelen dalga geçmeye

devam edebilmek için zaten o da bunu sormamı bekliyordu; bunun sürpriz olduğunu söyleyip beni deli edecekti. Ona bu fırsatı vermemek için telefonumu kaldırıp çantama koydum.

Babam iğneli bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Yemekten sonra hediyelerimizi açmak ve babamla kardeşimin o sabah yaptığı büyük pastaya yumulmak için her zamanki gibi Flynn'lere geri döndük.

Lee'nin ailesi ona birkaç CD ve kıyafet almıştı. Noah ise arabasına yeni bir müzik seti almıştı; o yüzden yedek parça almak için hurdalığa gitmesi gerektiğini söylemişti. Lee ona aldığım CD'yi az çok tahmin ediyordu; birkaç gün önce şarkıyı bilgisayarına indirmesine engel olup ısrarla nedenini söylemediğim için anlamaması pek mümkün değildi.

Cüzdanını da beğenmişti. Sonra da tişört paketini açtı. Tişörtün üzerinde APTALIN TEKİYLE BERABERİM, yazıyordu ve aşağıyı gösteren bir ok işareti çizilmişti.

Lee kahkahalara boğuldu, sonra hediyelerimden birini alarak bana doğru fırlattı. "Sağol, Elle. Önce bunu aç."

"Bu senden mi?"

"Herhalde. Açsana hadi!"

Paketi açtım. Bir dakika kadar gülmekten bir şey söyleyemedim. O da bana aynı dükkândan sarı bir tişört almıştı ve üzerinde okla birlikte APTALIN TEKİYLE BERABERİM yazıyordu. Benim ona aldığım tişörtün kadınlar için olanını almıştı.

Bu çok tuhaf olmuştu.

Tişörtü üzerime tutarken, babası gülerek, "Ne oldu, anlaşarak mı aldınız?" diye takıldı.

İkimiz de gülerek, aynı anda, "Hayır," dedik.

Lee, "Böyle telepatiğiz işte," dedi.

Bana bir de birkaç kitap almıştı –vampir konulu romanlara olan düşkünlüğümü bildiğinden o tarz şeyler– ve bir de sıkı sıkı sarılmış küçük bir paket vardı. O kadar çok bant kullanmıştı ki dişlerimle koparıp açmak zorunda kaldım.

Ben hâlâ bantlarla boğuşurken Brad sabırsızlıkla, "Ne o?" diye sordu.

"Bilmiyorum, hâlâ paketli!"

Lee, "Ne olduğunu söylemem!" diye dalga geçti. Gülümsemesinde şeytani bir şeyler vardı, paketi açmaya korkuyordum.

Sonunda bantları koparmayı başardım ve kâğıdı yırtarak açtım. İç içe geçmiş matruşkalar gibiydi; paketin içinde her ne varsa bir sürü kâğıda sarılmıştı.

Pakette ne olduğunu görünce bir anda kıpkırmızı oldum ve sanki saatli bombaymış gibi elimden düşürdüm. "Lee!"

"Ne var? Henüz amca olmak istemiyorum... daha çok gencim!"

"Ne yani, bunu bana etrafta insanlar yokken versen olmaz mıydı?" Ne demek istediğimi gayet iyi biliyordu; neden *babamın* ve *ailesinin* gözünün önünde vermişti?

"Erkek arkadaşın da burada, hatırlatırım."

Yanaklarımın normale dönmesi için sakinleşmeye çalıştım, ama olmuyordu. Babam ansızın June ve Matthew ile havadan sudan konuşmaya başlamıştı. Hepsi de az önce elime aldığım prezervatifleri görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Noah kanepede oturduğu yerden uzanıp onları yerden aldı. "Sağol, Lee. Daha sonra kullanmak için el altında bulunsun."

Bunu duyunca daha da kızardım ve ellerimle yüzümü kapadım. June öksürür gibi yaptı. Ailelerimizin bu lafı duymamış olması mümkün değildi.

Lee rahatsız olmuşa benzemiyordu. Uzanıp elime vurarak "Sadece dikkatli olmanı istiyorum, Shelly. Senin iyiliğini düşünüyorum," dedi.

On yaşındaki yarı masum kardeşim, "Ben bir şey göremiyorum," diye mızmızlandı. "Nedir o?"

"Yetişkinlerle ilgili şeyler," dedim.

Lee, "Tampon," dedi.

İşte o zaman kafasına bir şaplak indirdim ama sert vurmadım. "Çok kötüsün."

"Biliyorum," diyerek sırıttı. Dayanamayıp gülmeye başladım. Elimde *değildi.*

Ailelerimiz prezervatiflerin artık ortalıkta olmadığını fark etmiş gibiydi. Babam, "Al bakalım, Elle," dedi ve bana bir kutu uzattı. Uzun siyah kadifeden bir mücevher kutusuydu.

Kutuyu tereddütle elime aldım. "Nedir bu?"

"Şey, aslında... bu annenindi ama hep bir gün sana vereceğini söylerdi. Sana geçen yıl verecektim ama sonra tamamen aklımdan çıktı. On yedi bunun için alakasız bir yaş, biliyorum, ama... gelecek yıl da unutma riskine girmek istemedim." Hüzünlü hüzünlü gülümsedi.

Annemin bütün takıları duruyordu, tabii ki. Böyle şeyleri atmanız mümkün değildi.

Küçükken çok sevdiğim birkaç küpesi vardı. Bir de arada bir altın zincirini takıyordum. Fakat kutudaki her ne ise, günlük takılardan olmadığı belliydi.

Kutunun önündeki altın rengi kancayı açtım.

Bir kolye olabileceğini düşünmüştüm; inci bir kolye filan olabilirdi ama düşündüğüm gibi olmadı. Bu bir saatti; üzerinde topaz işlemeler olan parlak gümüş bir şeydi. Gümüş rengi ince yelkovan siyah iç haznede ilerliyordu. Saati dikkatle kutudan

çıkardım. Mavi taşlar oldukça otantik duruyordu ve aşırı pahalı bir şey olduğuna emindim.

Babam sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Taşları gerçek," dedi.

June anaç bir gülümsemeyle, "Çok güzel görünüyor," dedi.

Ağlamaklı olacağımı zannediyordum. Herkes de benden bunu bekliyordu. Hepsi de gözyaşlarına boğulup annemi çok özlediğimi söylememi bekliyorlardı.

Evet, annemi *özlüyordum*. Gerçekten özlüyordum. Keşke hâlâ hayatta olsaydı; mutfakta dolaşsa ya da televizyonda saçmasapan pembe diziler izlese veya işe hazırlansaydı.

Ama ölmüş olduğu gerçeğini değiştiremezdim; bunu kabul edeli yıllar olmuştu. Onu deliler gibi özleyip geri gelmesini dileyebilirdim ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bunu anlıyordum. Ağlamak onu geri getirmeyeceğine göre üzülüp ağlamanın bir faydası yoktu.

Sırıtarak saati koluma takınca hepsinin şoke olduğuna eminim. Soğuk, ağır ve koluma biraz büyüktü ama ben çok beğenmiştim.

"Teşekkürler, baba."

Gülümsedi. Yüzünden karmakarışık duygular içinde olduğu anlaşılıyordu. Bakışları hüzünlüydü; aynı zamanda mutlulukla gülümsüyordu; kaşlarını çatmayı bırakıp rahatlamıştı. Sonra cebinden başka bir şey daha çıkardı, yine siyah kadifeden daha küçük bir kutuydu bu. Saatin durduğu kutudan farklıydı: altın bir kancası ve menteşeleri yoktu.

"Bu da küpe takımları mı?" diye takıldım.

"Hayır, o bu yılın hediyesi. Teknik açıdan saat geç kalmış bir hediyeydi..." Gülerek, sanki üzüntüsünü dağıtmak istermiş gibi başını salladı. Ben de gülümseyerek kutuyu elinden aldım.

Hâlâ saatle takım olan küpeler beklediğim söylenebilirdi.

Sonuçta şekli filan buna uygundu.

Ama kutuda küpe filan yoktu. Bu bir mücevher değildi.

"Bana bir... anahtar mı aldın?" Kaşlarımı çatarak, anahtarlığı çekip çıkardım. O anda ne olduğunu anladım. "Aman Tanrım! Bana araba almışsın!"

Belli ki herkes hediyeden haberdardı ya da Lee gibi ne olduğunu benden önce anlamış durumdaydı. Hepsi halime kahkahalarla gülmeye başladı. Ayağa sıçradım ve babamın üzerine atılarak ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim teşekkür ederim teşekkür ederim!"

Babam gülerek, "Daha arabanı görmedin bile," dedi.

Noah, "Evet, her kırmızı ışıkta motoru duran hurda bir şey de olabilir," diye şaka yaptı.

June, "Garajda duruyor," dedi. "Sonuçta senin göremeyeceğin bir yerde saklamamız gerekiyordu, değil mi ama?"

Koşarak dışarı çıktım ve oflayıp puflayarak garaj kapısını yukarı kaldırdım.

Hepsi de arkamdan evden çıkmıştı. Garaj biraz karanlıktı; yerler yağ lekeleriyle doluydu ve Noah'nın aletleri de etrafa saçılmıştı. Duvar kenarında Lee'nin bisikleti duruyordu. Futbol toplarıyla eski ya da kırık dökük eşyalar da vardı.

Ve tüm bunların tam ortasında da doğum günü hediyem duruyordu.

İkinci el bir Ford Escort'tu. Gece mavisi rengindeydi. Dikiz aynasından da neon pembesi ve tüylü iki zar sarkıyordu.

Lee'nin babası, "Zarlar benim fikrimdi," dedi. "Söyleyeyim dedim."

Neşeyle güldüm ve şoför tarafındaki açık camdan içeri eğildim. Arabanın içi çam ve eski deri kokuyordu. Sessiz bir

motoru olan rüya gibi bir araba değildi ve bir noktada kendimi yolun kenarına çekmiş araba servisini beklerken görebiliyordum.

Yine de arabaya anında âşık olmuştum.

Babamın yeni ve büyük bir araba almasını beklemiyordum. Zaten ben de öyle bir şey istemiyordum. Çekinmeden kullanabileceğim bir şeyler istemiştim. Çok iyi bir sürücü olduğum söylenemezdi ama sonunda benim de bir arabam olmuştu!

Lee'ye, "Artık sürekli beni almana gerek kalmadı," dedim.

Gayet ciddi bir sesle, "Eh, senin arabana binmeye niyetim yok," dedi. "Canım kıymetli benim, sağol almayayım."

Güldüm ve babama tekrar sarıldım. "Teşekkür ederim, bayıldım arabaya!"

"Çok iyi bir şey olmadığını biliyorum ama bu eski arabayla kullanmaya başlayabilirsin. Birkaç çizik veya çentik sorun olmaz."

"*Kimsenin* benim araba kullanma becerime güveni yok mu?"

Bunun üzerine herkes güldü. Sonra Brad, "Pekâlâ, bu da tamam. Artık pastayı kesebilir miyiz?" dedi.

Aynı anda Lee'nin de midesi guruldayınca hep bir ağızdan, "Kesinlikle," diyerek eve koşuşturduk.

31. BÖLÜM

NOAH'YA, "EEE, AKLINDA TAM OLARAK NE VAR?" DİYE SORDUM. Boşalan birkaç bardağı mutfağa getirmiştim. O da tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyordu. Lee dışarı çıkmış, arabasındaki yeni müzik setini kurcalıyordu. Brad televizyon izliyordu. Babamlar ise sohbet ediyorlardı... artık her ne hakkında konuşuyorlarsa. Ben de Noah ile baş başa kalabilmek için fırsat kolluyordum.

Bulaşık makinesini doldururken tezgâha dayadığı kolunun altından başını çevirip bana baktı.

"Hani daha önce," diye açıkladım. "Mesajlarında sonrası için aklında bir şeyler olduğunu söylemiştin."

"Ha, o iş."

"Evet. Ee, ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Sana söylersem, o zaman 'sürpriz' olmaktan çıkar, biliyorsun."

Bardakları ona uzatarak, "Böyle diyeceğini biliyordum," diye homurdandım. Bardakları yerleştirdikten sonra doğruldu ve ayağıyla bulaşık makinesinin kapağını kapattı.

Beni kollarına alarak kulağıma fısıldadı. "Ya sana Lee'nin sana olan hediyesiyle ilgili olduğunu söylersem..." Dudakları çenemde geziniyordu.

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum; zaten cevap veremeyecek haldeydim, sanki ansızın dilimi yutmuştum.

Noah sessizce güldü. "Aslında planım bu değildi," dedi. Geri çekilerek bana şeytani bir şekilde gülümsedi. "Seni bir yere götürecektim. Seveceğine eminim ama neresi olduğu sürpriz."

"Peki..." Neresi olabileceği üzerine kafa yordum. Tekrar gün batımını veya havai fişekleri izlemeye gidiyor olamazdık; daha farklı bir şey olmalıydı... ama, Noah artık sürprizlerle doluydu, o yüzden işin içinde her şey olabilirdi.

Düşünceli bir şekilde konuştu. "Ama, Lee'nin hediyesini daha sonra kullanmak istersen..."

Yüzüm kızardı. Kızardığımı görmesin diye yüzümü boynuna gömdüm. O da gülerek başımı öptü ve bana sıkıca sarıldı.

Söylediği şeyi duymazdan geldim ve ona sarıldım. "Seni seviyorum." Kelimeler artık ağzımdan kendiliğinden çıkıyordu. Bu üç sözcüğü en iyi arkadaşımın abisine söylemek sanki dünyanın en doğal şeyiydi.

Tekrar başımı öptü ve "Ben seni daha çok seviyorum," dedi. Başımı omzuna doğru salladım.

Daha fazla konuşmadık. Orada öylece sarılarak dikildik.

"Ah! Pardon... siz bana aldırmayın, sadece içecek bir şeyler alacağım!"

Biraz geri çekilince, June'un bir bardak su almakta olduğunu gördüm. Arkasına döndüğünde bize gülümsedi: "yakaladım sizi" tarzı bir gülümseme değildi, daha çok "çok tatlısınız çocuklar" der gibiydi.

En azından öpüşürken filan yakalanmamıştık.

Öyle olsa, işte o zaman gerçekten de tuhaf olurdu.

Noah'nın annesi salona geri döndü. Noah'ya baktım. "Ee, bu sürpriz olan yere ne zaman gidiyoruz?"

"Şimdi gidebiliriz istersen. Fazla uzak değil."

"Şimdi mi? Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Şimdi gitmek istiyorsan, gidebiliriz tabii ki."

Birdenbire gülümsedim. "Arabayı ben kullanabilir miyim?"

"Hiç bilmediğin bir yere giderken mi... bu çok akıllıca olur zaten, değil mi, Elle?"

"Eh... bana yolu tarif edebilirsin, olmaz mı? Lütfen, lütfen, lütfen?" Yeni arabamla dolaşma fikri öyle heyecan vericiydi ki ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Peki, tamam! Yalnız nereye gittiğimizi anlarsan ve sürpriz bozulursa benim suçum değil, tamam mı?"

Kıkırdadım. "Senin sürprizlere olan bu düşkünlüğün de ne böyle?"

"Böylesinin, 'Hey, Elle, seni gün batımını ve havai fişekleri izlemeye götürüyorum,' demekten daha romantik olacağını düşündüm. O klişe aşk filmlerini hep sevmişsindir."

"Şey..." Dudağımı ısırdım. "Tamam, tamam, haklısın. Haydi gidelim."

"Biraz sabırsızsın galiba."

"Tamam, şuradan sola dön... sonra ikinci sağa gir. Orada park yeri olması lazım."

Yönlendirmelerine uyuyordum. Keşke araba kullanmayı istemeseydim, diye düşündüm. Arabayı çizmemek için öyle dikkatli kullanıyordum ki gözümü yoldan ayıramıyordum. Sokaklara bakıp nereye gittiğimizi anlamaya çalışmam imkânsızdı. Bu yolların hiçbiri tanıdık değildi; beni nereye götürdüğü ve sürprizin ne olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Park edecek bir yer bulup arabadan indim. Noah da kapısını çarparak kapattı.

Gülümsememe engel olamadan, "Haydi," dedim. "Düş önüme bakalım."

Noah sırıtarak elimi yakaladı ve kaldırımda yürümeye başladık. Geldiğimiz yolda geri dönerken kollarımız sarkaç gibi sallanıyordu.

Etrafa göz gezdirdiğimde artık şehrin içinde olmadığımızı fark ettim. Evlerden bazıları dükkâna dönüştürülmüştü; zemin katta bir çiçekçi veya fırın açılmıştı. Hâlâ nerede olduğumuzu bilmiyordum ama güzel bir yere benziyordu. Çimenlik alanlara dikilmiş birkaç ağaç vardı. Pencere kenarlarından da çiçekler sarkıyordu. Etrafta köpeklerini gezdiren birkaç kişi vardı, arada bir de yanımızdan bir araba geçiyordu.

Eski tarz küçük bir köydeydik. Bu düşüncemi doğrularcasına, uzaklarda bir yerlerden kilise çanlarının sesleri gelmeye başladı.

Noah'ya doğru dönünce bakışlarımı yakalayıp sırıttı. Nereye gittiğimizi bana söylememenin komik bir şey olduğunu düşünüyordu.

Gülerek elini sıktım.

"İşte geldik." Bir dükkânın dışında durmuştuk. Hafifçe geriye çekilerek dükkâna önümden girmesine izin verdim. Kapı girişinde koyu yeşil bir tente vardı. Noah kapıyı iterek içeri girerken yüzüne tentenin gölgesi vurmuştu. Bir zil çınladı, güzel bir sesti. Bana *Peter Pan*'daki periyi anımsatmıştı.

O sırada kokudan nereye geldiğimizi anladım.

Bu muhteşem bir aromaydı: tatlı vanilya, yoğun kakao, erimiş şekerin belli belirsiz tatlılığı ve insanın ağzını sulandıran çikolata kokusu. Noah kapıyı açtığı anda dükkândan dışarı yayılan bu kokular burnuma çarptı ve soluğum kesildi.

Noah kapıyı benim için tutuyordu, o yüzden dükkâna ondan önce girdim. Birkaç ay önce Lee'yi görmek için onun ardından eve girişimi hatırladım. Orada olduğumu bilmesine rağmen,

kapıyı tutmak aklına bile gelmemişti; kapıyı öylece bırakıp suratıma çarpmadan yakalamamı beklemişti. Bunu bilerek yapmamıştı: sadece tipik Noah Flynn gibi davranmıştı.

Artık kapıyı benim için açık tuttuğunun farkındaydım. Belki de çok küçük önemsiz bir ayrıntıydı ama yine de ona gülümsedim.

Sonra çikolata kokusunu ciğerlerime çektim. Dükkânın içi sıcak, şömine ışığını andıran lambalarla aydınlatılmıştı. Yerde koyu maun renkli bir halı vardı. Duvarlar ise yumuşak bir krem rengiydi. Üzerinde yazarkasa olan bir tezgâh bulunuyordu; yazarkasada eski tip daktilolara benzeyen tuşlar ve çekmecesi açıldığında zil sesiyle uyarı veren tarzda bir şey olduğunu görünce çocuklar gibi sevindim.

Dükkânın kendisi de kokusu kadar tatlıydı. Etrafımda yavaşça dönerek dükkâna bakarken, bütün o çikolataları görünce ağzım açık kaldı. Gözlerim de faltaşı gibi açılmıştı.

Ne yapsam bilemiyordum; önce nereye baksam, Noah'ya ne söylesem.

Birisi titrek bir sesle, "Selam, çocuklar!" dedi. Bu sesin yaşlı birine ait olduğu belliydi. Başımı cam tezgâhın üzerine dizili pralinlerden kaldırdığımda, altmış, yetmiş yaşlarında bir kadın gördüm. Tam da şeker dükkânı sahibi olabilecek tipte bir insana benziyordu.

Al al olmuş tombul yanakları vardı. Koyu gri saçlarını topuz yapmıştı ama ufak saç tutamları yüzüne dağılmıştı. Üzerinde kot pantolonla beyaz pamuklu bir bluz vardı. Parlak pembe önlüğüyse çikolata, şeker, krema, şurup ve şekerleme lekeleriyle doluydu. Bazıları çok öncelerden kalma gibiydi, sanki önlüğün ayrılmaz bir parçası olmuşlardı. Bazı lekelerin ise daha o sabah ortaya çıktığı belliydi.

Noah yanımdan geçerek, "Merhaba," dedi. "Daha önce aramıştım sizi. Ben Flynn."

"Ha, tabii, tabii! Sizi hatırlıyorum. İstediğiniz şeyi hazırladım! Bana sadece iki saniye müsaade edin!" Kadın anaç bir şekilde gülümsedi ve birkaç karton kutuyu devirerek telaşla arka tarafa gitti. Neyse ki kutuların hepsi boş gibiydi.

"Ay!" Kutuları yerine geri itti. Bir yandan da kendi sakarlığına gülüyordu. Kadın gözden kayboldu ama dükkânın arka tarafında kendi kendine şarkılar mırıldanıyordu.

"Önceden mi aradın?" diye sordum. Noah dönüp bana baktı. Hafifçe gülümsedi. "Hem burayı nereden biliyorsun?"

"Ben, şey..." Yutkundu ve ensesini kaşıdı. "Hatırlıyor musun, hani... hayır, muhtemelen hatırlamazsın. Biz çok küçükken şu kitabı okumuştum: *Charlie ve Çikolata Fabrikası* ve bir şekilde Willy Wonka'nın çikolata fabrikasına gitmeyi kafama koymuştum. Annem –ve hatırladığım kadarıyla seninki bizimle gelmişti– nispeten yakın bir yer olduğu için beni de buraya getirdi. Bu olayı birkaç yıl önce hatırlayınca, otobüse atlayıp yerini buldum.

Olayı anlamam bir dakika kadar sürdü. Her şeyden önce böyle özel bir anıyı paylaşmak Flynn'in tarzı değildi; ayrıca onu Willy Wonka'yı ziyaret etmek isteyen küçük sevimli bir çocuk olarak düşününce gülesim geliyordu. Dalga geçmek için değil, tatlı bulduğum için.

Ama tatlılık kısmından bahsetmemi istemeyeceğine emindim.

O yüzden sadece, "Hatırlıyorum. Kitabı bir okul ödevi için istemiştim. Kütüphanede hiç kalmamıştı. Lee de sende bir tane olduğunu, boşuna yeni bir kopya almama gerek olmadığını söylemişti ama kitabı bana vermemiştin," dedim.

"Ah, evet." Şapşal şapşal güldü ve dudağını ısırdı. "Neyi bahane etmiştim ki?"

"Bahanen filan yoktu," dedim. "Sadece kullanmama izin vermedin, o kadar."

Başını salladı. "Öyle olmuştu galiba."

"Gerçekten de Willy Wonka'nın çikolata fabrikasına mı gitmek istiyordun?" Sesim hafif alaylıydı. Gülümsüyordum.

"Bak, sekiz yaşında filandım, tamam mı? O kadarı da olur."

İkimiz de gülmeye başladık. O sırada kadın elinde üzerinde mor kurdelalar olan büyük beyaz bir kutuyla geri geldi. "Buyrun!"

Noah ellerini arkasında kavuşturdu ve ayakları üzerinde ileri-geri sallandı.

Mesajı alıp ayıldım. "Bunlar benim için mi?"

"Ne yani, kız arkadaşıma doğum günü hediyesi almayı unuttuğumu mu sandın?" Bana tatlı tatlı gülümsedi, çok yakışıklı görünüyordu. Yaşlı kadın da son derece içten bir kahkaha attı.

"Şey, hiç... hiç aklıma gelmedi açıkçası."

"Shelly. Sana *her zaman* doğum günü hediyesi almışımdır."

"Bir seferinde osuruk yastığı almıştın."

"Bu bir hediye olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam o zaman sadece on iki yaşındaydım. Sana güzel veya anlamlı bir hediye almamı beklemiyordun herhalde?"

Güldüm. "Hayır."

"Ayrıca cidden seni unuttuğumu mu düşündün, özellikle de bu yıl?"

Utangaç bir tavırla omuz silktim. Bana bir hediye vermeyince, ona hediyemin nerede olduğunu sormamıştım. Her şeyden önce bu çok kaba olurdu. Daha sonra mesajında "doğum günü kızı için planları" olduğunu söyleyince herhalde beni yalnız kalabileceğimiz bir yerlere götürecek, diye düşünmüştüm.

Kutuyu kadından aldım. "Teşekkürler."

"İçinde buradaki her şeyden var," dedi. "Yani iki farklı kata ne kadarını sığdırabildiysem işte ama sana en güzel ürünlerden vermeye çalıştım. Fındık alerjin filan yok, değil mi, canım?"

"H... hayır." Kekeledim çünkü kadın çok hızlı konuşuyordu; sıcak ve heyecanlı bir tipe benziyordu.

Gülümsedi. "İyi, iyi, iyi! Etrafa bakmak isterseniz, buyurun; daha sonra tekrar uğramayacaksanız yani. Eğer hemen çıkacaksanız fişinizi şimdi de kesebilirim."

"Şey..." Noah'ya baktım. Buraya sadece bunu almaya mı gelmiştik, yoksa başka planları var mıydı, bilmiyordum. Bugünlerde sürprizlerle doluydu.

Ellerini havaya kaldırdı ve gülümseyerek başını iki yana salladı. "Araba anahtarları sende."

Neşeyle zıpladım. "İşte bu!"

Kadın dolaplardan birine giderek, "Sana nelerin güzel olduğunu söyleyeyim," dedi. Çekmecenin birini açıp içinden bir tepsi çıkardı. Kadının peşinden dolanıyordum ve Noah da hemen arkamdaydı.

Tepside küçük kare çikolatalar vardı. Üzerlerindeki yazılar öyle küçüktü ki okunması neredeyse imkânsızdı. Daha büyük tabakalardan ufak ufak kesilmiş parçalara benziyorlardı. Kokusu burnuma ulaşınca resmen ağzım sulanmıştı.

Kadın birini işaret ederek, "Bunun içinde şu patlayan şekerlerden var," dedi. "Patlayan şeker dünyanın en tuhaf şeylerinden biri! Şu da mango aromalı. Böyle birkaç tane meyve aromalı çikolata var."

Noah, "Portakallı da var mı?" diye sordu. Beni arkadan kucaklayıp elini kolumun üzerine koydu ve üzerimden eğilerek tepsiye baktı.

"Hah, işte burada!" Kadın kare bir çikolatayı alıp Noah'ya uzattı. O da çikolatayı alıp ağzına attı.

Kadın sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi konuştu. "Bu benim tadım tepsim. İstediğini deneyebilirsin, canım!"

Bunu dedikten sonra tepsiyi elime tutuşturdu ve canımın istediği gibi bakabilmem için beni yalnız bıraktı.

O sırada kapıdaki çan tekrar çınladı. Başımı çevirince içeri bir kadının girdiğini gördüm. Kadın dükkân sahibine, "Selam, Mabel," dedi. Ben de dikkatimi tekrar elimdeki tepsiye çevirdim.

Noah arkamdan uzanıp rastgele bir parça daha aldı. Kusacakmış gibi bir ses çıkarınca dönüp baktım. Tiksintiyle yüzünü buruşturmuştu, çikolatayı güç bela yutmayı başardı. "Hindistancevizi."

Güldüm. "Ha, anladım. Eh, etiketi okusaydın ya, şapşal."

Kulağıma, "Ben denedim," diye mırıldandı.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. Parmaklarım havada, tereddütle hangisini denesem, diye düşündüm. Beyaz çikolata mı? Siyah çikolata mı? Üzerinde süs şekeri olan mı? Kahveli, meyveli ya da sadece sütlü çikolatalı olan mı?

O sırada gözüme bitişik yazılmış *Balpeteği* kelimesi ilişti ve içinden bir tane aldım. Yaşlı kadının el yazısının bu kadar kötü olması aslında iyi bir şeydi. Eğer her birinde hangi aromalar olduğunu bilsem istisnasız hepsini denemek isterdim.

Birkaç tane daha seçip kasanın önüne gittik.

Mabel adındaki kadın, "Ee, çocuklar ne kadardır birliktesiniz?" diye sordu.

"Şey..."

Noah, "Birkaç aydır," dedi. "Ama, birbirimizi neredeyse doğduğumuzdan beri tanıyoruz."

"Ah, ne tatlı! Buraya hep genç çiftler gelir ve şimdiye kadar bir fotoğraf duvarı oluşturmuş olsaydım, en tepeye ikinizin resmini koyardım."

Güldüm. "Demek çok tatlı bir çift gibi görünüyoruz."

Bu sözcüğü duyunca Noah yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. Onun yerine cüzdanını çıkarıp parayı uzattı. Aldıklarımızı poşete koyarken, kadın bize bir kutu yumuşak şekerleme uzattı.

Gülümseyerek, "Bu da bizden olsun," dedi.

"Ah, hayır, buna hiç..."

"Doğum günün değil mi?" Başımı salladım. "Mutlu yıllar o zaman!"

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Noah kolunu belime doladı. Hemen ona yaslanıp başımı omzuna yasladım. İçimdeki eski moda romantik, aslında birbirinden çok farklı ve zıt karakterlerde insanlar olmamıza rağmen, nasıl olup da dışarıdan sanki bir elmanın iki yarısı gibi böyle uyumlu göründüğümüzü merak ediyordu. Noah alnımın kenarına bir öpücük kondurdu. O anda ne birbirimiz için ne kadar kötü olduğumuzu, ne de yakında üniversiteye gideceği gerçeğini düşünüyordum; sadece ona âşık olduğumu biliyordum.

32. BÖLÜM

Günler hızla akıp geçiyordu. Komşulardan bazılarının köpeklerini gezdiriyordum; para için değil, sırf bir şeylerle oyalanayım da zaman geçsin diye. Bazen Noah da benimle birlikte geziyordu.

Babam çalıştığından, Brad ve arkadaşlarına şoförlük yapmam için bana şantaj yaptı... parka, futbol sahasına, sinemaya, dondurma yemeye gidiyorduk.

Aslında bunu kabul etmeyecektim ama babam, "Canım, dışarı çıktığında sana dönüş saati veren veya erkek arkadaşınla ilgili kısıtlayıcı kuralları olan o babalardan olmamı ister misin? Çünkü bunu yapabilirim," dedi.

"Sırf Brad'i bir yerlere götüreyim diye bana Noah konusunda şantaj mı yapacaksın yani?"

Başını salladı. "Hâlâ ikinizin ilişkisi hakkında öyle pek mutlu olduğum söylenemez, Elle. Bu konuda ne kadar hoşgörülü davrandığımın farkında değilsin bence."

Konuyu daha fazla uzatmadım.

Ayrıca gerçekten de eve genelde geç geliyordum; bütün günü çocuklarla birlikte Flynn'lerin havuzunda geçiriyor, akşamları Noah ile film izliyordum. Lee ve Rachel da diğer kanepede oluyorlardı. Sonra da Noah ile ilgilenmekten saatin kaç olduğunu unutuyordum.

Yazlığa gitmeden önceki pazartesi havuzda takılıyorduk. Kızlardan bazıları da vardı; hâlâ Cam ile çıkan Lisa, Rachel ve May.

Noah futbol takımından birkaç çocukla dışarı çıkmıştı.

Lee'nin babası bize mangal yapıyordu. Annesi de havuz kenarında oturmuş, kitap okuyordu. Lee'nin evindeki iş kokulu yaz havasını ciğerlerime çektim.

Lisa şezlongundan, "Yarın kızlar günü yapalım," dedi. Tam tişörtümü çıkarıp havuza girmeye hazırlanıyordum. Duraksadım.

Rachel, "Olur," dedi.

Tişörtümü çıkarıp şezlongun üzerine bıraktım. Güneş gözlüklerimi de çıkardım.

"Elle, sen de geliyor musun?"

Lisa neşeyle, "Gelsene! Eğlenceli olur!" dedi.

Cam birdenbire havuzdan çıkarak, "Eğlenceli olan ne?" diye sordu. Bir köpek gibi ıslak saçlarını sağa sola savurdu. Lisa'yı yanağından öptü ve tekrar ayağa kalktı. "Ah, Elle, sakın bana aklında bir eşek şakası filan olduğunu söyleme."

Güldüm. "Hayır."

May, "Alışverişe gidiyoruz," dedi.

Lisa da, "Lee olmadan," diye ekledi.

"Bensiz neler oluyor bakalım? Shelly? Rachel? Ne için bırakıp gidiyorsunuz yine beni?"

Rachel ile aynı anda, "Alışveriş için," diyerek güldük.

"Siz ikiniz? *Ben*, yani kişisel stilistiniz olmadan, alışverişe mi gidiyorsunuz?" Lee dehşete düşmüş görünüyordu. "Bana yine de frape alır mısınız?"

Güldüm. "Olur."

Lisa, "O zaman geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Aslında Lee'nin dahil olmadığı bir şeylere davet edilmek hoşuma gitmişti ama normalde böyle kızsal programlara katılmadığım için yabancılık hissetmekten korkuyordum.

Dixon dirsekleriyle kendini havuz kenarına çekerek, "Aman, Elle, o kadar da kötü olmaz, endişelenme," dedi. "Flynn için seksi iç çamaşırları, gecelikler filan alabilirsin."

Buna karşılık gülsem mi, kızarsam mı bilemedim. Sonuçta ikisi de oldu.

O sırada Lee, Dixon'ın suratına su çarptı. Dixon bir ton su yutmuş olmalıydı, ağzından tükürükler saçarak havuza geri düştü. Hepimiz kahkahalara boğulduk.

Lee dramatik bir tavırla, "Oğlum, burada benim Shelly'imden bahsediyorsun!" diye itiraz etti. "Benim Shelly'im" lafını, sanki "benim küçük kız kardeşim" der gibi söylüyordu. Sonra da, "Düşüncesi bile iğrenç," diyerek ürperdi.

"Ya, demek öyle?" dedim.

"Evet, öyle!"

Ona masumane bir bakış attım ve, "*Havuza bombalama atlama!*" diye bağırdım.

Anlaşılan alışveriş bayağı eğlenceli bir şeydi. En iyi arkadaşım yerine "kızlarla" alışverişe gitmek biraz tuhaf gelmişti ama yine de iyi vakit geçiriyordum.

O günden sonraki günü bavul hazırlamakla, sonra da bozup tekrar hazırlamakla geçirdim. Yazlığa giderken bavul hazırlamak beni hep zorlardı. Sonunda her zaman yanımda götürdüğüm şeyleri alırdım. Yıllardır her yaz Flynn'lerin yazlığına giderdik.

Her şeyin aynı kalmasını, her zamanki gibi olmasını istiyordum ama öyle olmayacağını da biliyordum. Noah ve babası bizden iki önce dönerek, Harvard'ın kampusunu gezecekti.

Rachel da birkaç günlüğüne kalmaya geliyordu; benim için sorun değildi, hatta June dışında başka bir kadın daha olması son derece iyi bir şeydi.

Yazlık ev her zamanki gibi görünse de –kumlu yerler, hepimizin eve güç bela sığışması, dökülen boyalar ve gıcırdayan zeminler, birbiriyle alakasız ama bayıldığımız eşyalar– aslında her şey farklıydı. Başlarda her şeyin aynı kaldığını düşünmüştüm.

Rachel'ın geldiği ilk gece hep beraber dışarı yemeğe gittik. Noah ve ben tam bir çift gibi davranıyorduk. Bir gece herkes dışarıdayken bana yemek pişirdi ve sonrasında sahilde yürüyüş yaptık. Böyle anlarda her şeyin aslında gerçekten değiştiğini, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bir kez daha anlıyordum.

Noah ile ilişkim bile aynı değildi.

Evden ayrıldığı zaman ilişkimizin yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyordum. Bunun hakkında düşünmek bile istemiyordum. Geri kalan zamanımızı kederli bulutlar altında geçirmek istemiyordum. Kendi kendime onu zamanı gelince düşünürüz diyordum ama...

Dürüst olmak gerekirse, o zaman geldiğinde bile düşüneceğimizi sanmıyordum.

En iyi arkadaşıma ve sevgilime ayrı ayrı zaman ayırmaya çalışmak tuhaf bir şeydi. Lee'nin yanında Rachel olduğu için şanslıydım; böylece Noah ile fazla zaman geçirdiğimden dolayı kendimi suçlu hissetmiyordum.

Beni sinemaya götürüyordu. Gizli kapaklı görüştüğümüz onca zamandan sonra, böyle olağan çiftler gibi olmak güzel bir histi. Noah'nın son birkaç ayda ne kadar değiştiğine hâlâ inanamıyordum.

Yine de bir gün Brad'i arkadaşlarıyla birlikte futbol maçı için parka bırakırken, Noah'nın futbol oynadığı tiplerden biriyle kavga ettiğini görmüştüm. Takımın geri kalanı da tezahürat yapıyordu.

Yani onu ne kadar değiştirmiş olursam olayım, o hâlâ birlikte büyüdüğüm belalı herifti. Bu aslında hoşuma gidiyordu. Ona âşık olmama sebep olan köşelerini tamamen kaybetmemiş olması bir bakıma rahatlatıcıydı.

Motosikletse bambaşka bir konuydu... Arabasına göre daha hızlı ve park etmenin daha kolay olduğunu söyleyerek beni sürekli motosikletine bindirmeye çalışıyordu; hatta nasıl kullanılacağını öğretmek istiyordu ama bu konuda son derece kararlıydım: motosikletten nefret ediyordum.

Sonra sıra havaalanına geldi. Hoparlörden Boston'a giden sekiz-sıfır-beş uçağının Beş Numaralı Kapı'dan kalkış duyurusu yapılıyordu. Bütün yolcular lütfen salona gidebilirler miydi?

Noah ile birlikte ayağa kalktık. Elimi sıktığını hissettim. Diğer eliyle sırt çantasını omzuna attı.

Lee, "Sanırım vedalaşma anı geldi," dedi. Noah'nın elini bıraktım. İki kardeş tipik erkek hareketleriyle birbirlerinin sırtına vurarak kabaca sarıldılar. "İyi şanslar."

Matthew otoriter bir sesle Noah'nın sırtını sıvazladı ve "Fazla kavga etmemeye çalış, oğlum," dedi. Noah da başını salladı ama hepimiz buna pek aldırmadığını biliyorduk.

June da ona sarılarak, "Varınca bize haber ver," dedi. Gurur duyduğu belliydi ama küçük oğlunun yuvadan ayrılıp üniversite için ülkenin öbür ucuna gidiyor olmasına üzüldüğü bakışlarından belliydi. Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi yutkundu.

Bu konuda yalnız değildi.

Onu kaybetmek istemiyordum. Hâlâ gitmesini istemiyordum; ama bu karar bana düşmezdi. İlişkimizin yürümeme ihtimali olduğunu biliyordum.

Ama, ne var, biliyor musunuz?

Bu umurumda bile değildi.

Peri masalları hariç, hiçbir ilişki sonsuza dek sürecek diye bir şey yoktu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğim o kişiyi bulana kadar, belki de yüzlerce kez âşık olabilirdim. Bu insan belki Noah olurdu, belki de başka biri olurdu. Ayrılmak zorunda kalabilirdik, bunu istemiyordum... ama böyle olursa da başımın çaresine bakardım.

Belki de kalbi kırılan ben olurdum ve dağılan kalbimi toplaması için başka bir adamı beklerdim; ama bu olana dek, ta Boston'da olsa bile Noah ile birlikte olmak beni mutlu ediyordu. Sadece anı yaşıyordum.

Yine de bu ilişkinin sonsuza dek sürmesini istiyordum; içimdeki aşırı romantik kız tamamen ölmüş sayılmazdı.

Noah ile birlikte kapıya doğru yürüdüm. Biniş kartlarını kontrol eden kadının önünde ufak bir kuyruk vardı. Noah elimi sıkıp bana doğru döndü.

"Bir şekilde yürüteceğiz bunu," dedi.

"Şimdi romantik âşık gibi davranan kim?" diye takıldım.

"Birkaç hafta sonra görüşürüz," dedi. Bir an duraksayarak, "Seni özleyeceğim," diye devam etti.

"Ben de seni özleyeceğim." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "En azından deniyoruz. Kimse kalkıp da denemediğimizi söyleyemez."

Burnumu sıkarak, "Hep kötümseriz böyle, değil mi, Shelly?" diye şaka yaptı. "Oraya varınca ararım."

"Önce anneni arasan iyi olur," dedim. "Sağ salim vardığını haber vermezsen endişelenir."

"Sanırım haklısın," diyerek güldü ve kollarını belime doladı. "Sekiz-sıfır-beş Boston uçağı yolcuları için son çağrı..."

İç çekerek ona sıkıca sarıldım ve kokusunu içime çektim. Öyle tanıdık bir kokuydu ki, sonsuza dek hafızama kazınmasını istiyordum. O da bana sarıldı. Bu duyguyu zihnime kazımaya çalıştım; kollarındaydım ve yüzü saçlarıma gömülmüş durumdaydı.

Kulağıma, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Birdenbire gözlerime yaşlar doldu. "Hem de çok."

"Deneyeceğiz," dedikten sonra beni öpmeye başladı. Dudakları yumuşak ve tatlıydı. Ağzında tıpkı ilk öpüştüğümüz zamanki gibi pamuk şekeri tadı vardı: havaalanındaki bir şeker dükkânından biraz almıştı. "Eski zamanların hatırına."

Parmaklarım ensesindeki saçlarda geziniyordu. Öpüşürken o tanıdık kıvılcımlar içimde dans ediyordu. Sanki bütün mutluluğumuz, üzüntümüz, umutlarımız ve korkularımız... hissettiğimiz her şey bu öpüşmenin içindeydi. Asırlar sonra hafifçe geri çekildik ve Noah alnını alnıma dayadı.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı.

"Sonra konuşuruz. Bol şans."

Geri geri kapıya doğru giderken bana o meşhur gülümsemesiyle baktı. "Şans mı? Shelly, unuttun galiba... Flynn'le konuşuyorsun burada. Benim şansa ihtiyacım yok."

Bir kahkaha attım. O sırada gözümden bir damla yaş süzülmesine şaşırmadım; ağzımın kenarında gözyaşımın tuzlu tadıyla birlikte Noah'nın öpücüklerini hâlâ hissedebiliyordum. "Aptal kabadayı sen de."

Gülerek göz kırptı ve kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra camdan uçağının piste çıkışını izledim. Birisi yanıma gelerek kolunu omzuma attı. Başımı Lee'nin omzuna dayadım. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu zaten. Bana destek oluyordu ve her zaman da yanımda olacaktı.

Noah'nın uçağı pistte hızlanıp havalandıktan sonra hafifçe gülümsedim; hüzünlü bir gülümsemeydi bu.

Belki Noah ile ilişkimiz gerçekten de sürerdi. Sürmesini umuyordum. Bunun için dua ediyordum. Belki de ilişkimiz yürümezdi; başka insanlarla tanışır ya da uzaktan ilişkiyi beceremez ve birbirimizden kopardık. Fakat, ne olursa olsun, içimde bir parça okulun belalı çocuğu Noah Flynn'i daima sevecekti; kalbimin bir parçası daima ona ait olacaktı.

Noah'nın uçağına bakarken kendi kendime, *Ne olursa olsun, her şey güzel olacak*, dedim.

O sırada Lee, "Bir düşünsene, bunların hepsi öpüşme standıyla başladı," dedi.

Gülerek onu hafifçe itekledim. Güldü ve bir an bana sıkıca sarıldı. Sonra artık gökyüzünde olan uçağa ve boş piste sırtımızı dönüp yürümeye başladık.

HASRET e-kitaphane

TEŞEKKÜR

Öncelikle Random House ekibine, özellikle de Harika editörüm Lauren'a çok teşekkür ederim. Wattpad ekibine ve beni takip eden bütün insanlara da çok teşekkürler. Hepiniz bir yazar olarak kendimi bulmama yardımcı oldunuz, bunun için sizlere minnettarım. Siz olmadan bu kadar yol almam mümkün değildi.

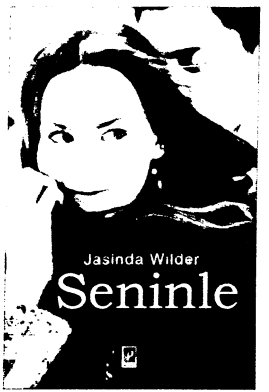
Bana böyle dikkat dağıtan bir konuda gösterdikleri anlayıştan ötürü lise öğretmenlerime ve rehber öğretmenime çok teşekkür ederim. Bana olan sürekli desteğiniz ve yüreklendirmeniz çok değerliydi.

Fishbowl'daki (ya da bazılarının verdiği isimle, ortak odadaki) herkes, hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Farkında olmasanız da, bana ilham kaynağı oldunuz ve destek verdiniz. Amy, Caroline, Kate, Abi, siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum. James asla vazgeçmemem konusunda bana cesaret verdiğin için teşekkürler. Aimee J, hayatıma kattığın sonu gelmez kahkahalar için çok teşekkürler.

Aileme de teşekkür ediyorum. Hepiniz zaman alan bu hobime ve yeni kariyerime inanılmaz destek verdiniz.

Son olarak İngilizce öğretmenim Bay Maughan'a çok teşekkür ederim. Sizin öğretme hevesiniz ve yazdıklarıma olan ilginiz çok büyük bir motivasyondu.

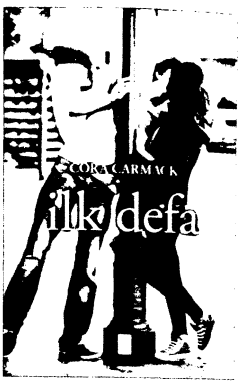
PENA YAYINLARI'NDAN BEĞENECEĞİNİZİ
DÜŞÜNDÜĞÜMÜZ DİĞER KİTAPLAR

JASINDA WILDER
SENİNLE

Nell Hawthorne çocukluk arkadaşı Kyle Calloway'e âşıktır. Aşkları hiç bitmeyecek gibidir. Ancak bir gece Kyle trajik bir kaza sonucu hayatını kaybeder ve bu kaza Nell'i tamamen değiştirir. Kyle'ın cenazesinde Nell, ilk defa Kyle'ın kardeşi Colton'la karşılaşır ve her ikisi de Kyle'ın yokluğunda hayatlarına yeni bir yön çizer.

Yıllar sonra bu ikili tekrar karşılaşır; bu sefer bu karşılaşma onları hiç tahmin edemeyecekleri tatlı bir çıkmaza götürecektir.

CORA CARMACK
İLK DEFA

İLKLER ASLA UNUTULMAZ...

Üniversitenin tek bakiresi olarak mezun olmak istemeyen Bliss hızlıca birini bulup bu işi çözmeye karar verir. Mümkün olduğunca çabuk... Tek gecelik bir ilişki... Bliss o kişiyi bulur ancak gerçekten gülünç bir bahaneyle onu yatakta bırakarak kaçar. Ertesi gün sınıfa giren yeni tiyatro öğretmeni ona çok tanıdık geliyordur. Bliss tam sekiz saat önce onu yatakta bırakmıştır... Yalnız... Çıplak...